

Forslag

til

Lov om ændring af lov om en rejsegarantifond¹

(Sammensatte rejsearrangementer og ændring af finansierings- og bestyrelsesstruktur)

§ 1

I lov om en rejsegarantifond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1101 af 3. september 2015, foretages følgende ændringer:

1. Overalt i loven ændres »erhvervs- og vækstministeren« til: »erhvervsministeren«, »Erhvervs- og vækstministeren« til: »Erhvervsministeren« og »Erhvervs- og Vækstministeriet« til: »Erhvervsministeriet«.

2. Overalt i loven ændres »udenlandsk rejseudbyder« til: »udenlandsk rejsearrangør« og »udenlandske rejseudbydere« til: »udenlandske rejsearrangører«.

3. Overalt i loven ændres »Kunde« til: »Rejsende«, »Kunder« til: »Rejsende«, »kunde« til: »rejsende«, »kunder« til: »rejsende«, »kunden« til: »den rejsende«, »kunderne« til: »de rejsende«, »kundens« til: »den rejsendes«.

4. § 1, stk. 1, 2. pkt. affattes således:

»Fonden yder bistand i henhold til §§ 5, 5 a og 6, når en rejsende har indgået aftale om en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejsearrangør, jf. § 20, og når en rejsende har indgået aftale om en rejseydelse, der udelukkende omfatter flytransport med en udbyder af flytransport«.

5. I § 1, stk. 2, 1. og 3. pkt. ændres »lov om forbrugerklager« til: »lov om alternativ tvistløsning i forbindelse med forbrugerklager«.

6. Overskriften til § 2 affattes således:

»Pakkerejser, sammensatte rejsearrangementer, rejseydelser m.v.«

7. § 2 ophæves, og i stedet indsættes inden overskriften til § 3:

»§ 2. Loven finder anvendelse på pakkerejser, der udbydes eller sælges til rejsende af erhvervsdrivende, og på sammensatte rejsearrangementer, der formidles af erhvervsdrivende, samt aftaler om rejseydelser, der udelukkende omfatter flytransport.

¹ Loven indeholder bestemmelser, der gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF, EU-Tidende 2015, nr. L 326, s. 1.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der

- 1) er af en varighed på under 24 timer, medmindre de omfatter overnatning,
- 2) udbydes og formidles lejlighedsvis og på nonprofitbasis, til udelukkende en begrænset gruppe rejsende, eller
- 3) købes på grundlag af en generel aftale mellem erhvervsdrivende om køb af forretningsrejser.

§ 2 a. Ved en pakkerejse forstås i denne lov en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser, jf. § 2 c, med henblik på den samme rejse, hvis

- 1) ydelserne sammensættes af en enkelt erhvervsdrivende, inden der indgås en enkelt aftale om alle ydelserne, eller
- 2) ydelserne, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører af rejseydelser,
 - a) er købt fra et enkelt salgssted og udvalgt, inden den rejsende accepterer at betale,
 - b) udbydes, sælges til eller faktureres til en samlet pris,
 - c) annonceres til salg eller sælges under betegnelsen ”pakkerejse” eller lignende,
 - d) sammensættes efter indgåelsen af en aftale, hvori den erhvervsdrivende giver den rejsende ret til at vælge blandt et udvalg af forskellige rejseydelser, eller
 - e) købes fra forskellige erhvervsdrivende gennem forbundne onlinebestillingsprocedurer, når den rejsendes navn, betalingsoplysninger og e-mailadresse er videregivet fra den erhvervsdrivende, med hvem den første aftale er indgået, til andre erhvervsdrivende, og der senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse er indgået en aftale med sidstnævnte erhvervsdrivende.

Stk. 2. En kombination, som nævnt i stk. 1, der består af én type rejseydelse, jf. § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelse, jf. § 2 c, nr. 1, litra d, er kun en pakkerejse, hvis turistydelse udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som, eller på anden måde udgør, en væsentlig bestanddel af kombinationen, og er udvalgt og købt inden leveringen af rejseydelsen er påbegyndt.

§ 2 b. Ved et sammensat rejsearrangement forstås i denne lov to eller flere forskellige typer rejseydelser, jf. § 2 c, der købes med henblik på den samme rejse, uden at udgøre en pakkerejse, og om hvilke der indgås særskilte aftaler med hver leverandør, hvis en erhvervsdrivende

- 1) formidler den rejsendes særskilte udvælgelse og betaling for hver rejseydelse under en enkelt kontakt med dennes salgssted, eller
- 2) på målrettet vis formidler køb af mindst én yderligere rejseydelse fra en anden erhvervsdrivende, når aftalen med en sådan anden erhvervsdrivende indgås senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse.

Stk. 2. En kombination, som nævnt i stk. 1, der består af én rejseydelse, jf. § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelse, jf. § 2 c, nr. 1, litra d, er kun et sammensat rejsearrangement, hvis turistydelse udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som, eller på anden måde udgør, en væsentlig bestanddel af kombinationen.

§ 2 c. I denne lov forstås ved:

- 1) Rejseydelse:
 - a) passagerbefordring,
 - b) indkvartering,
 - c) udlejning af biler, store motorcykler eller andre motorkøretøjer,
 - d) enhver anden turistydelse, der ikke er en uløselig del af en rejseydelse, som defineret i litra a-c, og

- e) særskilt flytransport, der ikke indgår i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement.
- 2) Aftale om en pakkerejse: En aftale om en samlet pakkerejse eller, hvis pakkerejsen leveres i henhold til særskilte aftaler, alle de aftaler, der dækker de i pakkerejsen inkluderede rejseydelser.
- 3) Pakkerejsens begyndelse: Påbegyndelse af levering af de rejseydelser, der er inkluderet i pakkerejsen.
- 4) Erhvervsdrivende: Enhver fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med aftaler omfattet af denne lov.
- 5) Salgssted: Ethvert fast eller mobilt detailforretningssted, et detailforretningswebsted eller en lignende onlinesalgfacilitet, telefon tjenester samt flere detailforretningssteder eller lignende onlinesalgfaciliteter og telefon tjenester, der præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet.«

8. Overskriften inden § 3 affattes således:

»Rejsearrangører, erhvervsdrivende, der formidlere sammensatte rejsearrangementer, formidlere, rejseudbydere og udbydere af flytransport«.

9. § 3 affattes således:

»§ 3. Som rejsearrangør anses en erhvervsdrivende, der sammensætter og sælger pakkerejser, eller udbyder dem til salg, eller en erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra e.

Stk. 2. Som formidler anses en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, og som udbyder eller sælger pakkerejser sammensat af en indenlandsk rejsearrangør.

Stk. 3. Som formidler for en udenlandsk rejsearrangør, anses en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, som udbyder eller sælger pakkerejser sammensat af en udenlandsk rejsearrangør.

Stk. 4. Som rejseudbyder anses dels en rejsearrangør, som defineret i stk. 1, dels en erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, jf. § 2 b.

Stk. 5. Som udbyder af flytransport anses enhver, der i eget navn udbyder eller sælger flytransport medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvis«.

10. Overskriften til § 4 affattes således:

»Rejsende«

11. § 4 affattes således:

»§ 4. Som rejsende anses enhver person, som søger at indgå en aftale inden for lovens anvendelsesområde eller har ret til at rejse på grundlag af en aftale omfattet af loven. Den, der køber en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, anses ikke som rejsende efter denne lov.«

12. § 5, stk. 1, ophæves og i stedet indsættes:

»Når en rejsende har indgået en aftale om en pakkerejse, jf. § 2 a, kan den rejsende få beløb, der er erlagt som betaling for pakkerejsen, godtgjort af Rejsegarantifonden, hvis rejsearrangørens økonomiske forhold har medført, at pakkerejsen ikke kan påbegyndes. Hvis pakkerejsen af samme

grund afbrydes, kan den rejsende kræve godtgørelse fra fonden for den del af vederlaget, som svarer til de ydelser, der ikke er opfyldt over for den rejsende.

Stk. 2. Når en rejsende har indgået en aftale om et sammensat rejsearrangement, jf. § 2 b, kan den rejsende få beløb, der er betalt til rejseudbyderen, for en rejseydelse, der udgør en del af det sammensatte rejsearrangement, godtgjort af fonden, hvis rejseudbyderens økonomiske forhold har medført, at denne rejseydelse ikke kan leveres. Hvis rejseydelsen af samme grund afbrydes, kan den rejsende kræve godtgørelse fra fonden for den del af vederlaget, som svarer til den del af ydelsen, der ikke er leveret.«

Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7.

13. § 5, *stk. 5*, der bliver stk. 6, ophæves.

Stk. 6-7 bliver herefter til stk. 5-6.

14. I § 5 a, *stk. 1, 1. pkt.* ændres »§ 2, stk. 1, nr. 4« til: »§ 2 c, stk. 1, nr. 1, litra e«.

15. I § 5 a, *stk. 1, 2. og 3. pkt.* ændres »§ 2, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 2 a eller § 2 b«.

16. Overskriften inden § 6 affattes således:

»Behandling af og frist for fremsættelse af krav«

17. I § 6, *stk. 1*, indsættes som *2. pkt.*:

»Fonden behandler en anmodning om godtgørelse uden ugrundet ophold.«

18. § 7, *stk. 2*, ophæves.

Stk. 3-6 bliver herefter stk. 2-5.

19. I § 8, *stk. 1*, indsættes efter »udenlandske rejseudbydere«, der efter den foreslåede bestemmelse i nr. 2, bliver »udenlandske rejsearrangører«: », jf. § 20«.

20. § 8, *stk. 5*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 5.* Garantiens størrelse fastsættes således, jf. dog § 23, stk. 2:

- 1) Der stilles ikke garanti, hvis omsætningen ikke er over 1 mio. kr.
- 2) Ved en omsætning på mere end 1 mio. kr., men ikke over 5 mio. kr., er garantien 150.000 kr.
- 3) Ved en omsætning på mere end 5 mio. kr., men ikke over 10 mio. kr., er garantien 300.000 kr.
- 4) Ved en omsætning på mere end 10 mio. kr., men ikke over 15 mio. kr., er garantien 600.000 kr.
- 5) Ved en omsætning på mere end 15 mio. kr., men ikke over 50 mio. kr., er garantien 900.000 kr.
- 6) Ved en omsætning på mere end 50 mio. kr., men ikke over 100 mio. kr., er garantien 1,35 mio. kr.
- 7) Ved en omsætning på mere end 100 mio. kr., men ikke over 250 mio. kr., er garantien 1,8 mio. kr.
- 8) Ved en omsætning på mere end 250 mio. kr. er garantien på 2,25 mio. kr. og en yderligere garanti på 1 mio. kr. for hver 100 mio. kr., omsætningen overstiger 250 mio. kr.«

21. I § 8 indsættes efter stk. 6, som nyt stykke:

»Stk. 7. En erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, men ikke modtager betaling før efter, at det sammensatte rejsearrangement er leveret, skal ikke stille garanti.«

Stk. 7-8 bliver herefter stk. 8-9.

22. I § 8, stk. 7, som bliver stk. 8, indsættes som 2. pkt.: »En formidler for en udenlandsk rejsearrangør, der er etableret uden for EØS, skal stille garanti, medmindre formidleren kan dokumentere, at rejsearrangøren har stillet den behørigte garanti, jf. § 20, stk. 3.«

23. I § 9, 1. pkt. ændres »en pakkerejsefondskasse vedrørende de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte rejseydelser« til: »en fondskasse for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, jf. §§ 2 a og 2 b«, og § »2, stk. 1, nr. 4« ændres til: »§ 2 c, stk. 1, litra e«.

24. § 9 a, stk. 1-2, ophæves, og i stedet indsættes:

»Rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, jf. § 20, skal betale et administrationsbidrag til fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer til finansiering af fondskassens og rejseankenævnets driftsudgifter. Administrationsbidraget består af et fast grundbidrag og et omsætningsafhængigt bidrag. Bidragets størrelse fastsættes af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren.

Stk. 2. Ved registrering i fonden betales et registreringsbidrag. Registreringsbidraget betales også, såfremt en rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejsearrangør slettes fra registreringen i fonden, og efterfølgende ansøger om at blive registreret igen. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren.

Stk. 3. Fondens bestyrelse kan fastsætte, at rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, skal betale et formueopbyggende bidrag. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse i forhold til rejseudbyderens eller formidlerens for en udenlandsk rejseudbyders omsætning. Bidraget godkendes af erhvervsministeren.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

25. § 10 affattes således:

»§ 10. Rejsegarantifondens bestyrelse består af en formand og syv medlemmer.

Stk. 2. Bestyrelsen, og en stedfortræder for formanden, udnævnes af erhvervsministeren for 3 år ad gangen med mulighed for genudnævnelse. Formanden skal være uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser. Et af bestyrelsens medlemmer skal være uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser, og samtidig have økonomisk baggrund og regnskabsteknisk indsigt. Af de øvrige seks medlemmer udnævnes to medlemmer efter indstilling af de i fonden registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, et medlem efter indstilling af udbyderne af flytransport og tre medlemmer efter indstilling af de rejsende.

Stk. 3. I tilfælde af stemmelighed er formandens stemme afgørende.«

26. Efter § 11 indsættes før overskriften før § 12:

»*Balanceret tilsynsvirksomhed*

§ 11 a. Rejsegarantifondens bestyrelse skal påse, at fondens tilsynsvirksomhed har den rette balance mellem formuestørrelsen, bidragenes størrelse, størrelsen på de ordinære garantier og kravene til

forhøjet garanti. Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert påtegne, at balancen er robust og tilstrækkelig til at fastholde forbrugerbeskyttelsen.«

27. Efter § 14 indsættes i *kapitel 4*:

»Centralt kontaktpunkt for samarbejdet inden for EØS

§ 14 a. Rejsegarantifonden er centralt kontaktpunkt og medvirker til at lette det administrative samarbejde og tilsyn med rejsearrangører, og erhvervsdrivende, som formidler sammensatte rejsearrangementer, der opererer i de forskellige medlemsstater inden for EØS, med hensyn til de forpligtelser, der udspringer af loven.

Stk. 2. Fonden stiller alle nødvendige oplysninger til rådighed for andre kontaktpunkter om rejsegarantifondslovens krav om garantistillelse. Fonden besvarer sådanne henvendelser hurtigst muligt og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af forespørgslen.

Stk. 3. Fonden offentliggør elektroniske lister over rejseudbydere, som opfylder deres forpligtelser efter rejsegarantifondsloven.«

28. I § 17 ændres »fondens bestyrelse« til: »fonden«.

29. I § 19, *stk. 1, 1. pkt.* udgår »det efter en konkret analyse af dennes økonomiske forhold må antages, at«, og i § 19, *stk. 1*, indsættes som *3. pkt.*: »fondens bestyrelse fastsætter retningslinjer for, hvornår en særlig risiko er til stede.«

30. I § 20 indsættes som *stk. 2* og *stk. 3*:

»Stk. 2. Ved etablering forstås tjenesteyderes faktiske udøvelse af erhvervsvirksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum fra et fast forretningssted, hvorfra aktiviteten med levering af tjenesteydelser udføres, jf. § 2, nr. 4, i lov om tjenesteydelser i det indre marked.

Stk. 3. Rejseudbydere, der er etableret uden for EØS-området, som sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer til salg her i landet, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod rejsende her i landet, er tilsvarende registreringspligtige og skal stille garanti i overensstemmelse med reglerne i denne lov. Rejsegarantifonden dækker krav, jf. § 5, som udspringer af aftaler indgået med registreringspligtige rejseudbydere, i det omfang rejseudbyderen har stillet garanti efter denne lov.«

31. § 21 ophæves.

32. Overskriften til § 22 affattes således:

»Gensidig anerkendelse og dokumentation for garantistillelse«

33. § 22 affattes således:

»Garantistillelse, som en rejseudbyder har stillet i overensstemmelse med reglerne i det land inden for EU/EØS, hvor rejseudbyderen er etableret, anerkendes som fuldt tilstrækkelig.

Stk. 2. Rejseudbydere, som er etableret i et andet EØS-land, som sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer til salg her i landet, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod rejsende her i landet, skal underrette Rejsegarantifonden om omfanget af denne salgsaktivitet, og oplyse, i hvilket EØS-land garantien er stillet.

Stk. 3. Stk. 2 gælder tilsvarende for rejseudbydere, der foruden at være etableret her i landet, er etableret i et eller flere andre lande inden for EØS, og som har valgt at anvende en anden garantiordning end Rejsegarantifonden

Stk. 4. Såfremt fonden anmoder herom, skal rejseudbyderen dokumentere, at de i stk. 2 nævnte krav om sikkerhed er stillet.«

34. Efter § 22 indsættes i *kapitel 6*:

»Offentliggørelse

§ 22 a. Rejsegarantifonden kan på Rejsegarantifondens hjemmeside offentliggøre oplysninger om rejseudbydere eller formidlere, der ikke overholder kravene om anmeldelse eller registrering efter § 8, jf. §§ 2-4, §§ 19, 20 og 22.«

35. I § 23 ophæves *stk. 5*. Stk. 6 bliver herefter stk. 5.

36. I § 24 ændres »§§ 19-21« til: »§§ 19-20«, og »§ 22, stk. 1 og stk. 2« ændres til: »§ 22, stk. 2 og stk. 3«.

37. I § 25, *stk. 1, nr. 2*, ændres »§ 22, stk. 3« til: »§ 22, stk. 4«.

§ 2

Loven træder i kraft den 1. juli 2018, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. § 9 a, stk. 1, i lov om en rejsegarantifond, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 24, træder i kraft den 1. januar 2019.

§ 3

Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

1. Indledning	10
1.1. Lovforslagets baggrund og formål	10
2. Lovforslagets hovedindhold	11
2.1. Lovforslagets anvendelsesområde og harmoniseringsniveau	12
2.1.1. Direktivets artikel 1, 2 og 4.....	12
2.1.2. Gældende ret	13
2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring.....	14
2.2. Definitioner	17
2.2.1. Direktivets artikel 3.....	17
2.2.2. Gældende ret	17
2.2.2.1. Definition af rejseydelse	17
2.2.2.2. Definitionen af en pakkerejse	18
2.2.2.3. Definitionen af en arrangør og formidler.....	19
2.2.2.4. Definitionen af kunde	19
2.2.3. Regeringens overvejelser og den foreslåede ændring.....	20
2.2.3.1. Definition af en pakkerejse.....	20
2.2.3.2. Definition af sammensatte rejsearrangementer	25
2.2.3.3. Definition af rejseydelser.....	28
2.2.3.4. Definition af aftale om en pakkerejse.....	32
2.2.3.5. Definition af pakkerejsens begyndelse	33
2.2.3.6. Definition af rejsende	33
2.2.3.7. Definition af erhvervsdrivende	34
2.2.3.8. Definition af rejsearrangør.....	35
2.2.3.9. Definition af formidler.....	36
2.2.3.10. Definition af etablering.....	38
2.2.3.11. Definition af salgssted	39
2.2.3.12. Definition af hjemtransport.....	40
2.3. Beskyttelse mod konkurs eller insolvens af pakkerejser.....	40
2.3.1. Direktivets artikel 17.....	40
2.3.2. Gældende ret	42
2.3.2.1. Rejsegarantifondslovens anvendelsesområde og registreringspligt	42

2.3.2.2.	Rejsegarantifondens dækningsområde.	43
2.3.2.3.	Garantistillelse og bidrag	45
2.3.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og forslag til ændring	46
2.4.	Internationale anvendelsesområde	47
2.4.1.	Direktivets artikel 17, stk. 1, 2. afsnit, og artikel 17, stk. 3.	47
2.4.2.	Gældende ret	48
2.4.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og forslag til ændring	49
2.5.	Gensidig anerkendelse og centrale kontaktpunkter.....	50
2.5.1.	Direktivets artikel 18.....	50
2.5.2.	Gældende ret	52
2.5.3.	Regeringens overvejelser og den foreslåede ændring.....	53
2.6.	Konkursbeskyttelse af sammensatte rejsearrangementer	54
2.6.1.	Direktivets artikel 19, stk. 1	54
2.6.2.	Gældende ret	55
2.6.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring.....	55
2.7.	Særlige forpligtelser for formidleren, når rejsearrangøren er etableret uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde.....	56
2.7.1.	Direktivets artikel 20.....	56
2.7.2.	Gældende ret	56
2.7.3.	Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring.....	56
2.8.	Valgmuligheder ved gennemførelse af direktivet	56
2.8.1.	Formidleransvar for levering af pakkerejsen	56
2.9.	Ændring af finansieringsstrukturen	58
2.9.1.	Balanceret tilsynsvirksomhed	58
2.9.2.	Ordinær garanti	59
2.9.3.	Forhøjet garanti	60
2.9.4.	Fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementers formue.....	61
2.9.5.	Formueopbyggende bidrag	62
2.9.6.	Administrationsbidrag og registreringsbidrag	62
2.10.	Ændring af bestyrelsesstrukturen	64
3.	Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige	65
4.	Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.....	65

5. Administrative konsekvenser for borgerne.....	65
6. Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser	65
7. Forholdet til EU-retten.....	65
8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.	65
9. Sammenfattende skema	66

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

1.1. Lovforslagets baggrund og formål

Lovforslaget gennemfører dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2006/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af Rådets direktiv 90/314/EØF (EU-Tidende 2015, nr. L 326, s. 1), i det følgende benævnt direktivet.

Siden 1990, hvor det gældende pakkerejsedirektiv (Rådets direktiv om pakkerejser, herunder pakkeferier og pakketure (90/314/EØF)) blev vedtaget, er der sket en fundamental ændring af rejsemarkedet, hvor flere bruger internettet til at sammensætte individuelle rejsearrangementer frem for at vælge en færdigarrangeret pakkerejse. De nuværende regler er vanskelige at anvende i forhold til moderne måder at kombinere rejseydelser på, og dette skaber usikkerhed dels hos de rejsende om, hvorvidt de er omfattet af beskyttelsen, dels hos udbyderne i forhold til, hvilke forpligtelser de har.

Formålet med direktivet er at modernisere EU-reglerne om pakkerejser i lyset af den udvikling på rejsemarkedet, som er sket siden 1990. Direktivet skal samtidig mindske de retlige forskelle medlemsstaterne imellem og styrke den gensidige anerkendelse af beskyttelsen i tilfælde af konkurs eller insolvens med henblik på at minimere hindringerne for handel på tværs af grænserne og mindske omkostningerne for erhvervsdrivende, der ønsker at sælge rejseydelser på tværs af grænserne.

Direktivet er et totalharmoniseringsdirektiv. Medlemsstaterne må således ikke i national ret opretholde eller indføre bestemmelser, der fraviger direktivet, herunder strengere eller lempeligere bestemmelser, for at sikre et andet beskyttelsesniveau for rejsende, medmindre det er fastsat i direktivet. Direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 1. januar 2018 og reglerne skal finde anvendelse fra den 1. juli 2018.

Det gældende direktiv (90/314/EØF) er et minimumsdirektiv, hvilket har givet medlemsstaterne en stor grad af frihed til at opfylde direktivets krav om garantistillelse. Det har medført, at der er betydelige forskelle mellem lovene i medlemsstaterne. Det gældende direktiv indeholder heller ikke et krav om gensidig anerkendelse af medlemsstaternes ordninger for konkursbeskyttelse. Som følge

heraf har det været vanskeligt for virksomheder at konkurrere på lige vilkår, og de er støt på hindringer, når de har villet udvide deres forretningsområde på tværs af grænserne.

Direktivet skal dels implementeres i regulering på Justitsministeriets område (en ny pakkerejselov), dels i regulering på Erhvervsministeriets område ved en ændring af rejsegarantifondsloven.

Pakkerejseloven sætter de overordnede rammer for pakkerejse-området, herunder regler om oplysningspligt og krav til indhold af aftaler indgået med rejsende. Rejsegarantifondsloven fastsætter regler for Rejsegarantifonden, der yder rejsekunder bistand ved en rejseudbyders konkurs, og sikrer, at de rejsende beskyttes i tilfælde af en rejseudbyders konkurs. Rejsegarantifondsloven regulerer rejseudbyderes og formidlers anmeldelse og registrering i fonden, samt garantistillelse og betaling af bidrag. Derudover følger det af loven, at Rejsegarantifonden finansierer og sekretariatsbetjener et rejseankenævn - i dag benævnt Pakkerejse-Ankenævnet - der er oprettet og godkendt i henhold til forbrugerklageloven. Hovedparten af direktivets bestemmelser gennemføres i pakkerejseloven. Det gælder for artikel 1-16, artikel 19, stk. 2-4, artikel 20 vedrørende henvisningen til kapitel IV, og artikel 22 og 23, mens artikel 17, 18, artikel 19, stk. 1, og artikel 20 vedrørende henvisningen til kapitel V gennemføres i rejsegarantifondsloven. For at medvirke til forståelsen af de foreslåede ændringer af rejsegarantifondsloven, er det valgt at indarbejde direktivets definitioner i rejsegarantifondsloven.

Der henvises til justitsministerens lovforslag nr. L [xx, fremsat xxx] 2017, om lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer.

2. Lovforslagets hovedindhold

Med lovforslaget foreslås det at tilpasse den eksisterende konkursbeskyttelsen af rejsende, så den i højere grad svarer til den udvikling, der er sket på rejsemarkedet. Dels udvides definitionen af en pakkerejse, så en pakkerejse kan opstå på flere måder end i dag. Dels indføres med lovforslaget en ny type rejseydelse, sammensatte rejsearrangementer, som omfatter køb af to forskellige rejseydelser, hvor der indgås særskilte aftaler med flere leverandører af rejseydelser vedrørende samme rejse eller ferie. Rejsegarantifondens anvendelsesområde udvides således. Det medfører dels en udvidelse af antallet af rejsende, der beskyttes, men også en udvidelse af antallet af rejseudbydere, der omfattes af loven. Samtidig pålægges aktører fra tredjelande at stille garanti.

Rejsegarantifondsloven omfatter i dag andre pakkerejselignende rejsearrangementer, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 2-3, som ikke er omfattet af definitionen på en pakkerejse, og som hverken er omfattet af det gældende direktiv eller direktivet om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer. Det gælder ydelser, der omfatter transport og indkvartering, som er aftalt med samme rejseudbyder eller formidler, men som ikke udgør en pakkerejse, og ydelser, der omfatter transport og anden turistmæssig ydelse, som ikke varer over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr.

Direktivet hæver beskyttelsen af rejsende i hele EU. Det vurderes, at antallet af dækkede rejsende som følge af direktivet vil blive fordoblet og Rejsegarantifondsordningen udvides betragteligt. Med implementeringen af det nye pakkerejsedirektiv indføres nye, detaljerede definitioner på

rejseydelser, pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som ikke stemmer overens med de nationale særregler. Selv om den beskyttelse, der foreskrives efter direktivet, ikke omfatter de nationale særregler om pakkerejselignende rejseydelser, der i dag er beskyttet efter rejsegarantifondsloven, er det at foretrække at have en ensartet beskyttelse i hele EU, også i forhold til konkursbeskyttelsen.

Da beskyttelsen generelt udvides, foreslås det derfor, at de nationale særregler i rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2-3, om pakkerejselignende rejser ophæves med det formål at få en regelforenkling og en ensartet beskyttelse. Rejsegarantifondsloven vil herefter alene vedrøre konkursbeskyttelse af pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer.

For at forbedre mulighederne for håndhævelse af loven, får Rejsegarantifonden mulighed for at offentliggøre oplysninger om aktører, der – i strid med rejsegarantifondslovens regler – undlader at stille den fornødne garanti.

Herudover foreslås en række ændringer af finansieringsstrukturen for Rejsegarantifonden.

Det foreslås bl.a., at garantiskalaen, efter hvilken rejsearrangører betaler garanti, nedsættes for alle rejsearrangører, og mest for virksomheder med en omsætning, der ikke overstiger 15 mio. kr.

Det omsætningsafhængige administrationsbidrag efterreguleres i dag årligt. Det er administrativt tungt og kræver mange ressourcer fra Rejsegarantifondens side. Det foreslås derfor, at det omsætningsafhængige administrationsbidrag fremover ikke efterreguleres. Det vil betyde, at et eventuelt overskud et givent år skal tilgå formuen, ligesom et eventuelt underskud skal trækkes i den eksisterende formue.

Det foreslås endvidere, at det formueopbyggende bidrag, som Rejsegarantifondens bestyrelse, efter godkendelse af ministeren, har mulighed for at opkræve, skal være omsætningsafhængigt, og ikke som i dag være baseret på antallet af solgte rejser.

Herudover pålægges Rejsegarantifondens bestyrelse at sikre, at de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed minimeres.

Endelig foreslås det, at bestyrelsen udvides med et medlem, der til enhver tid skal være uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser, og samtidig have økonomisk baggrund og regnskabsteknisk indsigt.

2.1. Lovforslagets anvendelsesområde og harmoniseringsniveau

2.1.1. Direktivets artikel 1, 2 og 4

2.1.1.1. Ifølge direktivets artikel 1 er formålet med direktivet at bidrage til det indre markeds funktion og til opnåelse af et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, der er så ensartet som muligt.

2.1.1.2. Direktivets artikel 2, stk. 1, fastslår, at direktivet finder anvendelse på pakkerejser, der udbydes til salg eller sælges af erhvervsdrivende til rejsende, og på sammensatte rejsearrangementer, der formidles af erhvervsdrivende til rejsende.

Direktivets artikel 2, stk. 2, indeholder en række undtagelser til direktivets anvendelsesområde. Efter litra a er pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer af en varighed på under 24 timer således undtaget, medmindre de omfatter indkvartering natten over. Ifølge litra b undtages pakkerejser, der udbydes, og sammensatte rejsearrangementer, der formidles lejlighedsvist og på nonprofitbasis, til udelukkende en begrænset gruppe rejsende.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 19, at artikel 2, stk. 2, litra b, f.eks. kan omfatte ture, der højst et par gange om året arrangeres af velgørende organisationer, sportsklubber eller skoler for deres medlemmer uden at blive udbudt til offentligheden.

Endelig er pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer i medfør af artikel 2, stk. 2, litra c, undtaget, hvis de købes på grundlag af en generel aftale med henblik på forretningsrejser mellem en erhvervsdrivende og en fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 7, at sådanne generelle aftaler om køb af forretningsrejser ofte vil være indgået med henblik på flere rejser eller en nærmere bestemt periode, f.eks. med et rejsebureau.

Det følger af direktivets artikel 2, stk. 3, at direktivet ikke berører almindelig national aftaleret, herunder regler om aftalers gyldighed, indgåelse og virkning, for så vidt som almindelige aftaleretlige aspekter ikke reguleres i direktivet.

2.1.1.3. Efter direktivets artikel 4 er direktivet et totalharmoniseringsdirektiv. Det er således ikke tilladt for medlemsstaterne at opretholde eller indføre bestemmelser, der fraviger direktivet. Medlemsstaterne kan dermed som udgangspunkt hverken fastsætte strengere eller lempeligere bestemmelser for at sikre et andet beskyttelsesniveau for rejsende. På enkelte områder giver direktivet dog mulighed for at vælge mellem flere mulige løsninger angivet i direktivet, jf. nedenfor pkt. 2.8.

2.1.2. *Gældende ret*

Rejsegarantifondsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1101 af 3. september 2015, finder anvendelse på aftaler om bestemte rejseydelser, som en kunde indgår aftale om med en registreringspligtig rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder, jf. rejsegarantifondslovens § 1, stk. 1, jf. dog § 21.

Begrebet ”rejseydelse” omfatter efter rejsegarantifondslovens § 2 flere typer rejsearrangementer. Først og fremmest forstås ved en rejseydelse efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, en pakkerejse. Rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, svarer til pakkerejselovens definition af en pakkerejse, jf. pakkerejselovens § 2.

Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, er det en betingelse, for at en rejse, kan anses for at være en pakkerejse, at den har en varighed på over 24 timer eller omfatter overnatning.

Som kunde anses efter rejsegarantifondslovens § 4 enhver, der køber eller i hvis navn der købes en pakkerejse. Hvis rejsen overdrages, anses tillige den, som får rejsen overdraget, som kunde. Definitionen svarer til pakkerejselovens definition af en kunde, jf. denne lovs § 4. Både fysiske og juridiske personer kan være kunder efter bestemmelsen uafhængigt af, om formålet med rejsen er privat eller erhvervsmæssigt. Efter rejsegarantifondsloven anses den, der køber en rejseydelse med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, dog ikke som kunde.

Det fremgår af rejsegarantifondslovens § 3, stk. 1, nr. 1, at enhver, der i eget navn til kunder udbyder eller sælger rejseydelser enten direkte eller gennem en formidler, anses som rejseudbyder, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvist. Begrebet lejlighedsvist skal sammenholdes med begrebet i den gældende pakkerejselov. Heraf fremgår bl.a., at den der tilrettelægger pakkerejser, kun anses som arrangør i pakkerejselovens forstand, hvis denne virksomhed er så regelmæssig og systematisk eller i øvrigt har et sådant omfang, at den må anses for at have erhvervslignende karakter. Folkelige foreninger, skoler m.v. skal således anses som arrangører, hvis tilrettelæggelsen af ferierejser og lignende dels har et professionelt tilsnit, dels har et ikke ubetydeligt omfang. Hvis en forening, institution eller lignende kun i enkeltstående tilfælde udbyder pakkerejser, vil denne sædvanligvis ikke være at ses som arrangør i pakkerejselovens forstand. Idrætsforeninger, hvis rejsevirksomhed alene består i at arrangere træningsture og lignende for foreningens medlemmer, vil normalt ikke være omfattet af pakkerejseloven. Det indebærer, at medlemmerne ikke vil være dækket af Rejsegarantifonden. Det vil bero på en konkret vurdering af den pågældendes virksomhed og vil normalt heller ikke udelukkende kunne baseres på, hvor mange rejser foreningen årligt arrangerer. I tilfælde, hvor f.eks. almennyttige foreninger mv. undtagelsesvist måtte være omfattet af rejsegarantifondslovens arrangørbegreb, afgøres spørgsmålet efter rejsegarantifondslovens § 8, stk. 6 og § 14. Almennyttige foreninger mv., der som et led i deres virksomhed udbyder rejsearrangementer, er generelt undtaget fra rejsegarantifondslovens krav om garantistillelse, jf. § 8, stk. 6. Dette gælder dog kun, hvis rejsevirksomheden udgør en mindre del af foreningens almennyttige aktiviteter.

Rejsegarantifondslovens anvendelsesområde er ikke begrænset til forbrugeraftaler. Forretningsrejser er således omfattet af rejsegarantifondslovens bestemmelser, hvis de opfylder betingelserne for sammensætning af rejsen.

2.1.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

2.1.3.1. Som anført ovenfor finder direktivet anvendelse på "rejsende". Det er Erhvervsministeriets vurdering, at begrebet rejsende svarer til det gældende begreb "kunde" i rejsegarantifondsloven. For at sikre en fuldstændig og korrekt gennemførelse af direktivet foreslås det imidlertid, at begrebet rejsende fremover anvendes i rejsegarantifondsloven.

2.1.3.2. Det følger af direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, at direktivet ikke finder anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer af en varighed på under 24 timer, medmindre de omfatter indkvartering natten over.

Det svarer for så vidt angår pakkerejser til det, som følger af den gældende rejsegarantifondslov, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, mens sammensatte rejsearrangementer ikke er reguleret af den gældende rejsegarantifondslov.

Det bemærkes, at direktivets artikel 2, stk. 2, litra a, omhandler ”indkvartering natten over”, mens rejsegarantifondslovens § 2 omhandler ”overnatning”. I både det gældende og det nye pakkerejsedirektivs engelske sprogversioner er det relevante kriterium imidlertid ”*overnight accommodation*”, mens det i tyske sprogversioner er ”*Übernachtung*”. På denne baggrund lægges det til grund, at indkvartering natten over skal forstås om ”overnatning”.

Det foreslås på den baggrund, at pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som har en varighed på under 24 timer, undtages fra rejsegarantifondslovens anvendelsesområde, medmindre de omfatter overnatning.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2, stk. 2, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.1.3.3. Ifølge direktivets artikel 2, stk. 2, litra b, finder direktivet ikke anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der udbydes eller formidles lejlighedsvist og på nonprofitbasis til udelukkende en begrænset gruppe rejsende. Efter ordlyden er der tale om kumulative betingelser, som alle skal være opfyldt, for at en rejse er undtaget fra direktivets anvendelsesområde.

For så vidt angår den første betingelse, hvorefter rejserne skal udbydes eller formidles lejlighedsvist, bemærkes, at en tilsvarende betingelse findes i rejsegarantifondslovens § 3, stk. 1, jf. ovenfor under pkt. 2.1.2.

Ved vurderingen af, om udbud og salg sker lejlighedsvist, skal der foretages en samlet og konkret vurdering af udbyderens aktivitet, hvori bl.a. indgår antallet af rejser, om virksomheden med at arrangere rejser har erhvervslignende karakter, og om rejserne alene udbydes til en afgrænset kreds.

Direktivets kriterier ”lejlighedsvist”, ”på non-profitbasis” og ”til udelukkende en begrænset gruppe rejsende” er efter Erhvervsministeriets opfattelse i overensstemmelse med de ovennævnte kriterier, som efter gældende ret tillægges vægt ved vurderingen af, om en forening mv. er omfattet af loven. Direktivet tillader dog i modsætning til den gældende rejsegarantifondslov ikke, at der foretages en samlet og konkret vurdering, da der er tale om kumulative kriterier.

Det er på denne baggrund Erhvervsministeriets vurdering, at gældende dansk ret ikke er i overensstemmelse med direktivet.

Endvidere fremgår det af præambelbetragtning nr. 19, at udtrykket ”lejlighedsvist” betyder, at f.eks. ture, der arrangeres ”højst et par gange om året”, er undtaget fra direktivets anvendelsesområde, hvis de øvrige betingelser er opfyldt. Dette må efter Erhvervsministeriets opfattelse betragtes som

en begrænsning af, hvor mange rejser en forening mv. må arrangere om året. Det bemærkes, at den engelske sprogversion af direktivet henviser til ”a few times a year”, og den tyske til ”wenige Male im Jahr”. På denne baggrund må præambelbetragtningen forstås således, at der er tale om ”lejlighedsvist” at udbyde pakkerejser mv., hvis disse udbydes højst nogle få gange om året.

Det foreslås, at rejsegarantifondslovens anvendelsesområde justeres og afgrænses i overensstemmelse med direktivets ordlyd.

Der må efter forslaget foretages en separat og snævrere vurdering af en erhvervsdrivendes aktivitet i forhold til de tre kriterier i direktivet. Da der er tale om kumulative kriterier, skal hver enkelt af disse være opfyldt for, at en rejse, som en forening mv. udbyder, ikke er omfattet af loven. Det vil således medføre, at en rejse er omfattet af loven, hvis den af en forening mv. udbydes til offentligheden, uanset om foreningen i øvrigt kun arrangerer rejser lejlighedsvist og på nonprofitbasis. En forening, der er omfattet af loven, vil derfor som udgangspunkt skulle stille garanti, medmindre der er tale om en almennyttig forening. Er den del af omsætningen, der er knyttet til pakkerejsen eller det sammensatte rejsearrangement, begrænset, eller indgår der f.eks. ikke langdistance persontransport i form af f.eks. flyrejser, eller modtager foreningen ikke forudbetaling eller kun forudbetaling i begrænset omfang, vil der dog være tale om en begrænset garantistillelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2, stk. 2, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.1.3.4. Ifølge direktivets artikel 2, stk. 2, litra c, finder direktivet ikke anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der købes på grundlag af en generel aftale med henblik på forretningsrejser mellem en erhvervsdrivende og en anden fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession.

Efter rejsegarantifondsloven er en rejse omfattet, hvis den opfylder betingelserne i § 2, stk. 1, nr. 1, for at være en pakkerejse. Det gælder også, selvom rejsen købes af en erhvervsdrivende på grundlag af en generel aftale om køb af forretningsrejser.

I overensstemmelse med direktivet foreslås det, at rejsegarantifondsloven justeres, så det fremgår udtrykkeligt, at loven ikke finder anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der købes på grundlag af en generel aftale med henblik på forretningsrejser mellem erhvervsdrivende.

Det bemærkes, at direktivets terminologi ”en fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession”, svarer til den almindelige definition af en erhvervsdrivende i dansk ret.

Det bemærkes, at undtagelsen alene gælder for rejser, der købes på grundlag af en generel aftale om køb af forretningsrejser. Loven vil dermed finde anvendelse på øvrige rejser, der opfylder betingelserne for at være en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement, uanset om køberen af rejsen er en forbruger eller en erhvervsdrivende. Lovforslaget viderefører således den gældende

retstilstand i relation til, hvem der er omfattet af beskyttelsen i rejsegarantifondsloven, dog således, at visse typer af aftaler indgået af erhvervsdrivende undtages.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2, stk. 2, nr. 3, samt bemærkningerne hertil.

2.2. *Definitioner*

2.2.1. *Direktivets artikel 3*

Direktivets artikel 3 indeholder definitioner af en række centrale begreber, herunder rejseydelse, pakkerejse og sammensat rejsearrangement, som afgrænser, hvilke rejser der falder inden for direktivets anvendelsesområde.

2.2.2. *Gældende ret*

2.2.2.1. *Definition af rejseydelse*

Som anført under pkt. 2.1.2 anvendes begrebet ”rejseydelse” allerede i dag i rejsegarantifondsloven. Begrebet dækker over de forskellige typer rejser, som er omfattet af rejsegarantiordningens konkursdækning. Begrebet rejseydelse blev indført i 2009 (ved lov nr. 518 af 12. juni 2009), da rejsegarantiordningen blev udvidet til også at omfatte bl.a. særskilt flytransport og formidling af billeje i udlandet.

Ved rejseydelse forstås først og fremmest en pakkerejse, jf. rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1. Rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, svarer til pakkerejselovens definition af en pakkerejse, jf. pakkerejselovens § 2.

En rejseydelse kan imidlertid også omfatte andre pakkerejselignende rejsearrangementer, som ikke er omfattet af definitionen på en pakkerejse, og som hverken er omfattet af det gældende direktiv eller direktivet om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer.

Det gælder således en rejseydelse efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2, der omhandler rejsearrangementer, der indeholder transport og indkvartering, som er aftalt med samme rejseudbyder eller formidler, men hvor de enkelte elementer hverken har været udbudt samlet eller har været udbudt på forhånd og solgt samlet, og derfor ikke er omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1. Det kan f.eks. være tilfælde, hvor en kunde har købt en flybillet til London i en bestemt uge og kunden efterfølgende af samme arrangør eller gennem samme formidler køber et hotelophold i London i samme uge. Disse ydelser har ikke været udbudt eller solgt samlet, men afvikles som en helhed. De omhandlede rejseydelser vil efter omstændighederne kunne udgøre et sammensat rejsearrangement efter direktivet.

Dertil kommer rejseydelser efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 3, der består i transport og anden turistmæssig ydelse, som ikke har en varighed på over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr. Tanken har været at beskytte forholdsvis dyre rejsearrangementer, som varer kort tid, f.eks. busture til fodboldkampe.

Endelig indeholder rejsegarantiordningen en særlig konkursordning for enkeltstående flyrejser, der blev gennemført i 2015 (ved lov nr. 531 af 29. april 2015), den såkaldte "flight-only-ordning". Ordningen indebærer, at alle kunder, der har indgået en aftale om en rejseydelse udelukkende bestående af flytransport, ligeledes er omfattet af rejsegarantifondslovens regler om hjemtransport samt refusion af forudbetaling. Der er tale om en selvstændigt finansieret ordning, hvor udbydere af flytransport opkræves et bidrag på 2 kr. pr. afrejsende fra en dansk lufthavn til en udenlandsk destination. Der er således tale om en national særregel, der falder uden for direktivets anvendelsesområde. Ordningen vil blive opretholdt, og er ikke en del af lovforslaget, hvorfor det ikke omtales yderligere i lovforslaget.

2.2.2.2. *Definitionen af en pakkerejse*

Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, er en pakkerejse en kombination af mindst to elementer, såfremt de af arrangøren udbydes samlet eller har været udbudt på forhånd og sælges samlet, hvis den samlede ydelse har en varighed på over 24 timer eller omfatter overnatning. De elementer, der kan udgøre en pakkerejse, er 1) transport, 2) indkvartering og 3) andre turistmæssige ydelser, der ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, men som udgør en væsentlig del af pakkerejsen.

De enkelte elementer i pakkerejsen skal enten være udbudt samlet, dvs. udbudt til salg som en kombination, eller i øvrigt være blandt de ydelser, arrangøren udbyder til salg. Loven omfatter således også individuelt sammensatte kombinationer.

Ved sagen C-400/00 blev det af EU-Domstolen slået fast, at en rejse, som arrangeres efter anmodning fra en forbruger i overensstemmelse med forbrugerens ønsker, er en pakkerejse, hvis kravene til kombinationen af ydelser i øvrigt er opfyldt. Det blev endvidere slået fast, at begrebet "en på forhånd fastlagt kombination", i det tidligere direktiv, skal fortolkes således, at det omfatter kombinationer af turistmæssige ydelser, der var sammensat på det tidspunkt, hvor kontrakten blev indgået. Begrebet "en på forhånd fastlagt kombination" svarer til betingelsen i rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, om at rejseydelserne skal være udbudt samlet eller have været samlet på forhånd og sælges samlet.

På baggrund af EU-Domstolens dom er kombinationer af rejseydelser, som normalt ikke udbydes af en arrangør, men som sammensættes på foranledning af kunden, også omfattet af rejsegarantifondsloven, hvis ydelserne sammensættes inden aftalen mellem parterne indgås, og kombinationen i øvrigt opfylder betingelserne for at være en pakkerejse.

Begrebet indkvartering omfatter indlogering på hotel, i sommerhus eller lignende, men ikke overnatning under transport, f.eks. i en sovevogn i et tog. Ophold i et transportmiddel kan dog være en turistmæssig attraktion i sig selv, hvilket f.eks. er tilfældet ved krydstogter og lignende.

Begrebet anden turistmæssig ydelse omfatter ydelser, der for det første ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, og for det andet udgør en væsentlig del af pakkerejsen. Hvorvidt en ydelse udgør en væsentlig del af pakkerejsen, beror på en konkret vurdering af den pågældende ydelses karakter og af dens andel i den samlede rejse. Der lægges i den forbindelse vægt på, om

prisen for den pågældende ydelse udgør et vigtigt element i den samlede pris, og om opholdet eller transporten primært tager sigte på den specielle turistmæssige ydelse. Omfattet af begrebet anden turistmæssig ydelse er f.eks. teater-, biograf- eller museumsbesøg, udflugter med naturvejledere og kort til skiliftsystemer, ligesom f.eks. fodbold-, opera- og jagtrejser er omfattet. Leje af bil på rejsens bestemmelsessted kan efter omstændighederne udgøre en turistmæssig ydelse.

2.2.2.3. *Definitionen af en arrangør og formidler*

I rejsegarantifondsloven blev begrebet ”arrangør” ved ændringen af loven i 2009 erstattet af begrebet ”rejseudbyder”, der også dækker over udbydere af pakkerejselignende rejseydelser efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2-3. En rejseudbyder kan således både være en rejsearrangør, der udbyder eller sælger pakkerejser, og en rejsearrangør, der sælger eller udbyder pakkerejselignende rejsearrangementer.

Baggrunden for at ændre begrebet til ”rejseudbyder” var, at loven i 2009 også tilsigtede at omfatte udbydere af særskilt flytransport og billeje i udlandet. Med ændringen af rejsegarantifondsloven i 2015, blev bestemmelsen om billeje imidlertid ophævet, og udbydere af flytransport blev særskilt defineret, ligesom disse udbydere blev undtaget fra rejsegarantifondslovens registreringspligt. Begrebet ”rejseudbyder” dækker i dag reelt kun over rejsearrangører.

Efter rejsegarantifondslovens § 3, stk. 1, anses som rejseudbyder enhver, der i eget navn til kunder udbyder eller sælger rejseydelser direkte eller gennem en formidler, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvist.

I pakkerejseloven anvendes begrebet arrangør. Efter pakkerejselovens § 3, stk. 1, anses som arrangør enhver, der tilrettelægger pakkerejser og udbyder eller sælger disse direkte eller gennem en formidler, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvist.

Den, der tilrettelægger pakkerejser, er som udgangspunkt den, som står bag det samlede arrangement. I tilfælde, hvor pakkerejsen faktisk er sammensat af en anden end den, som sælger pakkerejsen, må sælgeren dog anses for at være arrangør, hvis kunden må gå ud fra, at det er sælgeren, der har tilrettelagt rejsen.

Definitionen af en rejseudbyder/rejsearrangør er hermed i forhold til udbud af pakkerejser mere vidtgående end pakkerejselovens § 3, stk. 1, og det gældende direktivs artikel 2, nr. 2, idet disse tillige stiller krav om, at pakkerejsen skal være tilrettelagt af den, der skal anses som udbyder.

For så vidt angår undtagelsen af virksomhed, som udøves lejlighedsvist, henvises til pkt. 2.1.2 og 2.1.3.3 ovenfor.

Efter rejsegarantifondslovens § 3, stk. 2, anses enhver, der udbyder eller sælger en pakkerejse i rejseudbyderens navn, for formidler. En formidler er således en fuldmægtig, og parterne i aftaler om køb af en pakkerejse, som er indgået med en formidler, er rejsearrangøren og kunden.

2.2.2.4. *Definitionen af kunde*

Ifølge rejsegarantifondslovens § 4 defineres en kunde, som enhver, der køber, eller i hvis navn der købes en rejseydelse. Det er underordnet om formålet med rejsen er privat eller erhvervsmæssigt. Hvis rejsen overdrages, anses tillige den, som får rejsen overdraget, som kunde.

Det er således muligt at være kunde, selvom man ikke selv har købt rejsen, hvis den dog købes i ens navn. Ligeledes er det muligt at være deltager på en rejse, uden at være kunde, hvis man ikke er part i aftalen med arrangøren.

Både fysiske og juridiske personer kan være kunder efter bestemmelsen, hvilket f.eks. kan være tilfældet, hvis en repræsentant for en forening køber en pakkerejse i foreningens navn. Definitionen svarer til definitionen i pakkerejselovens § 4. Efter rejsegarantifondsloven anses den, der køber en rejseydelse med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, dog ikke som kunde.

2.2.3. Regeringens overvejelser og den foreslåede ændring

2.2.3.1. Definition af en pakkerejse

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 2, at en pakkerejse grundlæggende er en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på den samme rejse eller ferie. Ud over dette krav om, at en pakkerejse skal bestå af nogle bestemte ydelser, er det et krav, at pakkerejsen er kommet i stand på en af flere forskellige måder.

I den gældende rejsegarantifondslov anvendes begrebet rejseydelse som et begreb, der dækker over de forskellige typer rejser, som er omfattet af Rejsegarantifondens konkursdækning.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at rejsegarantifondsloven ændres, så direktivets terminologi for ”rejseydelser” anvendes. En rejseydelse vil herefter være et element, der indgår i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement. En rejseydelse vil således ikke kunne defineres som en pakkerejse eller et pakkerejselignende rejsearrangement, jf. den gældende § 2, stk. 1, nr. 1-3.

2.2.3.1.1. Efter direktivets artikel 3, nr. 2, litra a, er en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse eller ferie således en pakkerejse, hvis ydelserne sammensættes af en enkelt erhvervsdrivende, herunder på foranledning af den rejsende eller i overensstemmelse med dennes udvælgelse, inden der indgås en aftale om alle ydelserne.

En sådan sammensætning er også efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, en pakkerejse, og der er således for så vidt angår denne type pakkerejser tale om en videreførelse af gældende ret, jf. ovenfor under pkt. 2.2.2.1.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at rejsegarantifondsloven justeres, så en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse udgør en pakkerejse, hvis ydelserne sammensættes af en enkelt erhvervsdrivende, inden der indgås en aftale om alle ydelserne. Dette omfatter i overensstemmelse med direktivet bl.a. tilfælde, hvor ydelserne sammensættes på foranledning af den rejsende eller i overensstemmelse med den pågældendes udvælgelse.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.1.2. Efter direktivets artikel 3, nr. 2, litra b, kan en pakkerejse derudover opstå, selvom der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører af rejseydelser, hvis aftalerne om rejseydelserne indgås på en af de måder, som er angivet i direktivets artikel 3, nr. 2, litra b, nr. i-v, jf. nedenfor under pkt. 2.2.3.1.2.1 - 2.2.3.1.2.5.

Det er nyt i forhold til rejsegarantifondsloven, at en pakkerejse kan bestå af rejseydelser, som er købt fra forskellige leverandører af rejseydelser. Baggrunden for, at pakkerejsebegrebet udvides, og dermed kommer til at omfatte flere rejser, er ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 10, at den rejsende i de situationer, som er omfattet af bestemmelsen, kan have en rimelig forventning om at blive beskyttet af direktivet.

2.2.3.1.2.1. Ifølge artikel 3, nr. 2, litra b, nr. i, opstår en pakkerejse, hvis rejseydelserne er købt fra et enkelt salgssted, og rejseydelserne er blevet udvalgt, inden den rejsende accepterer at betale.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at rejsegarantifondsloven justeres, så en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse udgør en pakkerejse, hvis ydelserne er købt fra et enkelt salgssted og udvalgt, inden den rejsende accepterer at betale, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 10 forstås ved "inden den rejsende accepterer at betale", at udvælgelsen foregår "inden for samme bestillingsprocedure". Dette omfatter f.eks. tilfælde, hvor en rejsende på en hjemmeside lægger flere rejseydelser i sin "indkøbskurv", inden den pågældende "går til kassen" for at bestille eller betale sin rejse.

Kravet om, at den rejsende skal acceptere at betale, indebærer ikke nødvendigvis, at den rejsende dermed samtidig skal foretage betalingen. Den rejsende vil således også acceptere at betale i lovforslagets forstand, hvis den pågældende blot afgiver en ordre, og dermed indvilger i at betale på et senere tidspunkt.

2.2.3.1.2.2. Ifølge artikel 3, nr. 2, litra b, nr. ii opstår en pakkerejse, hvis rejseydelserne udbydes til salg til, sælges til eller faktureres til en pris, hvor alt er inkluderet, eller til en samlet pris.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at "en pris, hvor alt er inkluderet" kan rummes i udtrykket "en samlet pris".

Det foreslås på den baggrund, at rejsegarantifondsloven justeres, så en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse udgør en pakkerejse, hvis ydelserne udbydes, sælges eller faktureres til en samlet pris, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører. Herunder omfattes således også tilfælde, hvor rejsen faktureres til en pris, hvor alt er inkluderet.

Den foreslåede bestemmelse vil således kunne omfatte visse tilfælde, som ikke falder under lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra a. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis

et rejsebureau fakturerer den rejsende for en flybillet og en hotelovernatning samlet, selvom den rejsende har udvalgt og accepteret at betale for flyrejsen først, og rejsen dermed ikke er omfattet af det foreslåede § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra a.

2.2.3.1.2.3. Ifølge artikel 3, nr. 2, litra b, nr. iii opstår en pakkerejse, hvis rejseydelserne annonceres til salg eller sælges under betegnelsen ”pakkerejse” eller en lignende betegnelse.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 10, at sådanne lignende betegnelser f.eks. kan være ”samlet tilbud”, ”all inclusive” eller ”arrangement med alt inkluderet”.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse udgør en pakkerejse, hvis ydelserne annonceres til salg eller sælges under betegnelsen »pakkerejse« eller lignende, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører.

2.2.3.1.2.4. Ifølge direktivets artikel 3, nr. 2, litra b, nr. iv opstår en pakkerejse, hvis rejseydelserne sammensættes efter indgåelse af en aftale, hvori den erhvervsdrivende giver den rejsende ret til at vælge blandt et udvalg af forskellige typer rejseydelser.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 11, at bestemmelsen bl.a. tager sigte på gaveæsker, der indeholder pakkerejser.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse udgør en pakkerejse, hvis ydelserne sammensættes efter indgåelsen af en aftale, hvori den erhvervsdrivende giver den rejsende ret til at vælge blandt et udvalg af forskellige typer rejseydelser, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører.

2.2.3.1.2.5. Ifølge artikel 3, nr. 2, litra b, nr. v opstår en pakkerejse, hvis rejseydelserne købes fra forskellige erhvervsdrivende gennem forbundne onlinebestillingsprocedurer, når den rejsendes navn, betalingsoplysninger og e-mailadresse er videregivet fra den erhvervsdrivende, med hvem den første aftale er indgået, til en anden eller andre erhvervsdrivende, og der senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse er indgået en aftale med sidstnævnte erhvervsdrivende.

Bestemmelsen vedrører såkaldte ”click through-køb”, hvor den rejsende først indgår aftale om en rejseydelse med en erhvervsdrivende, og derefter inden for 24 timer indgår aftale om en rejseydelse med en anden erhvervsdrivende, og der samtidig overføres betalingsoplysninger om den rejsende.

Der er ikke i øvrigt i direktivet oplysninger om, hvad der anses for ”betalingsoplysninger” i direktivets forstand. Det må dog efter Erhvervsministeriets opfattelse antages, at der skal være tale om oplysninger, som leder tilbage til en bestemt betaler, og som den erhvervsdrivende kan bruge til at modtage betaling fra den rejsende, f.eks. kreditoplysninger eller kontooplysninger. Dette vil f.eks. også kunne være et EAN-nummer, som bruges ved betalinger foretaget af det offentlige.

Efter Erhvervsministeriets opfattelse må ”bekræftelsen af bestillingen” relatere sig til den ordrebekræftelse, som den rejsende typisk modtager efter at have foretaget køb af en rejseydelse. I de tilfælde, hvor der ikke udstedes en egentlig ordrebekræftelse, men f.eks. straks udstedes en billet eller fremsendes en faktura, må dette anses for at være en bekræftelse af bestillingen.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse udgør en pakkerejse, hvis ydelserne købes fra forskellige erhvervsdrivende gennem forbundne onlinebestillingsprocedurer, når den rejsendes navn, betalingsoplysninger og e-mailadresse er videregivet fra den erhvervsdrivende, med hvem den første aftale er indgået, til en anden eller andre erhvervsdrivende, og der senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse er indgået en aftale med sidstnævnte erhvervsdrivende.

Bestemmelsen tager sigte på tilfælde af såkaldte ”click through-køb”, hvor den rejsende først køber en rejseydelse hos en erhvervsdrivende, bliver ”stillet videre” til eller opfordret til at besøge en anden hjemmeside, og herefter på denne hjemmeside ikke behøver at angive sit navn, sine betalingsoplysninger og e-mailadresse, fordi den første erhvervsdrivende har overført disse oplysninger til den anden erhvervsdrivende. Bestemmelsen vil således f.eks. finde anvendelse, hvis en rejsende køber en flybillet og betaler med kreditkort, hvorefter den rejsende præsenteres for et link til en anden hjemmeside, hvor den pågældende kan købe en overnatning på et hotel. Hvis den rejsende i forbindelse med køb af hotelovernatningen på denne anden hjemmeside ikke behøver at indtaste sit navn, sine kreditkortoplysninger og sin e-mailadresse, fordi dette er overført fra købet på den første hjemmeside, vil der være tale om en pakkerejse.

Hvis en rejsende efter at have købt den anden rejseydelse hos den erhvervsdrivende, som har fået overført oplysningerne, på samme måde bliver viderestillet til en tredje erhvervsdrivende, og de nødvendige oplysninger overføres til denne tredje erhvervsdrivende, opstår der endnu en pakkerejse. Dermed vil den anden erhvervsdrivende for så vidt angår denne pakkerejse være rejsearrangør, mens den tredje erhvervsdrivende vil være den erhvervsdrivende, som får overført oplysninger om den rejsende.

Den måde, hvorpå en pakkerejse opstår efter bestemmelsen, har visse ligheder med den måde et sammensat rejsearrangement kan opstå på, jf. nedenfor pkt. 2.2.3.2. Både pakkerejser efter bestemmelsen og sammensatte rejsearrangementer opstår således ved, at den rejsende først indgår aftale med en erhvervsdrivende om en rejseydelse, og derefter inden for 24 timer indgår aftale med en anden erhvervsdrivende om endnu en rejseydelse. Det er dermed afgørende for, om der opstår en pakkerejse, om der overføres både den rejsendes navn, betalingsoplysninger og e-mailadresse.

Hvis aftalen med den anden erhvervsdrivende, til hvem der er overført oplysninger, indgås mere end 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse, opstår der ikke en pakkerejse, og rejsen falder helt uden for rejsegarantifondslovens anvendelsesområde.

2.2.3.1.3. Det følger af direktivets artikel 3, nr. 2, 2. afsnit, at en kombination af rejseydelser, hvor højst én type rejseydelse, jf. direktivets artikel 3, n. 1, litra a, b eller c, sammensættes med en eller flere turistydelser, jf. artikel 3, nr. 1, litra d, ikke er en pakkerejse, hvis sidstnævnte ydelser ikke

udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi og ikke annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen, eller først er udvalgt og købt, efter at leveringen af en rejseydelse, jf. artikel 3, nr. 1, litra a, b eller c, er påbegyndt.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 18, at i tilfælde hvor andre turistydelser, jf. artikel 3, nr. 1, litra d, udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi, anses disse ydelser for at udgøre en væsentlig andel af pakkerejsens værdi.

Endvidere fremgår det af samme præambelbetragtning, at direktivet ikke kan omgås ved, at en rejsearrangør eller formidler tilbyder den rejsende valget mellem yderligere turistydelser på forhånd og derefter tilbyder først at indgå aftalen om disse ydelser, efter at leveringen af den første rejseydelse er påbegyndt.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at en kombination som nævnt i lovforslagets § 1, nr. 7, og det foreslåede § 2 a, stk. 1, der består af én rejseydelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 5, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelser, jf. den foreslåede § 2 c nr. 1, litra d, kun er en pakkerejse, hvis turistydelserne udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen, og er udvalgt og købt inden leveringen af rejseydelsen er påbegyndt.

I overensstemmelse med præambelbetragtning nr. 18 anses turistydelser, der udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi, for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi. Dette udelukker dog ikke, at en turistydelse, der ikke udgør 25 pct. af kombinationens værdi, i visse tilfælde vil kunne anses for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi, f.eks. hvis der er tale om en meget dyr rejse. Den værdi, som en turistydelse har, er som udgangspunkt den almindelige salgspris. I situationer, hvor der ikke findes en salgspris, f.eks. fordi ydelsen er inkluderet i prisen for en anden ydelse, eller i situationer, hvor prisen er fastsat kunstigt lavt, vil en anden pris kunne fastsættes. Prisen kan i disse tilfælde f.eks. fastsættes på baggrund af et skøn over den værdi, som ydelsen har for den rejsende.

Det beror på en konkret vurdering af hvert enkelt tilfælde, om turistydelser ”annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen”, og der dermed er tale om en pakkerejse. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en rejsearrangør udbyder hotelovernatning og billetter til en fodboldkamp, hvor det er klart, at overværelsen af fodboldkampen er det primære formål med rejsen.

Som beskrevet ovenfor under pkt. 2.2.2.1, kan andre turistmæssige ydelser alene udgøre en del af en pakkerejse efter den gældende rejsegarantifondslovs § 2, stk. 1, nr. 1, litra c, hvis ydelsen udgør en væsentlig del af pakkerejsen. Der foretages efter denne bestemmelse også en konkret vurdering af den pågældende rejseydelse. Dermed er forslaget som udgangspunkt en videreførelse af den gældende retstilstand, idet det dog bemærkes, at en turistydelse, der udgør mere end 25 pct. af kombinationens værdi, dog altid vil anses for at udgøre en væsentlig del af kombinationens værdi, jf. ovenfor.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 a, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.2. *Definition af sammensatte rejsearrangementer*

Direktivets artikel 3, nr. 5, omhandler sammensatte rejsearrangementer, som er en ny kategori af rejser, der omfattes af direktivet. Sammensatte rejsearrangementer kendes således ikke i gældende ret.

Ifølge direktivets artikel 3, nr. 5, udgøres et sammensat rejsearrangement af mindst to forskellige typer rejseydelser, der købes med henblik på den samme rejse eller ferie, uden at udgøre en pakkerejse, og som fører til indgåelse af særskilte aftaler med hver enkelt leverandør af rejseydelserne. Det fremgår således, at en rejse ikke kan udgøre en pakkerejse og et sammensat rejsearrangement på samme tid.

Et sammensat rejsearrangement kan, når de ovennævnte betingelser er opfyldt, opstå på to forskellige måder.

2.2.3.2.1. For det første opstår et sammensat rejsearrangement, hvis en erhvervsdrivende formidler de rejsendes særskilte udvælgelse og særskilte betaling for hver rejseydelse under et enkelt besøg på dennes salgssted eller i forbindelse med en enkelt kontakt med dennes salgssted, jf. direktivets artikel 3, nr. 5, litra a.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at to eller flere forskellige typer rejseydelser, der købes med henblik på den samme rejse, uden at udgøre en pakkerejse, og som fører til indgåelse af særskilte aftaler med hver leverandør af rejseydelser, udgør et sammensat rejsearrangement, hvis en erhvervsdrivende formidler den rejsendes særskilte udvælgelse og særskilte betaling for hver rejseydelse i forbindelse med en enkelt kontakt med den erhvervsdrivendes salgssted.

Der vil dermed f.eks. være tale om et sammensat rejsearrangement, hvis en rejsende under et besøg hos et fysisk rejsebureau køber en flyrejse og betaler for den, hvorefter rejsebureauet tilbyder at formidle et hotelophold på samme rejse, som den rejsende accepterer, og herefter betaler for. Et sådant køb er ikke en pakkerejse, da betalingen sker separat for hver enkelt rejseydelse, og ikke samlet som ved en pakkerejse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2, stk. 1, nr. 2, litra a. Det ville imidlertid i dag være omfattet af rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2, idet det omfatter transport og indkvartering, og er aftalt med samme rejseudbyder.

På samme vis vil der være tale om et sammensat rejsearrangement efter bestemmelsen, hvis den rejsende f.eks. ved et enkelt besøg på et rejsebureaus hjemmeside, eller ved en enkelt telefonsamtale med et rejsebureau, køber en rejseydelse og betaler den, og herefter køber en ny rejseydelse gennem rejsebureauet hos en anden leverandør. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den rejsende, efter at have købt den første rejseydelse på rejsebureauets hjemmeside, bliver præsenteret for en række tilbud på en eller flere yderligere rejseydelser, som formidles for en anden erhvervsdrivende, f.eks. via et pop op-vindue, som fremkommer efter betalingen af den første rejseydelse.

2.2.3.2.2. For det andet opstår et sammensat rejsearrangement, hvis en erhvervsdrivende formidler køb af mindst én yderligere rejseydelse fra en anden erhvervsdrivende på målrettet vis, når aftalen

med den anden erhvervsdrivende indgås senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse, jf. direktivets artikel 3, nr. 5, litra b.

Det bemærkes, at bestemmelsen ifølge direktivets præambelbetragtning nr. 13 gælder onlinehandlende. Dette fremgår imidlertid ikke af direktivteksten, og det må således antages, at såvel onlinekøb som køb på et fysisk salgssted kan medføre et sammensat rejsearrangement efter artikel 3, nr. 5, litra b.

Det følger endvidere af direktivets præambelbetragtning nr. 13, at formidlingen ofte vil være baseret på et kommercielt link, der indebærer betaling mellem den erhvervsdrivende, der formidler købet af yderligere rejseydelser, og den anden erhvervsdrivende.

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at to eller flere forskellige typer rejseydelser, der købes med henblik på den samme rejse, uden at udgøre en pakkerejse, og som fører til indgåelse af særskilte aftaler med hver leverandør af rejseydelser, udgør et sammensat rejsearrangement, hvis en erhvervsdrivende på målrettet vis formidler køb af mindst én yderligere rejseydelse fra en anden erhvervsdrivende, når aftalen med den anden erhvervsdrivende indgås senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse.

Betingelserne for, at der er tale om et sammensat rejsearrangement, vil således i overensstemmelse med præambelbetragtning nr. 13 i direktivet f.eks. være opfyldt i tilfælde, hvor en rejsende har bestilt en fly- eller togrejse, og sammen med bekræftelsen på rejsen modtager en opfordring til at bestille yderligere en rejseydelse, med et link til det websted, hvor der kan foretages bestilling. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis man efter at have købt en flyrejse modtager en e-mail med flybilletten, hvor der i e-mailen er annoncer, der på målrettet vis tilbyder f.eks. hotelophold på destinationen, eller hvis en rejsende efter at have købt en flybillet på bekræftelsessiden præsenteres for en annonce, som tilbyder hotelophold eller biludlejning på destinationen.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 12 må der sondres mellem på den ene side sammensatte rejsearrangementer online og på den anden side linkede websider, hvis formål ikke er, at der skal indgås en aftale med den rejsende, og link, hvorigennem rejsende alene bliver oplyst om andre rejseydelser generelt. Det sidste er ifølge betragtningen bl.a. tilfældet, når et hotel eller en arrangør af en begivenhed på deres websted angiver en liste over alle de operatører, der tilbyder transport til deres placering, uden at dette står i forbindelse med en bestilling, eller når der bruges cookies eller metadata til at indsætte annoncer på websider.

Det er således ikke alle situationer, hvor en rejsende efter købet af én rejseydelse præsenteres for et tilbud om at købe en eller flere yderligere rejseydelser, som fører til, at der opstår et sammensat rejsearrangement. Hertil kræves, at der er tale om en målrettet formidling, der ofte vil indebære en form for betaling og aftale mellem de erhvervsdrivende.

På den ene side vil en reklame for f.eks. et hotel på destinationen, som vises på en erhvervsdrivendes hjemmeside efter salg af en flybillet på grundlag af en aftale mellem den erhvervsdrivende og en hotelkæde eller lignende, være et eksempel på målrettet formidling af yderligere rejseydelser. En sådan aftale vil således ofte indebære, at den rejsende præsenteres for et

tilbud, som er nøje tilpasset den rejseydelse, som den rejsende netop har købt hos den første erhvervsdrivende. Som klart udgangspunkt vil det således være målrettet formidling, hvis den rejsende efter købet af f.eks. en flybillet præsenteres for en annonce for hoteller, der leder til en oversigt over hoteller, som er tilpasset flybillettens destination og rejsedatoer, og herudover angiver en pris for overnatning i netop denne periode.

Hvis den erhvervsdrivende derimod har indgået en aftale med en virksomhed om placering af annoncer på hjemmesiden, vil der på den anden side ikke være tale om målrettet formidling, såfremt der ved bekræftelsessiden efter køb af en flybillet vises en annonce for hoteller på destinationen, hvis denne annonce vises på grundlag af cookies, der indeholder data om den rejsendes tidligere søgninger. En sådan annonce vil således ikke være baseret på data om den rejsendes netop indgåede aftale, men på cookies indeholdende data om den rejsendes tidligere søgninger, og den erhvervsdrivende, som har placeret annoncen på bekræftelsessiden, vil som udgangspunkt ikke være bekendt med, at den rejsende ved klik på annoncen er blevet ”stillet videre” efter køb af en bestemt rejseydelse. Dermed vil den anden erhvervsdrivende ikke umiddelbart kunne opfylde sin forpligtelse til at underrette den formidlende erhvervsdrivende efter direktivets artikel 19, stk. 4.

Hvis den rejsende køber en ydelse hos den anden erhvervsdrivende, som medfører, at der opstår et sammensat rejsearrangement, og den anden erhvervsdrivende herefter formidler køb af endnu en rejseydelse på målrette vis i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse, opstår der endnu et særskilt sammensat rejsearrangement. I dette sammensatte rejsearrangement vil den erhvervsdrivende, som den rejsende købte sin anden rejseydelse hos, således være den erhvervsdrivende, der formidler det sammensatte rejsearrangement.

Hvis aftalen med den anden erhvervsdrivende indgås mere end 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse, opstår der ikke et sammensat rejsearrangement, og rejsen falder helt uden for rejsegarantifondslovens anvendelsesområde.

2.2.3.2.3. Det følger af direktivets artikel 3, nr. 5, 2. afsnit, at hvis der højst købes én type rejseydelse, jf. direktivets artikel 3, nr. 1, litra a, b eller c, og en eller flere turistydelser, jf. artikel 3, nr. 1, litra d, udgør de ikke et sammensat rejsearrangement, hvis sidstnævnte ydelser ikke udgør en væsentlig andel af ydelsernes samlede værdi og ikke annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af rejsen eller ferien.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 18, at i tilfælde hvor andre turistydelser, jf. artikel 3, nr. 1, litra d, udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi, anses disse ydelser for at udgøre en væsentlig andel af et sammensat rejsearrangement.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at bestemmelsen på trods af forskelle i ordlyden, indholdsmæssigt svarer til bestemmelsen i direktivets artikel 3, nr. 2, 2. afsnit, og derfor bør formuleres på tilsvarende vis.

Det foreslås derfor i overensstemmelse med direktivet, at en kombination som nævnt i lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 b, stk. 1, der består af én rejseydelse, jf. den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelser, jf. § 2 c, nr. 1, litra d, kun er et sammensat rejsearrangement,

hvis turistydelserne udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen.

I overensstemmelse med præambelbetragtning nr. 18 anses turistydelser, der udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi, for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi. Det udelukker dog ikke, at en turistydelse, der ikke udgør 25 pct. af kombinationens værdi, i visse tilfælde vil kunne anses for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi, f.eks. hvis der er tale om en meget dyr rejse. Den værdi, som en turistydelse har, er som udgangspunkt den almindelige salgspris. I situationer, hvor der ikke findes en salgspris, f.eks. fordi ydelsen er inkluderet i prisen for en anden ydelse, eller i situationer, hvor prisen er fastsat kunstigt lavt, vil en anden pris kunne fastsætte. Prisen kan i disse tilfælde f.eks. fastsættes på baggrund af et skøn over den værdi, som ydelsen har for den rejsende.

Det beror på en konkret vurdering af hvert enkelt tilfælde, hvornår turistydelser ”annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen”, og der dermed er tale om et sammensat rejsearrangement. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en erhvervsdrivende på en måde omfattet af lovforslagets § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 b, stk. 1, først formidler billetter til en fodboldkamp, og efterfølgende formidler hotelovernatning i eller flytransport til den by, hvor fodboldkampen skal foregå, hvor det er klart, at entréen til fodboldkampen er det primære formål med rejsen

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.3. *Definition af rejseydelser*

Som anført ovenfor i pkt. 2.1.2. anvendes begrebet ”rejseydelser” i dag i en anden betydning i rejsegarantifondsloven, jf. lovens § 2. For at følge direktivets systematik og for at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet foreslås det, at direktivets definitioner af rejseydelser anvendes i rejsegarantifondsloven og at de relevante bestemmelser i rejsegarantifondsloven ændres.

De rejseydelser, som kan indgå i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement, defineres i direktivets artikel 3, nr. 1. De rejseydelser, som er omfattet af direktivet, er således fælles for begge typer rejser.

Der er fire forskellige typer rejseydelser, som kan indgå i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement. Disse gennemgås nedenfor.

2.2.3.3.1. Den første type rejseydelse, som ifølge direktivet kan indgå i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement, er passagerbefordring, jf. direktivets artikel 3, nr. 1, litra a.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 17, at passagertransport er defineret som befordring af passagerer med bus, tog eller ad sø- eller luftvejen. Opregningen i betragtningen er ikke udtømmende, og andre former for passagertransport, f.eks. i en personbil, kan ligeledes være omfattet. Det fremgår endvidere af betragtning 17, at ydelser, der er en uløselig del af en anden

rejseydelse, ikke bør betragtes som en rejseydelse i sig selv. Dette omfatter ifølge betragtningen f.eks. mindre transportydelser, såsom befordring af passagerer som led i en guidet tur eller transport mellem et hotel og en lufthavn eller en banegård.

Det foreslås, at passagerbefordring i overensstemmelse med direktivet indgår i lovforslagets definition af en rejseydelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra a.

Der er ikke tilsigtet nogen ændring i forhold til den gældende retstilstand, hvor ”transport” er et af de elementer, der kan indgå i en pakkerejse, jf. rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, litra a.

Det bemærkes, at eksempelvis et turistrabatkort, der indeholder gratis adgang til offentlig transport i en nærmere angiven periode, efter ordlyden er omfattet af begrebet passagertransport. Hvis et sådant rabatkort også indeholder gratis adgang til eller giver rabat på besøg på museer mv., må det imidlertid som udgangspunkt antages, at kortet ikke er passagerbefordring i direktivets forstand, men i stedet en ”anden turistydelser”. Den endelige vurdering af, om der er tale om ”passagertransport” eller en ”anden turistydelser”, vil dog bero på det konkrete indhold af rabatkortet.

2.2.3.3.2. Den anden type rejseydelse, som ifølge direktivet kan indgå i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement, er indkvartering, som ikke er en uløselig del af befordringen af passagerer, og som ikke er for at tage varigt ophold, jf. direktivets artikel 3, nr. 1, litra b.

Det fremgår af præambelbetragtning nr. 17, at indkvartering for at tage mere varigt ophold, herunder i forbindelse med længerevarende sprogkurser, ikke bør anses for at være indkvartering i direktivets forstand. Endvidere uddybes det i betragtningen, at i tilfælde, hvor der leveres indkvartering natten over som en del af passagertransport ad vej, med jernbane eller ad sø- eller luftvejen, er indkvartering ikke en rejseydelse i sig selv, hvis den primære bestanddel tydeligvis er transport.

Det foreslås, at indkvartering indgår i lovforslagets definition af en rejseydelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra b.

I overensstemmelse med direktivet forstås herved indkvartering, som ikke er en uløselig del af befordringen af passagerer, og som ikke er for at tage varigt ophold.

Betingelsen om, at indkvarteringen ikke må være en uløselig del af befordringen af passagerer, betyder, at en overnatning, der finder sted under transport, f.eks. en overnatning under en tog- eller skibsurejse, som udgangspunkt ikke er indkvartering i lovforslagets forstand, selvom overnatningen finder sted i en sovevogn eller kahyt. Dette udgangspunkt er i overensstemmelse med den gældende retstilstand, jf. ovenfor pkt. 2.2.2.1 og i øvrigt Pakkerejse-Ankenævnets kendelse af 25. august 2011 (sag 2010/0330).

I præambelbetragtning nr. 17 er krydstogter fremhævet som en modsætning til indkvartering natten over som en del af passagertransport. Endvidere fremgår det af betragtningen, at det kun er i

tilfælde, hvor den primære bestanddel tydeligvis er transport, at en indkvartering natten over som del af passagertransport ikke bør betragtes som en rejseydelse i sig selv.

Vurderingen af, om indkvartering natten over som en del af passagertransport anses for en rejseydelse i sig selv, vil således bero på en konkret afvejning af indkvarteringselementet over for transportelementet. I overensstemmelse hermed vil et krydstogt efter forslaget som udgangspunkt anses for at være både passagerbefordring og indkvartering, hvis det i øvrigt opfylder betingelserne for at være omfattet af lovforslaget. Det samme vil være tilfældet ved andre former for rejser, hvor transport og overnatning leveres på tilsvarende vis, f.eks. en længere togrejse med en række overnatninger inkluderet.

Som beskrevet ovenfor under pkt. 2.2.2.1 er indkvartering efter gældende ret defineret som indlogering på hotel, i sommerhus eller lignende. Overnatning under transport – f.eks. i en sovevogn i et tog eller en kahyt på et skib – er derimod ikke indkvartering efter gældende ret. Et krydstogt anses således efter gældende ret udelukkende som transport, og ikke indkvartering, men et krydstogt er dog en turistmæssigt attraktion i sig selv, og kan på den baggrund alligevel udgøre en pakkerejse. Efter Rejsegarantifondens praksis kan en transitovernatning, hvor der sker overnatning på en lang flyvetur i forbindelse med en mellemlanding, hvor der er lang tid mellem flyene, efter omstændighederne betragtes som ”overnatning”.

Med lovforslaget vil indkvartering efter den foreslåede bestemmelse ikke være begrænset til indlogering på hotel, i sommerhus eller lignende, men kan også være en indkvartering under transport, hvis indkvarteringen ikke er en uløselig del af transporten. Vurderingen af, hvorvidt dette er tilfældet, må som nævnt bero på, om den primære bestanddel er transport.

For så vidt angår betingelsen om, at indkvartering ikke må være for at tage varigt ophold, er det i præambelbetragtning nr. 17 anført som eksempel, at indkvartering i forbindelse med et længerevarende sprogkursus ikke anses for indkvartering i direktivets forstand.

Det følger af Pakkerejse-Ankenævnets kendelse af 16. februar 2016 (sag 2015/0164), at indkvartering i forbindelse med et high school-ophold efter Pakkerejse-Ankenævnets opfattelse er indkvartering i pakkerejselovens forstand. Lovforslaget vil således på dette punkt indebære en ændring af den gældende retstilstand.

2.2.3.3.3. Den tredje type rejseydelse, som ifølge direktivet kan indgå i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement, er udlejning af biler, andre motorkøretøjer som defineret i artikel 3, nr. 11), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF eller af motorcykler, der kræver et kategori A-kørekort i overensstemmelse med artikel 4, stk. 3, litra c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/126/EF, jf. direktivets artikel 3, nr. 1, litra c).

Det foreslås, at udlejning af biler, andre motorkøretøjer, som defineret i artikel 3, nr. 11 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/46/EF, eller store motorcykler skal indgå i lovforslagets definition af en rejseydelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra c).

I overensstemmelse med direktivet omfatter udlejning af andre motorkøretøjer alle motorkøretøjer som defineret i artikel 3, nr. 11, i direktiv 2007/46/EF, hvorved forstås ethvert færdigopbygget, trinvis færdigopbygget eller delvis opbygget selvkørende motordrevet køretøj med mindst fire hjul og med en konstruktivt bestemt største hastighed på over 25 km/t.

Ved store motorcykler forstås i overensstemmelse med direktivet motorcykler, der kræver et kategori A-kørekort efter artikel 4, stk. 3, litra c, i direktiv 2006/126/EF af 20. december 2006 om kørekort, som gennemført i dansk ret ved § 11, nr. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 312 af 25. marts 2015 om kørekort. Motorcykler, som kan føres på grundlag af et kategori A1- eller A2-kørekort, jf. §§ 9 og 10 i den nævnte bekendtgørelse, er således ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Leje af bil på bestemmelsesstedet er ikke efter gældende ret en rejseydelse, men kan efter omstændighederne være en turistmæssig ydelse.

2.2.3.3.4. Den fjerde type rejseydelse, som ifølge direktivet kan indgå i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement, er enhver anden turistydelse, der ikke er en uløselig del af en af de øvrige tre typer rejseydelser, jf. direktivets artikel 3, nr. 1, litra d.

Det anføres i præambelbetragtning nr. 18, at andre turistydelser f.eks. kan bestå i entré til koncerter, sportsbegivenheder, udflugter eller forlystelsesparker, guidede ture, liftkort og leje af sportsudstyr såsom skiudstyr eller spabehandlinger.

For så vidt angår kriteriet om, at en turistydelse ikke må være en uløselig del af passagerbefordring, indkvartering eller udlejning af biler mv., er det anført i præambelbetragtning nr. 17, at måltider, drikkevarer og rengøring, der leveres som en del af indkvartering, og adgang til faciliteter på steder, f.eks. swimmingpool, sauna, spa eller motionsrum, som er inkluderet for hotelgæster, ikke bør betragtes som rejseydelser i sig selv.

Det foreslås, at enhver anden turistydelse, der ikke er en uløselig del af en rejseydelse som defineret i lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra a-c, skal indgå i lovforslagets definition af en rejseydelse, jf. den foreslåede § 2 c nr. 1, litra d.

Betingelsen om, at turistydelserne ikke må være en uløselig del af en anden rejseydelse, svarer til betingelsen i den gældende rejsegarantifondslovs § 2, stk. 1, litra c, hvorefter den turistmæssige ydelse ikke må være direkte knyttet til transport eller indkvartering. I overensstemmelse med præambelbetragtning nr. 17 indebærer dette, at adgang til f.eks. en swimmingpool eller en spa på et hotel ikke skal anses for at være en turistydelse i sig selv. Omvendt vil adgang til f.eks. en forlystelsespark eller lignende, som er inkluderet i prisen for indkvartering, skulle anses som en turistydelse i sig selv – og dermed ikke en uløselig del af indkvartering – hvis adgangen til forlystelsesparken mv. må anses for at være hovedformålet med rejsen, og indkvarteringen i sig selv dermed ikke er den primære bestanddel.

De eksempler på andre turistydelser, som er nævnt i præambelbetragtning nr. 18, vil også efter gældende ret jf. rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, litra c, være at anse som andre turistmæssige ydelser, og der er ikke med lovforslaget tilsigtet nogen ændring af den gældende retstilstand.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.3.5. Direktivet forhindrer ikke medlemsstaterne i at fastsætte krav om garantistillelse for rejser, der falder uden for direktivets anvendelsesområde. For eksempel kan medlemsstaterne opretholde eller indføre tilsvarende bestemmelser for visse enkeltstående aftaler vedrørende enkelte rejseydelser (såsom leje af feriehuse) eller for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der udbydes eller formidles på nonprofitbases til en begrænset gruppe af rejsende, og kun lejlighedsvist, eller rejsearrangementer af en varighed på under 24 timer, der ikke omfatter indkvartering.

Som anført ovenfor under pkt. 2.1.2 indeholder rejsegarantifondsloven nationale særregler om konkursbeskyttelse af rejsende for visse rejsearrangementer, jf. lovens § 2, stk. 1, nr. 2 og 3. De nationale særregler har lighed med pakkerejser, men svarer ikke til pakkerejselovens definition. Det er f.eks. rejsearrangementer, hvor de enkelte dele ikke er solgt samlet, eller rejsearrangementer, der ikke varer over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr.

Direktivet hæver beskyttelsen af rejsende i hele EU. Det vurderes, at antallet af dækkede rejsende som følge af direktivet vil blive fordoblet. Samtidig indføres nye, detaljerede definitioner på rejseydelser, pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som ikke stemmer overens med de nationale særregler. Selv om den beskyttelse, der foreskrives efter direktivet, ikke omfatter de nationale særregler om pakkerejselignende rejseydelser, der i dag er beskyttet efter rejsegarantifondsloven, er det Erhvervsministeriets vurdering, at det er mest hensigtsmæssigt at have en ensartet beskyttelse i hele EU, også i forhold til konkursbeskyttelsen.

Da beskyttelsen generelt udvides, foreslås det derfor, at de nationale særregler i rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2-3, om pakkerejselignende rejser ophæves med det formål at få en regelforenkling og en ensartet beskyttelse. Rejsegarantifondsloven vil herefter alene vedrøre konkursbeskyttelse af pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer.

2.2.3.4. *Definition af aftale om en pakkerejse*

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 3, at en "aftale om en pakkerejse" defineres som en aftale om en samlet pakkerejse eller, hvis pakkerejsen leveres i henhold til særskilte aftaler, alle de aftaler, der dækker de i pakkerejsen inkluderede ydelser.

Begrebet aftale om en pakkerejse er ikke defineret i hverken pakkerejseloven eller rejsegarantifondsloven. Det tidligere pakkerejsedirektiv indeholdt en definition af "kontrakt" som værende en aftale, der omfatter forbrugeren og rejsearrangøren og/eller formidleren. Pakkerejseudvalget fandt det dog ikke nødvendigt at optage definitionen i udvalgets lovudkast, jf. betænkning 1240/1992, s. 124, og anvendte i stedet udtrykket "aftale", som blev videreført i pakkerejseloven.

Efter direktivet kan en pakkerejse i modsætning til efter gældende ret udgøres af en kombination af flere rejseydelser, selvom der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører af rejseydelser, jf. artikel 3, nr. 2, litra b og ovenfor pkt. 2.2.3.1.

For at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet og at det fremgår tydeligt, at en aftale om en pakkerejse både kan være en aftale om en samlet pakkerejse eller flere aftaler, der dækker de rejseydelser, som indgår i pakkerejsen, foreslås det, at en definition svarende til direktivets artikel 3, nr. 3, fremgår af loven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.5. *Definition af pakkerejsens begyndelse*

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 4, at der ved pakkerejsens begyndelse forstås påbegyndelse af levering af de rejseydelser, der er inkluderet i pakkerejsen.

Hverken pakkerejseloven eller rejsegarantifondsloven indeholder en definition af pakkerejsens begyndelse, men anvender udtrykket pakkerejsens påbegyndelse.

Eftersom flere forskellige typer rejseydelser kan indgå i en pakkerejse, kan der f.eks. opstå den situation, at en rejsende har købt en pakkerejse bestående af indkvartering og billeje på rejsedestinationen, mens den rejsende har købt flytransport til destinationen uafhængigt af pakkerejsen hos en anden erhvervsdrivende. I en sådan situation vil udtrykket ”pakkerejsens begyndelse” af en forbruger kunne forstås på den måde, at pakkerejsens begyndelse refererer til det tidspunkt, hvor den pågældende påbegynder sin rejse, hvilket i eksemplet vil være flytransporten til rejsedestinationen, hvilket ikke vil være korrekt. Det vil derimod være tidspunktet for leveringen af indkvartering henholdsvis billeje.

For at sikre korrekt gennemførelse af direktivets definition af begrebet ”pakkerejsens begyndelse”, som anvendes flere steder i direktivet, og for at tydeliggøre, at pakkerejsens begyndelse først indtræder, når der påbegyndes levering af de rejseydelser, der er inkluderet i pakkerejsen, foreslås det, at direktivets definition af pakkerejsens begyndelse fremgår af loven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 3, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.6. *Definition af rejsende*

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 6, at der ved rejsende forstås enhver person, som søger at indgå en aftale inden for direktivets anvendelsesområde, eller som har ret til at rejse på grundlag af en aftale indgået her indenfor.

Det fremgår ikke entydigt af direktivet, om juridiske personer kan være rejsende efter bestemmelsen. Da det ikke udtrykkeligt fremgår af direktivet, at der med rejsende kun er tale om fysiske personer, er det Erhvervsministeriets opfattelse, at juridiske personer også vil kunne anses for rejsende i direktivets forstand, uagtet at en juridisk person ikke vil kunne foretage selve rejsen. Dette understøttes efter Erhvervsministeriets opfattelse af, at det i direktivets præambelbetragtning nr. 7, som vedrører direktivets anvendelsesområde, anføres, at virksomheder og organisationer, der arrangerer rejser på grundlag af en generel aftale, ikke bør være omfattet af direktivet. Endvidere understøttes det af, at undtagelsen i direktivets artikel 2, stk. 2, litra c, både omfatter juridiske og fysiske personer. Hvis en rejsende ikke kunne være en juridisk person, ville det således være

unødvendigt at nævne organisationer, som er juridiske personer, i præambelbetragtningen, ligesom det ville have været unødvendigt, at undtagelsen omfatter både juridiske og fysiske personer, der rejser på grundlag af en generel aftale. Hvis en ansat i en juridisk person bestiller en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement med fly og hotel, og betaler med sit firmakreditkort, vil både den juridiske person, som har indgået aftalen med sælgeren, og dermed bliver part i aftalen, og den ansatte, som rent faktisk har ret til at rejse på grundlag af aftalen, således være rejsende i direktivets forstand. Dette forudsætter naturligvis, at aftalen ikke er indgået på grundlag af en generel aftale om forretningsrejser, som anført i direktivets artikel 2, stk. 2, litra c.

I rejsegarantifondsloven anvendes betegnelsen ”kunde”, jf. rejsegarantifondslovens § 4. Herved forstås ifølge bestemmelsen enhver, der køber, eller i hvis navn der købes en pakkerejse. Hvis kunden overdrager pakkerejsen, anses tillige den, der får overdraget pakkerejsen, som kunde. Den, der køber en rejseydelse med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, anses dog ikke som kunde.

Direktivets definition af rejsende omfatter alle de tilfælde, som fremgår af rejsegarantifondslovens § 4, idet en rejsende bl.a. er enhver person, som har ret til at rejse på grundlag af en aftale indgået inden for direktivets anvendelsesområde.

Herudover omfatter definitionen af rejsende enhver person, som søger at indgå en aftale inden for direktivets anvendelsesområde. Dette stemmer overens med, at en lang række af de forpligtelser, som rejsearrangører har over for rejsende, skal opfyldes inden de pågældende har købt en rejse og dermed får ret til at rejse på grundlag af en aftale herom.

Da definitionen af en rejsende er grundlaget for, hvilke personer der er omfattet af direktivets beskyttelsesregler, foreslås det for at sikre korrekt gennemførelse af direktivet, at rejsegarantifondsloven justeres i overensstemmelse med direktivets definition af rejsende, dog med den tilpasning, at den, der køber en pakkerejse eller et sammensat med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, ikke anses som rejsende.

Efter rejsegarantifondslovens § 4 kan både fysiske og juridiske personer være kunder jf. ovenfor pkt. 2.2.2.3. På baggrund af det ovenstående tilsigtes der ingen ændringer i retstilstanden på dette punkt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 11, og den foreslåede § 4, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.7. *Definition af erhvervsdrivende*

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 7, at en erhvervsdrivende efter direktivet er enhver fysisk person eller enhver juridisk person, uanset om der er tale om offentligt eller privat ejerskab, der handler, herunder via en anden person, der optræder i dennes navn eller på dennes vegne, som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med de af dette direktiv omfattede aftaler, og uanset om denne handler i egenskab af rejsearrangør, formidler, erhvervsdrivende, der formidler et sammensat rejsearrangement, eller rejsetjenesteyder.

Det foreslås på den baggrund, at erhvervsdrivende defineres som enhver fysisk eller juridisk person der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med aftaler omfattet af denne lov.

I overensstemmelse med direktivet omfatter definitionen både offentlige og private juridiske personer. Herudover følger det af almindelige fuldmagtsregler, at en erhvervsdrivende, der handler via en anden person, der optræder på den erhvervsdrivendes vegne, bliver bundet af en aftale, som mellemmanden indgår på den erhvervsdrivendes vegne. Det ændrer således ikke efter gældende dansk ret på en erhvervsdrivendes status som sådan, at han handler via en mellemmand, der optræder på den erhvervsdrivendes vegne. En erhvervsdrivende er omfattet af definitionen, uanset om den erhvervsdrivende handler i egenskab af rejsearrangør, formidler, erhvervsdrivende, der formidler et sammensat rejsearrangement eller rejsetjenesteyder.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 4, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.8. *Definition af rejsearrangør*

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 8, at der ved rejsearrangør forstås en erhvervsdrivende, der sammensætter og sælger pakkerejser eller udbyder dem til salg enten direkte eller gennem en anden erhvervsdrivende eller sammen med en anden erhvervsdrivende, eller den erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til direktivets artikel 3, nr. 2, litra b, nr. v.

Rejsegarantifondsloven anvender ikke begrebet rejsearrangør, men derimod rejseudbyder. Efter rejsegarantifondslovens § 3, stk. 1, anses som rejseudbyder, enhver, der i eget navn til kunder udbyder eller sælger rejseydelser som nævnt i § 2, stk. 1, nr. 1-3, direkte eller gennem en formidler, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvist. Om forståelsen af udtrykket ”lejlighedsvist”, se ovenfor pkt. 2.1.2.

Begrebet ”rejseudbyder” blev introduceret i rejsegarantifondsloven ved ændringen af loven i 2009 (lov nr. 518 af 12. juni 2009). Indtil da blev udtrykket ”arrangør” anvendt i loven ligesom i pakkerejseloven. Baggrunden for at indføre begrebet ”rejseudbyder” var, at formålet med loven i 2009 var at udvide konkursbeskyttelsen i forbindelse med ferierejser, ved at gøre det obligatorisk for udbydere af flytransport og billeje at tilbyde kunder dækning af Rejsegarantifonden. Der var derfor behov for et bredere begreb end ”arrangør”. Med ændringen af rejsegarantifondsloven i 2015 (Lov nr. 531 af 29. april 2015) blev bestemmelsen om formidling af billeje imidlertid ophævet, og udbydere af flytransport blev særskilt defineret. Begrebet rejseudbyder dækker i dag reelt kun over rejsearrangører. En rejseudbyder kan imidlertid både være en rejsearrangør, der udbyder eller sælger pakkerejser, og en rejsearrangør, der sælger eller udbyder pakkerejselignende rejsearrangementer. Definitionen af en rejseudbyder er i forhold til pakkerejser formelt mere vidtgående end pakkerejselovens § 3, stk. 1, og det gældende direktivs artikel 2, nr. 2, idet disse bestemmelser tillige stiller krav om, at pakkerejsen skal være tilrettelagt af den, der skal anses som arrangør. Rejsegarantifondsloven stiller ikke krav om, at arrangøren selv skal have tilrettelagt

rejsearrangementet. Enhver, der i eget navn sælger rejsearrangementer, der er tilrettelagt af andre, anses således som arrangør efter rejsegarantifondsloven.

Med lovforslagets § 1, nr. 9, og den foreslåede § 3, stk. 1, foreslås det, at en rejsearrangør defineres som en erhvervsdrivende, der sammensætter og sælger pakkerejser eller udbyder dem til salg, eller en erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til lovforslagets § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 a, nr. 2, litra e.

I overensstemmelse med direktivet forstås herved både direkte salg, salg gennem en anden erhvervsdrivende og salg sammen med en anden erhvervsdrivende.

Derudover tilføjes også erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til lovforslagets § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra e.

I forhold til den gældende definition af en rejseudbyder ændres retstilstanden, idet det forudsættes at rejsearrangøren tilrettelægger pakkerejsen.

Endelig foreslås det med det formål at opnå regelforenkling at anvende udtrykket ”rejseudbyder” som en fællesbetegnelse for rejsearrangører og erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, og den foreslåede § 3, stk. 4.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og den foreslåede § 3, stk. 1, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.9. *Definition af formidler*

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 9, at der ved en formidler forstås en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangør, og som sælger pakkerejser sammensat af en rejsearrangør eller udbyder dem til salg.

Efter rejsegarantifondsloven § 3, stk. 2, anses som formidler enhver, der udbyder eller sælger en rejseydelse i rejseudbyderens navn. Loven skelner mellem formidlere for indenlandske og udenlandske rejseudbydere. Som anført ovenfor under pkt. 2.2.3.8 dækker begrebet rejseudbyder i realiteten over en rejsearrangør.

Rejsegarantifondslovens definition af formidlere omfatter således kun udbud eller salg af en pakkerejse i arrangørens navn. Efter ordlyden af direktivet er det imidlertid ikke et krav for at anses som formidler, at man sælger pakkerejsen i rejsearrangørens navn. Dermed vil også andre typer af mellemmand end fuldmægtige i princippet kunne blive formidlere af pakkerejser.

Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 22, at det kun er i tilfælde, hvor en anden erhvervsdrivende optræder som rejsearrangør af en pakkerejse, at en erhvervsdrivende bør kunne nøjes med at optræde som formidler eller mellemmand og ikke have ansvaret som rejsearrangør.

Efter direktivets ordlyd er en formidler som nævnt en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangør, og som sælger pakkerejser sammensat af en rejsearrangør eller udbyder dem til salg. Af den engelske sprogversion fremgår det imidlertid, at ”*retailer’ means a trader other than the organiser*

who sells or offers for sale packages combined by an organiser". Ligeledes fremgår det af den tyske sprogversion, at *"Reisevermittler"* defineres som *"einen anderen Unternehmer als den Reiseveranstalter, der von einem Reiseveranstalter zusammengestellte Pauschalreisen verkauft oder zum Verkauf anbietet"*. Den danske sprogversion adskiller sig således fra den engelske og den tyske, derved, at det ikke på samme måde i den danske udgave fremstår klart, at en formidler er en anden erhvervsdrivende end den konkrete rejsearrangør, men blot, at formidleren ikke er rejsearrangør.

Med lovforslaget foreslås det på den baggrund, at en formidler defineres på to forskellige måder. Dels som en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, og som sælger eller udbyder pakkerejser sammensat af en indenlandsk rejsearrangør, dels som en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, og som udbyder eller sælger pakkerejser sammensat af en udenlandsk rejsearrangør. Sondringen mellem en indenlandsk og en udenlandsk rejsearrangør er væsentlig, idet loven i dag skelner mellem formidlere for nationale rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere. En formidler for en national rejseudbyder er ikke omfattet af rejsegarantifondslovens regler om registrering og garantistillelse m.v. Det skyldes, at rejseudbyderen allerede er omfattet af rejsegarantifondsloven og derfor er forpligtet til at lade sig registrere og stille garanti samt betale bidrag. Dansk etablerede rejseudbydere må således kun udbyde og sælge rejseydelser, såfremt de er registreret i Rejsegarantifonden. Det er ligeledes en betingelse for registrering, at rejseudbyderen stiller garanti og betaler bidrag, jf. rejsegarantifondslovens §§ 8 – 9 a.

Dette indebærer, jf. præambelbetragtning nr. 22, at en formidler kun kan optræde som sådan, hvis der er en anden erhvervsdrivende, der optræder som rejsearrangør i den konkrete situation.

Vurderingen af, om en erhvervsdrivende er arrangør eller formidler af en pakkerejse, afhænger ifølge præambelbetragtning nr. 22 af, i hvilken grad den erhvervsdrivende er involveret i sammensætningen af pakkerejsen, og ikke af, hvordan den erhvervsdrivende betegner sin virksomhed.

Det er ikke afgørende, hvilken type mellemmand formidleren agerer som. Formidlere vil derfor kunne være både fuldmægtige, som handler i rejsearrangørens navn, agenter, som blot udbyder pakkerejser sammensat af rejsearrangører, med henblik på at føre den rejsende og rejsearrangøren sammen, samt i princippet kommissionærer, som sælger pakkerejsen i eget navn.

For så vidt angår salg af pakkerejser ved kommission bemærkes, at dette må antages at være sjældent eller aldrig forekommende, idet en rejse ikke på samme måde som en vare egner sig til at blive solgt i kommission. Endvidere vil en rejsende skulle have oplysninger om, hvem der er rejsearrangør, i medfør af de oplysningsforpligtelser, som følger af loven, jf. nedenfor pkt. 2.3.3.3. Det kan dog ikke udelukkes, at en formidler vil sælge en pakkerejse i eget navn, således at aftalen indgås med formidleren, men samtidig oplyse, at en anden erhvervsdrivende er rejsearrangør, og dermed den hovedansvarlige for pakkerejsens levering.

I de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende sælger en pakkerejse sammensat af en rejsearrangør eller udbyder den til salg, og det ikke står klart for den rejsende, at en anden erhvervsdrivende optræder

som rejsearrangør, vil den første erhvervsdrivende i overensstemmelse med præambelbetragtning 22 skulle anses for at være rejsearrangør. Eftersom der påhviler formidleren en oplysningsforpligtelse, vil den rejsende imidlertid i langt de fleste tilfælde få besked om, at en anden erhvervsdrivende end formidleren er rejsearrangør.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 9, og den foreslåede § 3, stk. 2 og stk. 3, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.10. Definition af etablering

2.2.3.10.1. Direktivet

Etablering skal ifølge direktivets artikel 3, nr. 10, forstås som defineret i artikel 4, nr. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF om fri bevægelighed af tjenesteydelser i det indre marked (Servicedirektivet), som gennemført i lov om tjenesteydelser i det indre marked (nr. 384 af 25. maj 2009). Efter denne bestemmelse forstås ved "etablering": "Tjenesteyderens faktiske udøvelse af erhvervsvirksomhed som omhandlet i traktatens artikel 43 i et ikke nærmere angivet tidsrum og ved hjælp af en fast infrastruktur, hvorfra aktiviteten med levering af tjenesteydelser rent faktisk udføres".

Definitionen af etablering vedrører direktivets kapitel V om beskyttelse mod konkurs eller insolvens.

Det følger af Servicedirektivets præambelbetragtning nr. 37, at en tjenesteyders etableringssted bør fastsættes i overensstemmelse med EU-Domstolens praksis, hvorefter begrebet »etablering« indebærer faktisk udøvelse af erhvervsvirksomhed ved hjælp af en fast indretning i et ikke nærmere angivet tidsrum. Dette krav kan også være opfyldt, hvis et selskab oprettes for en bestemt periode, eller hvis det lejer den bygning eller det anlæg, det anvender til udøvelse af sin virksomhed. Kravet kan også være opfyldt, hvis en medlemsstat giver en tidsbegrænset tilladelse til bestemte tjenesteydelser. En etablering behøver ikke have form af et datterselskab, en filial eller et agentur, men kan bestå af et kontor, der ledes af en tjenesteyders eget personale eller af en person, der er selvstændig, men bemyndiget til at handle på en vedvarende måde for virksomheden, som det ville være tilfældet med et agentur. Ifølge denne definition, der kræver faktisk udøvelse af erhvervsvirksomhed på tjenesteyderens etableringssted, kan en postkasse ikke udgøre et etableringssted. Når en tjenesteyder er etableret flere steder, er det vigtigt at afgøre, fra hvilket etableringssted den pågældende tjenesteydelse faktisk udføres. Såfremt det er vanskeligt at afgøre, fra hvilket af flere etableringssteder en bestemt tjenesteydelse udføres, bør etableringsstedet være det sted, der udgør centret for tjenesteyderens virksomhed i relation til den pågældende tjenesteydelse.

2.2.3.10.2. Gældende ret

For at være omfattet af rejsegarantifondslovens registreringspligt, skal en rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder være etableret i Danmark, jf. lovens § 20. Efter Rejsegarantifondens praksis, er det afgørende for, om en rejsearrangør eller en formidler er etableret

i Danmark, om rejseudbyderen har et forretningssted eller en repræsentant i Danmark, som kunderne fysisk kan henvende sig til. En dansk hjemmeside er efter Rejsegarantifondens praksis ikke tilstrækkeligt til, at rejseudbyderen kan siges at være etableret i Danmark. Efter Rejsegarantifondens praksis ses der på, hvor en rejse er faktureret til for at afgøre, om aftalen er indgået med en her i landet etableret rejseudbyder. Der er Erhvervsministeriets vurdering, at Rejsegarantifondens praksis stemmer overens med Servicedirektivet.

2.2.3.10.3. Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at Rejsegarantifondens praksis i forhold til vurderingen af, hvornår en rejseudbyder er etableret i Danmark er i overensstemmelse med direktivets artikel 3. Da begrebet imidlertid er centralt for flere af direktivets bestemmelser, herunder ikke mindst direktivets artikel 18 om gensidig anerkendelse, og for at sikre en fuldstændig og korrekt gennemførelse af direktivet, foreslås det at indføre en bestemmelse, der definerer begrebet i lovforslagets nr. 30.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 30, og den foreslåede § 20, stk. 2, samt bemærkningerne hertil.

2.2.3.11. Definition af salgssted

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 15, at et salgssted defineres som ethvert detailforretningssted, uanset om det er fast eller mobilt, eller et detailforretningswebsted eller en lignende onlinesalgfacilitet, herunder når detailforretningswebsteder eller onlinesalgfaciliteter præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet, herunder en telefontjeneste.

En tilsvarende definition findes ikke i hverken pakkerejseloven eller rejsegarantifondsloven.

Det følger af direktivbestemmelsen, at både faste og mobile detailforretningssteder, altså fysiske butikker og salgskontorer mv., anses for salgssteder. Endvidere følger det af bestemmelsen, at detailforretningswebsteder eller lignende onlinesalgfaciliteter, hvormed forstås hjemmesider mv., samt telefontjenester også anses for salgssteder. Endelig fremgår det af bestemmelsen, at hvis detailforretningswebsteder eller onlinesalgfaciliteter præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet, anses disse websteder også for et salgssted.

Det sidstnævnte medfører, at i tilfælde, hvor flere forskellige hjemmesider præsenteres for den rejsende på en sådan måde, at den pågældende må gå ud fra, at der er tale om det samme salgssted, anses den rejsende for at have haft kontakt med ét salgssted. Dette har betydning i forhold til køb af pakkerejser efter lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra a, og sammensatte rejsearrangementer efter lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 b, stk. 1, nr. 1. Det samme gælder ifølge direktivets artikel 3, nr. 15, for telefontjenester.

Det foreslås på den baggrund, at salgssted i lovforslaget defineres som ethvert fast eller mobilt detailforretningssted, et detailforretningswebsted eller en lignende onlinesalgfacilitet, telefontjenester samt flere detailforretningswebsteder eller lignende onlinesalgfaciliteter og telefontjenester, der præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet.

Dermed vil flere hjemmesider, der for en rejsende fremstår som en samlet tjeneste, efter det foreslåede anses for at være et enkelt salgssted. Vurderingen af, om der er tale om et enkelt salgssted efter forslaget, vil bero på en konkret vurdering af, i hvilken grad den rejsende må have opfattet flere hjemmesider eller lignende som den samme hjemmeside. Der vil f.eks. kunne lægges vægt på, om hjemmesiderne har samme skrifttype, logoer og udseende generelt.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 6, og bemærkningerne hertil.

2.2.3.12. Definition af hjemtransport

Det fremgår af direktivets artikel 3, nr. 16, at hjemtransport defineres som en rejsendes tilbagevenden til afrejsestedet eller til et andet sted, som aftaleparterne er enige om.

En tilsvarende definition findes hverken i rejsegarantifondsloven eller i pakkerejseloven.

Udgangspunktet for hjemtransport er ifølge direktivet, at den rejsende skal vende tilbage til afrejsestedet. Hvis aftaleparterne er enige herom, kan parterne imidlertid aftale et andet sted, som hjemtransport skal foregå til.

Erhvervsministeriet finder ikke, at der er behov for at medtage en tilsvarende definition i lovforslaget. Hjemtransport må således uden en særskilt definition forstås som hjemtransport til afrejsestedet. Herudover vil det også være muligt for aftaleparterne at aftale et andet sted, hvortil hjemtransport skal foregå. Det foreslås således kun, at loven ikke ved aftale skal kunne fraviges til skade for den rejsende. En fravigelse af det sted, som hjemtransporten skal foregå til, er ikke til skade for den rejsende, og vil dermed kunne aftales, uden at dette fremgår af en særskilt definition.

Lovforslaget indeholder på denne baggrund ikke en særskilt definition af hjemtransport.

2.3. Beskyttelse mod konkurs eller insolvens af pakkerejser

2.3.1. Direktivets artikel 17

Det følger af direktivets artikel 17, stk. 1, 1. afsnit, at medlemsstaterne skal sikre, at rejsearrangører, der er etableret på medlemsstatens område, stiller garanti for, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af rejsende refunderes, i det omfang de relevante ydelser ikke leveres som følge af rejsearrangørens konkurs eller insolvens. Hvis befordring af passagerer er omfattet af aftalen om en pakkerejse, skal rejsearrangøren også stille sikkerhed for de rejsendes hjemtransport.

Det fremgår i den forbindelse af direktivets præambelbetragtning nr. 39, at medlemsstaterne bør sikre, at den fornødne sikkerhed stilles, men at det også bør muligt at rejsende tilbydes fortsættelse af pakkerejsen.

Det følger endvidere af præambelbetragtning nr. 39, medlemsstaterne fortsat bør have et skøn med hensyn til, hvordan der arrangeres beskyttelse mod konkurs eller insolvens, men de bør sikre, at beskyttelsen er effektiv.

Effektiviteten betyder, at beskyttelsen bør blive tilgængelig, så snart rejseydelser som en konsekvens af rejsearrangørens likviditetsproblemer ikke bliver udført, eller kun delvist vil blive udført, eller når tjenesteydere kræver, at de rejsende betaler for dem. Det følger heraf, at hjemtransport ikke kan afvises blot fordi, der endnu ikke er en officiel konkurserklæring. En strandet rejsende har brug for en hurtig løsning. Kravet om tilbagebetaling er mindre hastende, men forsinkelser i insolvensbehandlingen bør ikke føre til afvisning af tilbagebetalinger. Medlemsstaterne bør endvidere kunne kræve, at rejsearrangører giver de rejsende en attest, der dokumenterer et direkte krav over for den udbyder, der yder beskyttelse mod konkurs eller insolvens.

Direktivets artikel 17, stk. 2, bestemmer, at garantien skal være effektiv og dække omkostninger, der med rimelighed kan forudsiges. Den skal dække de betalinger, der er foretaget af eller på vegne af rejsende i forbindelse med pakkerejser under hensyntagen til længden af den tid, der er gået mellem betaling af depositum og slutbetaling og afslutningen af pakkerejserne, og de anslåede hjemtransportomkostninger i tilfælde af rejsearrangørens konkurs eller insolvens. Så længe kravene efter artikel 17, stk. 2, er opfyldt, er det op til medlemsstaterne at vælge, hvordan hjemtransport skal ske.

Garantien skal ikke dække andre udgifter som f.eks. udgifter til visa eller rejseforsikringer

Det fremgår i den forbindelse af direktivets præambelbetragtning nr. 40, at beskyttelsen mod konkurs eller insolvens skal være effektiv, og at det forudsætter, at den kan dække de forventelige betalinger, der rammes af rejsearrangørens konkurs eller insolvens, og i givet fald de forventelige hjemtransportomkostninger. Det betyder, at beskyttelsen bør være tilstrækkelig til at dække alle forventelige betalinger, der er foretaget af eller på vegne af rejsende i forbindelse med pakkerejser i højsæsonen under hensyntagen til perioden mellem modtagelsen af sådanne betalinger og afslutningen af rejsen eller ferien, samt i givet fald de forventelige hjemtransportomkostninger. Dette vil generelt betyde, at sikkerheden skal dække en tilstrækkelig høj procentdel af rejsearrangørens omsætning, for så vidt angår pakkerejser, og kan afhænge af faktorer såsom typen af de solgte pakkerejser, herunder transportmiddel, rejsedestination mv. Da den nødvendige dækning kan beregnes på grundlag af de seneste forretningsdata såsom omsætningen i det seneste regnskabsår, bør rejsearrangørerne være forpligtet til at tilpasse beskyttelsen mod konkurs eller insolvens ved øgede risici herunder en betydelig stigning i salget af pakkerejser.

Det fremgår endvidere af direktivets præambelbetragtning nr. 40, at der ved den effektive beskyttelse mod konkurs eller insolvens ikke skal tages hensyn til meget usandsynlige risici. Det vil f.eks. kunne være, hvis der samtidig indtræder insolvens eller konkurs af flere af de største rejsearrangører, hvilket i uforholdsmæssig høj grad ville have en indvirkning på omkostningerne til beskyttelse. I tilfælde, hvor visse omkostninger ikke med rimelighed har kunnet forudses, vil en delvis tilbagebetaling være acceptabel.

Udover at medlemsstaterne fortsat skal have et skøn med hensyn til, hvordan der arrangeres beskyttelse mod konkurs eller insolvens, følger det også af direktivets præambelbetragtning nr. 44, at medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af direktivets regler om insolvensbeskyttelse,

ikke bør forhindres i at tage hensyn til mindre virksomheders særlige situation – når blot de sikrer det samme beskyttelsesniveau for de rejsende. Det fremgår ikke af direktivet, hvad der forstås ved en mindre virksomhed, eller under hvilke omstændigheder sådanne hensyn kan tages.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at mindre virksomheder ikke generelt kan undtages - medmindre det følger af lovforslaget § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2, stk. 2, nr. 2 - og at også mindre virksomheder er forpligtet til bidrage til at sikre, at rejsende er beskyttet i overensstemmelse med direktivets krav.

Det bemærkes i den forbindelse, at Rejsegarantifonden har karakter af en lovpligtig forsikringsordning. Der er registreringspligt for rejseudbydere/formidlere omfattet af loven, og de må ikke udbyde og sælge rejseydelser uden registrering. Fondens formue opbygges af formueopbyggende bidrag fra alle rejseudbydere og formidlere, der er omfattet af loven, og anvendes til at udbetale erstatning og godtgørelse samt hjemtransport i tilfælde af en rejseudbyders eller formidlers konkurs. Herudover stiller de registrerede rejseudbydere/formidlere en garanti, hvis størrelse afhænger af deres omsætning, som fonden kan søge sig fyldestgjort i, hvis fonden har udbetale penge til de rejsende i anledning af den pågældende rejseudbyder/formidlers konkurs. Det er således ikke den enkelte virksomheds garanti, der dækker tab i forbindelse med konkurs eller insolvens, men den samlede formue i fonden, der er opbygget af bidrag fra alle registrerede rejseudbydere.

Rejseudbydere/formidlere med en omsætning under en vis størrelse skal ikke stille garanti. Det gælder både i dag og efter den foreslåede ordning. Rejsegarantifonden fører et målrettet tilsyn med branchen. Hvis Rejsegarantifonden vurderer, at der er særlig risiko for, at Rejsegarantifonden vil lide tab som følge af en rejseudbyders/formidlers økonomiske forhold, kan Rejsegarantifonden kræve, at den pågældende rejseudbyder/formidler stiller forhøjet garanti. Kravet om forhøjet garanti gælder også for rejseudbydere/formidlere, hvis omsætning er under en vis størrelse og som derfor ikke stiller ordinær garanti.

Ordningen indebærer, at alle rejseudbydere og formidlere, der er omfattet af loven, bidrager til ordningen og det sikres dermed, at alle rejsende er beskyttet i tilfælde af rejseudbyderens eller formidlerens konkurs. Se nærmere pkt. 2.9 vedr. ændringerne i finansieringsstrukturen.

Direktivets artikel 17, stk. 4, bestemmer, at når leveringen af pakkerejsen påvirkes af rejsearrangørens konkurs eller insolvens, skal det være muligt at benytte garantien vederlagsfrit for at sikre hjemtransport og, hvis det er nødvendigt, finansiering af indkvartering forud for hjemtransport.

Direktivets artikel 17, stk. 5, bestemmer, at rejseydelser, der endnu ikke er leveret, skal refunderes hurtigst muligt på anmodning af den rejsende.

2.3.2. *Gældende ret*

2.3.2.1. *Rejsegarantifondslovens anvendelsesområde og registreringspligt*

Det følger af rejsegarantifondslovens § 1, at Rejsegarantifonden er dækningspligtig efter lovens § 5, hvis en kunde har indgået aftale om en rejseudelse med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder, jf. dog § 21. Hvis en kunde køber et rejsearrangement hos en person eller virksomhed, som alene udøver arrangørvirksomhed lejlighedsvist, vil kunden ikke kunne få erstattet et eventuelt tab gennem Rejsegarantifonden, jf. ovenfor under pkt. 2.1.3. Hvis en virksomhed er registreringspligtig, dækker Rejsegarantifonden, uanset om virksomheden rent faktisk er registreret eller ej.

Registreringspligten omfatter kun her i landet etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere, jf. rejsegarantifondslovens § 20. Pakkerejser købt af en udenlandsk rejseudbyder er således ikke dækket, medmindre det er sket gennem en her i landet etableret formidler. En kunde, der har købt en pakkerejse af en rejseudbyder eller formidler, der ikke er etableret her i landet, må således gå til den rejsegarantiordning, der evt. gælder i det land, hvor rejseudbyderen er etableret.

Efter Rejsegarantifondens praksis er det afgørende for, om en rejseudbyder anses for at være etableret i Danmark, om udbyderen har et forretningssted eller en repræsentant i Danmark, som kunderne fysisk kan henvende sig til. En dansk hjemmeside på internettet er efter Rejsegarantifondens praksis ikke nok. Det er uden betydning, hvilket land rejseudelsen udgår fra, eller om ferien finder sted i udlandet. Efter Rejsegarantifondens praksis ses der på, hvor en rejse er faktureret for at afgøre, om aftalen er indgået med en her i landet etableret rejseudbyder. En filial vil efter Rejsegarantifondens praksis således kunne anses for at være etableret i Danmark.

Det følger af rejsegarantifondslovens § 8, stk. 1, at her i landet etablerede rejsearrangører og formidlere for udenlandske rejsearrangører skal foretage anmeldelse til Rejsegarantifonden. Rejsegarantifonden fører et register over de anmeldte arrangører og formidlere.

Efter rejsegarantifondslovens § 8, stk. 2, må her i landet etablerede rejsearrangører og formidlere for udenlandske rejsearrangører ikke udbyde og sælge pakkerejser, medmindre de er registreret i Rejsegarantifonden. Overtrædelse af denne bestemmelse er strafbar, jf. rejsegarantifondslovens § 25, stk. 1, nr. 1, og straffes med bøde eller fængsel i op til fire måneder. Formidlere for udenlandske arrangører er forpligtet til at lade sig registrere, selv om den udenlandske rejsearrangør eventuelt er omfattet af en garantiordning i udlandet. Formidleren for den udenlandske arrangør har imidlertid efter § 8, stk. 8, ret til nedsættelse af garantien og bidraget, såfremt han godtgør, at den udenlandske arrangør har stillet en garanti, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning, jf. nedenfor under pkt. 2.5.

2.3.2.2. *Rejsegarantifondens dækningsområde.*

Rejsegarantifondslovens § 5 fastlægger Rejsegarantifondens dækningsområde. For at Rejsegarantifonden kan yde bistand i de i § 5 omhandlede tilfælde, forudsætter det, at den opståede situation er affødt af en rejseudbyderens økonomiske forhold. Herved skal forstås, at rejseudbyderen - hvad enten rejseudbyderen er registreret i henhold til § 8, eller i strid med loven driver en virksomhed uden at være anmeldt og registreret i Rejsegarantifonden - er taget under

konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling, har afgivet insolvenserklæring i fogedretten, eller at omstændighederne i øvrigt sandsynliggør, at vedkommende ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser.

Hvis en rejseagent ikke afregner med rejseudbyderen, eller en rejseudbyder ikke afholder de udgifter, der er nødvendige til rejsens gennemførelse, men i stedet ophører med at drive virksomhed og anvender de modtagne beløb til uvedkommende formål, kan det, at rejsen ikke gennemføres, efter omstændighederne betragtes som forårsaget af rejseudbyderens økonomiske forhold. Begivenheder i udlandet, som krig, revolution og lignende, der får indflydelse på arrangementer, er Rejsegarantifonden uvedkommende. Tilsvarende kan det forhold, at et rejsearrangement ikke kvalitetsmæssigt svarer til det ved købet lovede, ikke begrunde en godtgørelse fra Rejsegarantifonden, og rejsekunden er henvist til at indbringe sin sag for det private godkendte rejseankenævn.

Efter rejsegarantifondslovens § 5, stk. 1, har Rejsegarantifonden en pligt til at godtgøre beløb, der er erlagt som betaling for et arrangement, hvis en rejseydelse ikke kan påbegyndes. Det gælder også beløb, der er forudbetalt for accessoriske ydelser som f.eks. busture, bil- og bådleje. Hvis rejseydelsen af samme grund afbrydes, kan kunden kræve godtgørelse fra Rejsegarantifonden for den del af vederlaget, som svarer til de ydelser, der ikke er opfyldt over for kunden.

Rejsegarantifonden har efter rejsegarantifondslovens § 5, stk. 2, også en pligt til inden rimelig tid at sikre kunden passende hjemtransport. Det er praksis at lade rejsekunderne blive på feriestedet indtil det aftalte hjemtransporttidspunkt, såfremt Rejsegarantifondens udgifter ikke hermed bliver urimeligt store. Strandede rejsekunder må som altovervejende hovedregel afvente en fælles hjemtransport. Kun undtagelsesvis, hvor der ikke kan skaffes den pågældende anden overnatningsmulighed, og hvor det ikke kan forlanges, at kunden afventer fælles hjemtransport, kan kunden arrangere sin egen hjemrejse, som Rejsegarantifonden skal godtgøre, hvis Rejsegarantifonden skønner, at individuel hjemrejse er rimelig.

Efter rejsegarantifondslovens § 5, stk. 3, er Rejsegarantifonden pligtig til at sikre kunden passende overnatningsmuligheder eller yde rimelig godtgørelse for andre væsentlige fornødenheder. Kunder har således krav på, at Rejsegarantifonden enten sikrer kunden overnatningsmuligheder mv. eller yder en rimelig godtgørelse. Manglende levering af fornødenheder, der ikke kan anses som væsentlige – det kan f.eks. være deltagelse i en udflugt på rejsemålet – er ikke omfattet.

Rejsegarantifonden kan efter rejsegarantifondslovens § 5, stk. 4, derudover yde kunden en rimelig godtgørelse for tab, der skyldes rejseudbyderens økonomiske forhold. Rejsegarantifonden har vide rammer for den skønsmæssige udmåling af godtgørelse for tab, der skyldes en rejseudbyders økonomiske forhold. I situationer, hvor kunder har fået rejsen afkortet, er det Rejsegarantifondens praksis, at rejser af mindst en uges varighed, der afbrydes inden for de 4 første dage godtgøres fuldt ud. Afbrydes rejserne senere, sker der en forholdsmæssig afkorting af godtgørelsen. Rejsegarantifonden har mulighed for at yde godtgørelse ved forudbetalte gavekort, hvor kunden endnu ikke har fastlagt rejsemål og tidspunkt for rejsearrangementet. Gavekort, som arrangøren har

udstedt til kunderne i forbindelse med reklamation, f.eks. til dækning af erstatning for mangler ved en tidligere rejse, bør normalt heller ikke dækkes, idet de ikke kan anses som forudbetalte.

Efter rejsegarantifondslovens § 5, stk. 6, kan rejsegarantifonden medvirke til, at et rejsearrangement gennemføres, såfremt Rejsegarantifonden skønner, at den derved vil opnå en væsentlig økonomisk besparelse. Rejsegarantifonden har i praksis medvirket til gennemførelse af færdigarrangerede rejser i de tilfælde, hvor der er sket væsentlige forudbetalinger til underleverandørerne. Denne praksis er opstået, da det i nogle tilfælde, hvor både flyselskaber og hoteller har modtaget forudbetaling, har vist sig at være økonomisk fordelagtigt for Rejsegarantifonden at medvirke til at gennemføre de planlagte rejsearrangementer. Endelig kan Rejsegarantifonden yde godtgørelse til en formidler, der som følge af en rejseudbyders økonomiske forhold har opfyldt kundens krav, jf. § 28, stk. 1, i lov om pakkerejser.

En anmodning om godtgørelse skal fremsættes inden rimelig tid og senest 1 år efter, at rejseydelsen er afsluttet eller det er åbenbart, at rejseydelsen ikke vil blive gennemført.

2.3.2.3. *Garantistillelse og bidrag*

Rejsegarantifondslovens kapitel 3 indeholder krav om rejseudbyders og formidlers anmeldelse og registrering i Rejsegarantifonden, garantistillelse og betaling af bidrag. Efter rejsegarantifondslovens § 8, stk. 3, er det en betingelse for registrering, at rejseudbyderen eller formidleren for den udenlandske rejseudbyder over for Rejsegarantifonden stiller en garanti, der er afhængig af dennes omsætning. Garantien skal stilles i et pengeinstitut, et forsikringsselskab eller ved kontant deponering. Garantibeløbet skal af Rejsegarantifonden kunne kræves indbetalt til dækning af krav, som Rejsegarantifonden får mod arrangøren eller formidleren for en udenlandsk arrangør. Når Rejsegarantifonden har søgt sig fyldestgjort i det stillede garantibeløb, slettes rejsearrangørens registrering i Rejsegarantifonden, medmindre den stillede garanti er tilstrækkelig til at dække Rejsegarantifondens fordringer.

Garantiens størrelse fastsættes i § 8, stk. 5, og er inddelt i otte intervaller, der er afhængig af den enkeltes omsætning. Der stilles ikke garanti for en omsætning på under 250.000 kr. Garantiskalaen starter på 300.000 kr., og skal stilles af virksomheder, der har en omsætning over 250.000 kr. og op til 5. mio. kr. Se nærmere pkt. 2.9.2. Hvis en virksomhed med en omsætning på under 250.000 kr. går konkurs, bærer Rejsegarantifonden alle udgifterne. Det fremgår endvidere af stk. 6, at almennyttige foreninger mv., der som et led i deres virksomhed udbyder rejsearrangementer, ikke skal stille garanti. Det gælder dog kun, såfremt rejsevirksomheden udgør en mindre del af foreningens almennyttige aktiviteter. Bestemmelsen hænger sammen med forståelsen af begrebet ”lejlighedsvis”, jf. ovenfor under pkt. 2.1.3.

Rejsegarantifonden fører et målrettet tilsyn med branchen. Hvis Rejsegarantifonden vurderer, at der er særlig risiko for, at Rejsegarantifonden vil lide tab som følge af en rejseudbyders økonomiske forhold, kan Rejsegarantifonden kræve, at udbyderen stiller forhøjet garanti.

Rejsegarantifonden er en juridisk enhed, hvis formue regnskabsteknisk er opdelt i to fondskasser, en pakkerejsefondskasse, vedrørende de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte rejseydelser, og en flyrejsefondskasse, vedrørende den i § 2, stk. 1, nr. 4, nævnte rejseydelse.

Rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere skal efter rejsegarantifondslovens § 9 a betale et årligt administrationsgebyr til pakkerejsefondskassen til finansiering af Pakkerejsefondskassens og rejseankenævnets udgifter. Administrationsgebyret består af et grundbidrag, som er ens for alle registrerede, og et bidrag, der fastsættes i forhold til rejseudbyderens eller formidleren for en udenlandsk rejseudbyders omsætning. Administrationsbidraget fastsættes af Rejsegarantifondens bestyrelse den 1. juli hvert år og godkendes af erhvervsministeren.

2.3.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og forslag til ændring*

Medlemsstaterne skal efter direktivets artikel 17, stk. 1, sikre, at rejsearrangører, der er etableret på medlemsstatens område, stiller garanti for, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af rejsende refunderes, i det omfang de relevante ydelser ikke leveres som følge af rejsearrangørens konkurs eller insolvens. Hvis befordring af passagerer er omfattet af aftalen om en pakkerejse, skal rejsearrangøren også stille sikkerhed for de rejsendes hjemtransport.

Rejsegarantifondsloven indeholder bestemmelser om, at her i landet etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere, skal lade sig registrere og stille garanti i forhold til deres omsætning. Rejsegarantifonden fører et målrettet tilsyn med branchen og kan kræve forhøjet garantistillelse af rejseudbydere, der driver virksomhed på et uforsvarligt grundlag. Derudover betales et administrationsbidrag til Rejsegarantifonden til finansiering af en pakkerejsefondskasse.

Efter § 5 har Rejsegarantifonden pligt til i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 1, 1. afsnit at sikre, at alle betalinger foretaget af eller på vegne af rejsende refunderes, i det omfang de relevante ydelser ikke leveres som følge af rejsearrangørens konkurs eller insolvens, og at hjemtransport m.v. dækkes. Efter § 5 er Rejsegarantifonden også pligtig at sikre kunden passende overnatningsmuligheder eller yde rimelig godtgørelse for andre væsentlige fornødenheder. Kunder har således krav på, at Rejsegarantifonden enten sikrer kunden overnatningsmuligheder mv. eller yder en rimelig godtgørelse. Det er omkostningsfrit for en kunde at benytte sig af Rejsegarantifondens bistand.

Reglerne i rejsegarantifondslovens kapitel 6 indeholder samtidig regler om rejseudbyderes pligt til at stille garanti, der sikrer, at Rejsegarantifondens dækningspligt kan overholdes i tilfælde af insolvens eller konkurs. Der henvises til pkt. 2.9.2.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at de gældende regler opfylder direktivets krav om, at garantien skal være tilstrækkelig, effektiv og dække omkostninger, der med rimelighed kan forudsiges, jf. direktivets artikel 17, stk. 2. Rejsegarantifondens bestyrelse sikrer, at Rejsegarantifondens størrelse er tilstrækkelig til at kunne fungere som sikkerhed i forhold til konkurser.

Der er ikke i dag regler om, at rejseydelser, der endnu ikke er leveret, skal refunderes hurtigst muligt på anmodning af den rejsende. Det foreslås derfor, at der indføres en bestemmelse om, at behandlingen af en rejsendes anmodning skal behandles uden ugrundet ophold.

Det er Erhvervsministeriets vurdering, at dansk ret i forhold til rejsearrangører etableret her i landet og formidlere for udenlandske rejsearrangører er i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 1, 1. afsnit, samt artikel 17, stk. 2.

For at sikre en korrekt implementering, foreslås det i overensstemmelse med direktivet, at rejsegarantifondslovens § 5 justeres, så det fremgår klart, hvad Rejsegarantifondens dækningspligt er specifikt i forhold til pakkerejser, og at direktivets terminologi for en rejsearrangør anvendes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12, og den foreslåede § 5, stk. 1, samt bemærkningerne hertil.

Det foreslås samtidig, at rejsegarantifondslovens udgangspunkt om, at rejsearrangøren eller formidleren skal være etableret i Danmark for at være omfattet af loven, fastholdes, jf. dog nedenfor under pkt. 2.4.3. Har en kunde indgået aftale med en rejseudbyder, der er etableret i et andet EU/EØS-land, må kunden – som i dag – gå til den garantiordning, som den erhvervsdrivende er omfattet af.

Direktivets udgangspunkt er, at det primært påhviler den medlemsstat, hvor rejsearrangøren er etableret, at føre tilsyn med, at rejsearrangøren har stillet den fornødne garanti, herunder for grænseoverskridende handel. Dette tilsyn fører Rejsegarantifonden allerede i dag. Da beskyttelsesniveauet med direktivet samtidig harmoniseres, ses der ikke at være et behov for, at rejsearrangører eller rejseudbydere, der er etableret i et andet EU/EØS-land skal registreres i Rejsegarantifonden, eller at Rejsegarantifonden skal føre et aktivt tilsyn med disse arrangørers garantistillelse, i det omfang de markedsfører sig her i landet. Det følger dog af direktivet, at medlemsstaterne skal samarbejde om at sikre, at den tilstrækkelige insolvensbeskyttelse er til stede gennem kontaktpunkterne. For at dette skal kunne lade sig gøre på en effektiv måde, foreslås det, at sådanne rejsearrangører pålægges en underretningspligt i forhold til Rejsegarantifonden, jf. pkt. 2.5.3.

2.4. Internationale anvendelsesområde

2.4.1. Direktivets artikel 17, stk. 1, 2. afsnit, og artikel 17, stk. 3.

Direktivets artikel 17, stk. 1, 2. afsnit, bestemmer, at rejsearrangører, der ikke er etableret i en medlemsstat, dvs. rejsearrangører, der etableret uden for EU/EØS, som sælger pakkerejser eller udbyder dem til salg i en medlemsstat, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod en medlemsstat, har pligt til at stille garantien i overensstemmelse med denne medlemsstats ret. Det fremgår endvidere af direktivets artikel 19, stk. 1, 3. pkt., at artikel 17, stk. 1, 2. afsnit finder tilsvarende anvendelse på erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer. Der henvises til lovforslagets pkt. 2.6.1.

Det fremgår i den forbindelse af direktivets præambelbetragtning nr. 50, at det bør præciseres, at direktivets reguleringsmæssige krav om beskyttelse mod konkurs eller insolvens og oplysninger om sammensatte rejsearrangementer også bør gælde for erhvervsdrivende, der ikke er etableret i en medlemsstat, men som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod en eller flere medlemsstater.

Baggrunden for bestemmelsen har været et ønske om at undgå diskrimination af rejsearrangører og formidlere af sammensatte rejsearrangementer, der er etableret inden for EU/EØS-området og sikre, at vilkårene for udbud af disse rejseydelser bliver lige. Om en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement er solgt eller udbudt til salg i en medlemsstat eller på nogen måde anses som rettet mod en medlemsstat, må afgøres og fortolkes i overensstemmelse med Bruxelles I-forordningen (forordning (EU) nr. 1215/2012) og Rom I-forordningen (forordning (EC) nr. 593/2008). Det vil bl.a. være relevant at se på, hvilket sprog rejsearrangøren anvender i f.eks. sin markedsføring. Hvis eksempelvis hjemmesiden er udformet på dansk, må det antages, at markedsføringen er rettet mod Danmark.

Direktivets artikel 17, stk. 3, bestemmer endvidere, at en rejsearrangørs beskyttelse mod konkurs eller insolvens skal gælde rejsende uanset deres opholds- eller afrejsested eller det sted, hvor pakkerejsen er solgt, og uanset i hvilken medlemsstat enheden med ansvar for beskyttelse mod konkurs eller insolvens er beliggende. Hver medlemsstat, hvor en rejsearrangør er etableret, skal således sikre, at garantien er tilstrækkelig til også at dække grænseoverskridende handel.

2.4.2. *Gældende ret*

Efter rejsegarantifondslovens § 20 gælder registreringspligten kun for her i landet etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere. I praksis ser Rejsegarantifonden på, fra hvilken virksomhed rejsen er faktureret, for at afgøre, om der er tale om en rejse solgt af en dansk etableret rejseudbyder eller formidler.

Derudover følger det af rejsegarantifondslovens § 21, at Rejsegarantifonden som hovedregel ikke dækker rejseydelser, der er markedsført og solgt i udlandet, selvom der er tale om en registreringspligtig rejsearrangør. Efter § 21, stk. 2, anses en rejse for markedsført og solgt i udlandet, hvis rejseudbyderen eller en formidler har modtaget kundens bestilling i udlandet, eller der er fremsat særligt tilbud over for kunden eller er foretaget reklamering og kunden derefter i udlandet har foretaget de handlinger, der er nødvendige for aftalens indgåelse. Formuleringen i stk. 2, daterer sig tilbage fra 1997 og er inspireret af lovvalgskonventionen 1980-06-19 om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser (80/934/EØF), artikel 5, 2. pkt., om visse forbrugeraftaler.

Bestemmelsen har haft til formål at hindre, at udenlandske arrangører tilmelder sig rejsegarantiordningen, med den virkning, at rejsearrangementer, som arrangøren sælger i udlandet bliver omfattet af Rejsegarantifondens dækningspligt. Bestemmelsen har medført, at dansk etablerede virksomheder, der markedsfører sig i udlandet, enten selv må stille garanti, eller tilslutte

sig en af de udenlandske ordninger, der gælder de pågældende steder, og således konkurrere på samme vilkår.

Rejsegarantifondslovens § 22 er en videreførelse af den oprindelige gennemførelse af artikel 7 om garantistillelse i det gældende direktiv om pakkerejser (90/314/EØF), der blev indført ved ændringen af rejsegarantifondsloven i 1994 (lov nr. 454 af 30. juni 1994). I det gældende direktivs artikel 7 er det forudsat, at en rejsearrangør eller en formidler, der er part i kontrakten, skal godtgøre, at forbrugeren i tilfælde af insolvens eller konkurs er sikret hjemrejse samt tilbagebetaling af forudbetalinger. Den gældende bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 22, stk. 1, fastsætter derfor, at enhver her i landet etableret rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder, der inden for EU/EØS-området udbyder pakkerejser, som ikke er dækket af fonden, jf. § 21, skal stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling og hjemtransport. Det fremgår endvidere af § 22, stk. 2, 1. pkt., at enhver, der fra udlandet markedsfører pakkerejser her i landet skal stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. § 22, stk. 2, 1. pkt., Bestemmelsen omfatter både rejseudbydere inden for og uden for EU/EØS-området.

Det gældende pakkerejsedirektiv indeholder ligesom den gældende lov ikke regler om, hvorledes de enkelte landes nationale garantiordninger skal afgrænses over for hinanden. Det fremgår således ikke af bestemmelsen, efter hvilke regler eller hvor garantien skal stilles. Det antages dog, at garantien skal stilles i det land, hvor rejseudbyderen er etableret. En kunde i Danmark, der har købt en pakkerejse her i landet af en sådan rejseudbyder, bliver dermed omfattet af de garantiregler, der gælder i det pågældende land. Rejsegarantifonden har dog efter bestemmelsens stk. 3 mulighed for at kræve dokumentation for, at den fornødne sikkerhed er stillet. Rejsegarantifonden er behjælpelig med at finde frem til den respektive garantiordning. Rejsegarantifonden opfordrer kunder til at undersøge på Rejsegarantifondens hjemmeside, om en rejseudbyder er registreret i Rejsegarantifonden. En kunde, der har indgået aftale med en rejseudbyder uden for EU/EØS-området, vil i praksis kunne være uden konkursbeskyttelse.

2.4.3. Erhvervsministeriets overvejelser og forslag til ændring

Som anført i pkt. 2.4.1 følger det af direktivets artikel 17, stk. 1, 2. afsnit, at rejsearrangører, der ikke er etableret i en medlemsstat, men som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod en medlemsstat, har pligt til at stille garantien i overensstemmelse med denne medlemsstats ret. Det fremgår endvidere af direktivets artikel 19, stk. 1, 3. pkt., at artikel 17, stk. 1, 2. afsnit finder tilsvarende anvendelse på erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer. Der henvises til pkt. 2.6.1.

Det er nyt i forhold til rejsegarantifondsloven, at rejseudbydere, der ikke er etableret her i landet, pålægges en pligt til at stille garanti i overensstemmelse med reglerne i loven. Det må lægges til grund, at medlemsstaterne gennem bestemmelsen pålægges en pligt til at søge at sikre, at 3-landes rejsearrangører og erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, stiller den fornødne garanti. Der er her tale om en ændring af gældende ret.

For at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet, foreslås det, at sådanne rejseudbydere også skal registrere sig i Rejsegarantifonden og stille garanti i overensstemmelse med loven.

En sådan bestemmelse må forventes at være forbundet med håndhævelsesmæssige udfordringer. Kommissionen har opfordret medlemsstaterne til at søge bestemmelsen fremmet ved blødere midler for håndhævelse, såsom dårlig omtale e.l.

Udgangspunktet om, at Rejsegarantifonden kun omfatter her i landet etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere fraviges hermed. Det foreslås imidlertid, at Rejsegarantifondens dækningspligt kun indtræder, såfremt den pågældende rejsearrangør rent faktisk har stillet den nødvendige garanti. Det er ikke hensigten, at Rejsegarantifonden skal føre et aktivt tilsyn med rejseudbydere, der retter sig mod det danske marked. Hensigten er, at disse rejseudbydere selv skal anmelde sig til Rejsegarantifonden for at lade sig registrere. I det omfang Rejsegarantifonden bliver bekendt med, at registreringspligtige rejseudbydere markedsfører sig i Danmark, må Rejsegarantifonden tage kontakt med henblik på få rejseudbyderne til at stille den fornødne garanti. For at sikre, at sådanne rejsearrangører stiller garanti, foreslås det derudover, at der indføres en hjemmel for Rejsegarantifonden til at offentliggøre oplysninger om manglende efterlevelse af rejsegarantifondslovens krav. En sådan offentliggørelse vil ikke alene kunne tilskynde rejseudbyderne til at opfylde rejsegarantifondslovens krav om garantistillelse, men også opfylde et væsentligt informationshensyn, idet de rejsende bliver gjort opmærksomme på, at de ikke vil være dækket af Rejsegarantifonden, hvis de indgår aftale med de pågældende virksomheder. Det vil i den forbindelse være vigtigt at opfordre rejsende til at undersøge Rejsegarantifondens register over registrerede rejseudbydere.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 30, og den foreslåede § 20, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Det følger af direktivets artikel 17, stk. 3, at medlemsstaterne skal sikre, at garantistillelse også dækker grænseoverskridende handel. Det er vurderingen, at rejsegarantifondslovens § 21 ikke er helt i overensstemmelse med direktivet. Det bemærkes, at § 21 er blevet til på et tidspunkt, hvor ingen kunne forudse den digitale udvikling, herunder det omfang onlinehandel af rejseudelse har antaget.

For at sikre en korrekt gennemførelse af direktivet foreslås det på den baggrund at ophæve § 21. På den måde er der ikke uklarhed om, hvorvidt at rejsegarantifondsloven opfylder direktivets krav om, at en garanti også skal dække grænseoverskridende handel.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 31, og bemærkningerne hertil.

2.5. *Gensidig anerkendelse og centrale kontaktpunkter*

2.5.1. *Direktivets artikel 18*

Efter direktivets artikel 18, stk. 1, skal medlemsstaterne anse enhver beskyttelse mod konkurs eller insolvens for at opfylde kravene i deres nationale foranstaltninger til gennemførelsen af artikel 17, hvis den ydes af en rejsearrangør i henhold til sådanne foranstaltninger i dennes medlemsstat.

Det fremgår i den forbindelse af direktivets præambelbetragtning nr. 42, at det i overensstemmelse med Servicedirektivet er hensigtsmæssigt at fastsætte regler for at forhindre, at forpligtelserne med hensyn til beskyttelse mod konkurs eller insolvens virker som en hindring for den frie bevægelighed for tjenesteydelser og etableringsfriheden. Medlemsstaterne bør derfor være forpligtet til at anerkende beskyttelse mod konkurs eller insolvens efter retten i etableringsmedlemsstaten. Det følger endvidere af direktivets artikel 19, stk. 1, sidste pkt., at artikel 18 finder tilsvarende anvendelse i forbindelse med erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer.

Det følger af bestemmelsen, at medlemsstaterne ikke kan kræve af rejsearrangører, eller erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer (rejseudbydere), der er etableret i et andet EU/EØS-land, og som opfylder kravene til garantistillelse i denne medlemsstat, at de i forbindelse med grænseoverskridende salg, også skal opfylde de nationale krav i medlemsstaten, eller at rejseudbyderen etablerer sig i medlemsstaten. En rejseudbyder kan, men skal ikke, etablere sig eller stille garanti i flere medlemsstater. Rejseudbyderen er alene forpligtet til at opfylde kravene til insolvensbeskyttelse i etableringsstaten. Garantien skal blot også omfatte den aktivitet, der er rettet mod en eller flere andre medlemsstater. Effektiviteten af insolvensbeskyttelsen skal således sikre, at også de rejsende i andre medlemsstater kan nyde godt af insolvensbeskyttelsen uden at støde på unødige eller processuelle hindringer. Kravet om gensidig anerkendelse er således absolut

Det følger af artikel 18, stk. 2, at medlemsstaterne skal udpege kontaktpunkter til at lette det administrative samarbejde og tilsyn med rejsearrangører, som opererer i forskellige medlemsstater. Medlemsstaterne skal underrette de øvrige medlemsstater og Kommissionen om kontaktoplysningerne til kontaktpunkterne.

Af artikel 18, stk. 3, følger det, at de centrale kontaktpunkter skal stille alle nødvendige oplysninger til rådighed for hinanden om deres nationale krav vedrørende beskyttelse eller insolvens for specifikke rejsearrangører, der er etableret på deres område. Disse kontaktpunkter skal give hinanden adgang til eventuelt tilgængelige lister over rejsearrangører, som opfylder deres forpligtelser med hensyn til beskyttelse mod konkurs eller insolvens. Det følger endvidere, at sådanne lister skal være offentligt tilgængelige.

Af artikel 18, stk. 4, følger det, at hvis en medlemsstat er i tvivl om en rejsearrangørs beskyttelse mod konkurs eller insolvens, søger medlemsstaten nærmere oplysninger hos rejsearrangørens etableringsmedlemsstat. Medlemsstaterne skal besvare forespørgsler fra andre medlemsstater så hurtigt som muligt under hensyntagen til sagens hastende karakter og kompleksitet. Efter bestemmelsen er der en tidsfrist på 15 arbejdsdage efter modtagelsen af efterspørgslen.

Formålet med stk. 3 og 4 er at sikre, at der føres kontrol med de rejsearrangører, der operer på tværs af landegrænserne, så det sikres, at de nødvendige garantier i forbindelse med grænseoverskridende handel er stillet. Samtidig er det væsentligt, at systemet bliver så smidigt som muligt, så kontrollen ikke i sig selv kommer til at virke som en hindring for den frie bevægelighed for tjenesteydelser og etableringsfriheden. For at sikre et effektivt tilsyn med arrangører, der opererer på tværs af grænserne og lette udvekslingen af oplysninger mellem medlemsstaterne, må det antages at være

berettiget, at et kontaktpunkt kan kræve, at sådanne arrangører underretter kontaktpunktet om omfanget af den aktivitet, der er rettet mod medlemsstaten.

Artikel 17 og 18 dækker ikke udtrykkeligt den situation, hvor en virksomhed er etableret flere steder, men det er Erhvervsministeriets opfattelse, at det må antages, at princippet om gensidig anerkendelse også finder anvendelse i sådanne tilfælde. Formuleringen i artikel 18, stk. 1, ”i dennes etableringsmedlemsstat”, kan læses som ”i enhver medlemsstat hvor denne er etableret”. Samtidig fastslår præambelbetragtning nr. 42, ”at det er hensigtsmæssigt at fastsætte regler for at forhindre, at forpligtelserne med hensyn til beskyttelse mod konkurs eller insolvens virker som en hindring for en frie bevægelighed for tjenesteydelser og etableringsfriheden” og henviser til arrangører, der operere i forskellige medlemsstater. Da kravene om insolvensbeskyttelse med direktivet harmoniseres, ses der ikke at være anledning til ikke at også at anvende gensidig anerkendelse i tilfælde af flere etableringssteder. I tilfælde af, at en rejseudbyder er etableret flere steder, er der imidlertid ingen forpligtelse for en insolvensbeskyttelsesmyndighed til at arrangere insolvensbeskyttelse for rejseudbydere i forskellige medlemsstater.

En rejseudbyder, der er etableret flere steder, kan således vælge i hvilken etableringsstat garantien skal stilles. Garantien skal i så fald dække al aktivitet rettet mod andre medlemsstater. Rejseudbyderen må i givet fald underrette kontaktpunktet i det eller de respektive EU/EØS-land, om at den fornødne garanti er stillet, og i hvilket land det er sket. I tilfælde af en eventuel konkurs, vil dette indebære, at en rejsende må gå til den garantiordning, som rejseudbyderen har valgt.

Medlemsstaterne afgør selv, hvem der skal fungere som kontaktpunkt. Det væsentligste er, at kontaktpunktet kan frembringe præcise oplysninger om status for insolvensbeskyttelsen i forhold til specifikke rejsearrangører. Derudover skal de kunne kommunikere hurtigt og effektivt med de andre kontaktpunkter.

2.5.2. *Gældende ret*

Rejsegarantifondsloven finder anvendelse på her i landet etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere, jf. rejsegarantifondslovens § 20. Efter den gældende bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 22, stk. 2, skal enhver, der fra udlandet markedsfører pakkerejser her i landet, uden at det sker gennem en registreringspligtig formidler, stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. Bestemmelsen vedrører alene pakkerejser.

Det følger derudover af rejsegarantifondslovens § 22, stk. 2, 2. pkt., at garantistillelse, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning, anses for tilstrækkelig. Herved sikres, at der sker anerkendelse af de i henhold til pakkerejsedirektivet andre etablerede ordninger i EU/EØS. En aftale indgået med en ikke-registreringspligtig rejseudbyder vil ikke være dækket af Rejsegarantifonden og kunden må i givet fald gå til det EU/EØS-land, hvor rejseudbyderen er etableret og få dækning. Som anført under pkt. følger det også af rejsegarantifondslovens § 8, stk. 7, at en formidler for en udenlandsk rejseudbyder ikke skal stille garanti eller betale bidrag, såfremt garantien for de af formidleren solgte rejseydelser opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-

land godkendt ordning. Rejsegarantifondens forpligtelse til at yde dækning for kunder hos en formidler for en udenlandsk arrangør er ikke betinget af, at der faktisk er dækning i den udenlandske garantiordning.

Af bestemmelsens stk. 3 følger, at såfremt Rejsegarantifonden anmoder herom, skal vedkommende dokumentere, at det nævnte krav om sikkerhed er stillet.

2.5.3. *Regeringens overvejelser og den foreslåede ændring*

Der er ikke i dag regler, der bestemmer, at Rejsegarantifonden skal samarbejde med udenlandske myndigheder, der fører kontrol med regler, der er fastsat til gennemførelse af Rådets direktiv 90/314/EØS.

Det foreslås, at der til gennemførelse af direktivets artikel 18, stk. 2-4, indføres en bestemmelse, hvor Rejsegarantifonden udpeges til centralt kontaktpunkt for Danmark. Det foreslås, at det fremgår direkte af bestemmelsen, at Rejsegarantifonden skal medvirke til at lette det administrative tilsyn med rejseudbydere, der opererer på tværs af grænser, og at Rejsegarantifonden skal stille alle nødvendige oplysninger til rådighed for andre kontaktpunkter om rejsegarantifondslovens krav om garantistillelse. Samtidig foreslås det, at Rejsegarantifonden skal offentliggøre elektroniske lister – som i dag – over rejseudbydere, der opfylder deres forpligtelser efter loven.

Som anført ovenfor følger det allerede af rejsegarantifondslovens § 22, at rejseudbydere, der markedsfører pakkerejser her i landet, skal stille tilstrækkelig garanti til at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. Det fremgår også, at en garantistillelse, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning, anses som tilstrækkelig.

For at sikre en fuldstændig og korrekt gennemførelse af direktivet foreslås en ny affattelse af den gældende § 22. Det bør fremgå klart, at garantistillelse, som en rejseudbyder har stillet i overensstemmelse med reglerne i det land inden for EU/EØS, hvor rejseudbyderen er etableret, anses om fuldt gyldig.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 33, og den foreslåede § 22, stk. 1, og bemærkningerne hertil

Derudover foreslås det, at det fremgår klart, at rejseudbydere, der er etableret i et andet EU/EØS-land, og derfor ikke er registreringspligtig, men som markedsfører sig her i landet, skal underrette Rejsegarantifonden om omfanget af deres salgsaktivitet rettet mod Danmark, og om det EU/EØS-land, hvor garantien er stillet. Det vil give Rejsegarantifonden mulighed for at føre en vis kontrol med, om den pågældende rejseudbyder har stillet garanti, der også omfatter salgsaktiviteten rettet mod Danmark. Som udgangspunkt er det dog den medlemsstat, hvor rejseudbyderen er etableret, der skal føre kontrol med, at garantien også omfatter grænseoverskridende kontrol. Rejsegarantifonden vil i tvivlstilfælde kunne det centrale kontaktpunkt udpeget af det respektive EU/EØS-land og evt. få konfirmeret, at salgsaktiviteten er omfattet af den fornødne garanti. Rejsegarantifonden kan dog også anmode om at få dokumentation for, at der er stillet garanti.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 33, og den foreslåede § 22, stk. 2, og bemærkningerne hertil

Da den gensidige anerkendelse efter direktivets artikel 18, må antages også at finde anvendelse i de tilfælde, hvor en erhvervsdrivende foruden i Danmark også er etableret i et eller flere andre medlemsstater inden for EU/EØS-området, vil det indebære, at en erhvervsdrivende vil kunne blive mødt med et krav fra Rejsegarantifonden om, at der skal ske registrering i Rejsegarantifonden, hvor den erhvervsdrivende måske har valgt at anvende en anden garantiordning.

Det foreslås på den baggrund, at der indføres en tilsvarende underretningspligt for sådanne erhvervsdrivende, der giver Rejsegarantifonden mulighed for at vurdere, om kravet om registrering og garantistillelse i Rejsegarantifonden skal eftergives.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 33, og den foreslåede § 22, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

2.6. *Konkursbeskyttelse af sammensatte rejsearrangementer*

2.6.1. *Direktivets artikel 19, stk. 1*

Efter direktivets artikel 19, stk. 1, skal medlemsstaterne sikre, at erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, stiller garanti for refusion af alle betalinger, som de modtagere fra rejsende, for så vidt en rejseydelse, der indgår i et sammensat rejsearrangement, ikke leveres som følge af deres konkurs eller insolvens. Hvis en sådan erhvervsdrivende er den part, der er ansvarlig for befordring af passagererne, skal garantien også omfatte den rejsendes hjemtransport. Det fremgår endvidere, at artikel 17, stk. 1, andet afsnit, artikel 17, stk. 2-5 og artikel 18 finder tilsvarende anvendelse.

Det fremgår i den forbindelse af direktivets præambelbetragtning nr. 14, at for at sikre fair konkurrence og beskytte de rejsende bør forpligtelsen til i tilstrækkeligt omfang at godtgøre, at der er garanti for refusion af betalinger og hjemtransport af de rejsende i tilfælde af insolvens eller konkurs, også finde anvendelse ved sammensatte rejsearrangementer. Principperne for beregning af garantistillelsen er de samme, men de forskellige risici, der stammer fra sammensatte rejsearrangementer bør tages i betragtning.

Et sammensat rejsearrangement består – ligesom en pakkerejse - af mindst to forskellige typer rejseydelser, der købes med henblik på den samme rejse. Modsat en pakkerejse, der kendetegnes ved, at det er én erhvervsdrivende, der som rejsearrangør er ansvarlig for, at hele pakkerejsen leveres, er et sammensat rejsearrangement kendetegnet ved, at der indgås særskilte aftaler med hver enkelt leverandør af rejseydelserne. Disse leverandører er hver især ansvarlig for levering af deres rejseydelse.

Et sammensat rejsearrangement forudsætter derfor, at der er en erhvervsdrivende, der udbyder én rejseydelse, og denne erhvervsdrivende formidler den rejsendes køb af mindst endnu en rejseydelse hos en anden erhvervsdrivende.

Det er kun den erhvervsdrivende, der formidler det sammensatte rejsearrangement, der skal stille garanti, og garantien omfatter kun den eller de dele af rejsearrangementet, som den erhvervsdrivende modtager betaling for. Hvis en erhvervsdrivende, der formidler et sammensat

rejsearrangement, ikke modtager forudbetalinger, eller automatisk overfører beløbet til den anden tjenesteyder, er der ikke behov for at stille garanti.

2.6.2. *Gældende ret*

Sammensatte rejsearrangementer er en ny kategori af rejser, som ikke er reguleret i hverken pakkerejseloven eller anden lovgivning. Der er ikke i dag regler i rejsegarantifondsloven, om konkursbeskyttelse af sammensatte rejsearrangementer.

2.6.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring*

Det foreslås, at der i rejsegarantifondslovens § 5, indsættes en bestemmelse, der regulerer Rejsegarantifondens forpligtelse til at tilbagebetale beløb, som den rejsende har betalt til rejseudbyderen (den erhvervsdrivende, der har formidlet et sammensat rejsearrangement), for en rejseydelse, der udgør en del af det sammensatte rejsearrangement, hvis det er rejseudbyderens økonomiske forhold, der har medført at denne rejseydelse ikke kan leveres.

Bestemmelsen omhandler alene den situation, hvor en rejseydelse, som rejseudbyderen har modtaget forudbetaling for, ikke kan leveres som følge af rejseudbyderens økonomiske forhold. Bestemmelsen vedrører den situation, hvor rejseudbyderen (f.eks. et rejsebureau) har modtaget betalinger fra den rejsende, og fortsat har betalingen på tidspunktet for rejseudbyderens insolvens eller konkurs.

Bestemmelsen omfatter således ikke den situation, hvor rejseudbyderen enten ikke modtager forudbetaling, eller automatisk overfører betalingen til rejseydelsesleverandøren (f.eks. et flyselskab). Så snart betalingen er videreført, vil rejseudbyderens insolvens ikke kunne have nogen effekt på leveringen af ydelserne, og der vil ikke være behov for garantistillelse. Det fremgår af direktivets præambelbetragtning nr. 43, at den enkelte leverandør af en rejseydelse i et sammensat rejsearrangement alene er ansvarlig for korrekt opfyldelse af sin aftale. Den erhvervsdrivende, der formidler et sammensat rejsearrangement er ligeledes kun forpligtet til at stille garanti for sin egen insolvens eller konkurs, og ikke for risikoen for den anden rejseydelsesleverandørs insolvens eller konkurs. Hvis f.eks. en rejsende har købt transport og en koncertbillet formidlet af transportselskabet, og koncerten bliver aflyst på grund af koncertarrangørens konkurs, er transportselskabet ikke ansvarlig for levering af koncertydelsen og heller ikke forpligtet til at stille garanti for koncertarrangørens ydelse. Garantistillelsen omfatter således ikke eventuel insolvens eller konkurs hos den rejsetjenesteleverandør, der ikke har formidlet det sammensatte rejsearrangement.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 12, og den foreslåede § 5, stk. 2, og bemærkningerne hertil.

Det foreslås også, at der indsættes en bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 8, hvor det eksplicit fremgår, at en erhvervsdrivende, der ikke modtager forudbetaling eller ikke modtager betaling før efter at det sammensatte rejsearrangement er leveret, ikke skal stille rejsegaranti.

2.7. *Særlige forpligtelser for formidleren, når rejsearrangøren er etableret uden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejde*

2.7.1. *Direktivets artikel 20*

Direktivets artikel 20 indeholder en bestemmelse om formidlers særlige pligter, når rejsearrangøren er etableret uden for EU/EØS.

2.7.2. *Gældende ret*

Rejsegarantifondsloven indeholder ikke regler for formidlers særlige pligter, hvis rejsearrangøren er etableret uden for EU/EØS. Det følger allerede i dag af loven, at formidlere, der er etableret her i landet, som formidler rejseydelser for udenlandske rejseudbydere, er registreringspligtige og skal stille garanti og betale bidrag efter rejsegarantifondslovens §§ 8 og 9. Loven skelner ikke på dette punkt mellem formidlere for rejsearrangører, der er etableret inden for eller uden for EU/EØS. Det fremgår dog af den gældende § 8, stk. 7, at en formidler for en udenlandsk rejseudbyder, ikke skal stille garanti eller betale bidrag, såfremt garantien for de af formidleren solgte rejseydelser opfylder betingelserne i en af et andet EU-eller EØS-land godkendt ordning.

2.7.3. *Erhvervsministeriets overvejelser og den foreslåede ændring*

Det fremgår af direktivets artikel 20, at hvis rejsearrangøren er etableret uden for Det europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, og formidleren er etableret i en medlemsstat, påhviler rejsearrangørens forpligtelse i henhold til kapitel IV og V (dvs. reglerne om levering af pakkerejsen og konkursbeskyttelse) formidleren, medmindre denne godtgør, at rejsearrangøren overholder de nævnte kapitler, jf. dog direktivets artikel 13, stk. 1, andet afsnit.

Direktivets kapitel IV vedrører levering af pakkerejser og gennemføres i Justitsministeriets regulering, jf. det samtidigt fremsatte lovforslag nr. [xx].

Det foreslås i overensstemmelse med direktivet, at hvis rejsearrangøren er etableret uden for Det Europæiske Samarbejdsområde og formidleren er etableret i et land i Det Europæiske Samarbejdsområde, påhviler rejsearrangørens forpligtelser om garantistillelse m.v. som i dag formidleren. Hvis formidleren dokumenterer, at rejsearrangøren overholder reglerne om garantistillelse efter lovforslagets § 1, nr. 30, og den foreslåede § 20, stk. 3, skal formidleren ikke stille garanti.

Der er i udgangspunktet tale om en videreførelse af gældende ret.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 22, og den foreslåede § 8, stk. 8, 2. pkt.

2.8. *Valgmuligheder ved gennemførelse af direktivet*

2.8.1. *Formidleransvar for levering af pakkerejsen*

Efter pakkerejselovens § 28, stk. 1, hæfter en formidler umiddelbart over for kunden for økonomiske krav, der i medfør af loven kan rejses over for arrangøren. Ifølge § 28, stk. 2, indtræder

formidleren i kundens krav mod arrangøren. Formidlerens krav kan dog bortfalde eller nedsættes, hvis kundens krav skyldes formidlerens forhold.

Det fremgår af betænkning nr. 1240/1992 om pakkerejser, at baggrunden for bestemmelsen i pakkerejselovens § 28, stk. 1, er det gældende pakkerejsedirektivs artikel 5, stk. 1, hvoraf det fremgår, at medlemsstaterne selv afgør, om arrangøren, formidleren eller begge skal hæfte over for kunden for aftalens opfyldelse.

Det fremgår endvidere af betænkningen, at den gældende løsning, hvorefter formidleren hæfter for økonomiske krav, som kunden har mod arrangøren, bl.a. blev valgt ud fra en betragtning om, at mange formidlere tillige optræder som arrangører, og at mange kunder derfor ikke i praksis ville lægge mærke til, om den, de indgår aftalen med, er arrangør eller formidler. Hertil kommer, at arrangøren i nogle tilfælde er hjemmehørende i udlandet, mens formidleren har domicil her i landet. Udvalget fandt således ikke, at det ville være en tilstrækkelig beskyttelse af kunden, hvis denne alene kunne rette krav mod arrangøren.

Den gældende ordning indebærer bl.a., at en rejsende kan rette et krav mod den danske formidler ved en dansk domstol, selvom arrangøren er baseret i et andet land.

Det fremgår af forarbejderne til pakkerejseloven, jf. Folketingstidende 1992-93, tillæg A, sp. 9277, at Justitsministeriet tiltrådte Pakkerejseudvalgets betragtninger, idet ministeriet dog begrænsede formidlerens hæftelse til økonomiske krav. Ministeriet fandt det således mest naturligt, at ansvarsret for overholdelse af de handlepligter, som er givet i pakkerejseloven, alene påhviler kundens aftalepart, dvs. arrangøren.

Efter gældende ret er der således kun mulighed for som kunde at rette økonomiske krav mod formidleren.

Ifølge direktivets artikel 13, stk. 1, 1. afsnit, er rejsearrangøren ansvarlig for leveringen af de rejseydelser, der er inkluderet i aftalen om pakkerejsen, uanset om ydelserne skal leveres af rejsearrangøren eller af andre rejsetjenesteydere.

Det følger af direktivets artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, at medlemsstaterne i deres nationale ret kan opretholde eller indføre bestemmelser om, at formidleren også er ansvarlig for levering af pakkerejsen. I så fald finder de bestemmelser i artikel 7 og kapitel III-V, der gælder for rejsearrangøren, på tilsvarende vis også anvendelse for formidleren. Det drejer sig om bestemmelser om indholdet af aftaler om pakkerejser, ændringer i aftalen om en pakkerejse inden pakkerejsens begyndelse, levering af pakkerejsen og beskyttelse mod konkurs eller insolvens. Direktivet giver således mulighed for at indføre et ansvar for bl.a. levering af pakkerejsen, som er mere vidtgående end det ansvar, som formidleren bærer efter gældende ret.

Justitsministeriet har overvejet, om det vil være muligt at opretholde den gældende ordning, hvor formidlere hæfter for økonomiske krav, som kan rettes mod arrangøren i medfør af loven. Det fremgår som nævnt ovenfor af direktivets artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, at medlemsstaterne kan opretholde bestemmelser om, at formidleren også er ansvarlig for levering af pakkerejsen, og at

visse dele af direktivet i så fald finder anvendelse på formidleren. Efter Justitsministeriets opfattelse vil det ikke være muligt at opretholde den gældende ordning, uden samtidig at indføre bestemmelser om, at formidleren – i modsætning til hvad der gælder i dag – forpligtes til at stille garanti i tilfælde af dennes konkurs. Dette ville således udvide formidlerens forpligtelser i forhold til i dag. På den baggrund finder Justitsministeriet det ikke hensigtsmæssigt, at direktivets mulighed for at pålægge formidleren ansvar udnyttes.

2.9. *Ændring af finansieringsstrukturen*

Gennemførelsen af direktivet, herunder særligt indførelsen af ”sammensatte rejsearrangementer” som en ny type rejseydelse, udvider anvendelsesområdet for Rejsegarantifondsloven. Det betyder, at flere virksomheder skal registrere sig og betale bidrag til fonden. Det udvidede anvendelsesområde medfører derfor øgede byrder for erhvervslivet, og derudover har rejsebranchen ønsket øget gennemsigtighed om gebyrerne og fondens bestyrelse en mere smidig ordning. På den baggrund foreslås en række ændringer i finansieringsstrukturen med det formål at lette byrderne mest muligt.

Rejsegarantifonden er én juridisk enhed, hvis formue regnskabsteknisk er opdelt i to fondskasser, en Pakkerejsefondskasse og en flyrejsefondskasse jf. rejsegarantifondslovens § 9. De foreslåede ændringer af finansieringsstrukturen vedrører alene Pakkerejsefondskassen.

2.9.1. *Balanceret tilsynsvirksomhed*

De foreslåede ændringer i lovforslagets § 1, nr. 26 og den foreslåede § 11 a vil medføre, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal sikre, at Rejsegarantifondens tilsynsvirksomhed med pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer udføres på en måde, der minimerer de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed.

Det foreslås at præcisere i loven, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal sikre, at Rejsegarantifondens tilsynsvirksomhed har den optimale balance mellem: 1) fondskassens formuestørrelse, 2) bidragenes størrelse, 3) størrelsen på de ordinære garantier og 4) kravene til forhøjet garanti.

De fire parametre er indbyrdes tæt forbundne. Hvis kravene til, hvornår der kræves forhøjet garanti, sænkes, kan det øge konkursrisikoen, og derfor medføre behov for at forøge Rejsegarantifondens formue gennem formueopbyggende bidrag eller alternativt gennem krav om højere ordinære garantier fra virksomhederne. Tilsvarende er der sammenhæng mellem omfanget af Rejsegarantifondens tilsyn - dvs. administrationsomkostningerne og dermed administrationsbidragets størrelse - og risikoen for konkurser, eller alternativt størrelsen på den ordinære garanti, som virksomhederne skal stille.

På den baggrund foreslås det, at Rejsegarantifondens bestyrelse hvert fjerde år i samarbejde med en uafhængig, ekstern ekspert skal foretage en faglig analyse af sammenhængen og omkostningerne, når den optimale balance skal fastsættes. Den uafhængige, eksterne ekspert skal påtegne, at

balancen mellem de fire parametre er robust og tilstrækkelig til at fastholde beskyttelsen af de rejsende. Den uafhængige, eksterne ekspert kan f.eks. være en revisor eller en aktuar.

2.9.2. *Ordinær garanti*

I dag er alle rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere pålagt at stille en ordinær garanti, der er afhængig af rejsearrangørens omsætning. Garantens størrelse er fastsat i rejsegarantifondslovens § 8, stk. 5.

Virksomheder, der har en omsætning under 250.000 kr., skal ikke stille garanti.

Virksomheder, hvis omsætning er over 250.000 kr. og ikke overstiger 5 mio. kr., skal stille en garanti på 300.000 kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 5 mio. kr. og ikke overstiger 10 mio. kr., skal stille en garanti på 500.000 kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 10 mio. kr. og ikke overstiger 15 mio. kr., skal stille en garanti på 750.000 kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 15 mio. kr. og ikke overstiger 50 mio. kr., skal stille en garanti på 1 mio. kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 50 mio. kr. og ikke overstiger 100 mio. kr., skal stille en garanti på 1,5 mio. kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 100 mio. kr. og ikke overstiger 250 mio. kr., skal stille en garanti på 2 mio. kr.

Virksomheder, der har en omsætning på mere end 250 mio. kr., skal stille en garanti på 2,5 mio. kr., og en yderligere garanti på 1 mio. kr. for hver 100 mio. kr. omsætningen overstiger 250 mio. kr.

Omsætningen fastsættes som den til kunder fakturerede omsætning af rejseydelser de seneste fire kvartaler jf. rejsegarantifondslovens § 8, stk. 4.

De gældende regler betyder, at de mindre rejsearrangører skal stille højere garantier end de store rejsearrangører i forhold til deres respektive omsætningsniveauer. Samtidig er det sædvanligvis dyrere for de mindre rejsearrangører at tilvejebringe f.eks. bankgarantier.

Det foreslås på den baggrund, at garantiskalaen nedsættes for alle rejsearrangører, og mest for virksomheder med en omsætning, der ikke overstiger 15 mio. kr.

Det foreslås, at virksomheder, hvis omsætning ikke overstiger 1 mio. kr., fremover ikke skal stille garanti.

Herudover foreslås det, at garantien bliver sænket, således at virksomheder, hvis omsætning er over 1 mio. kr. og ikke overstiger 5 mio. kr., fremover skal stille en garanti på 150.000 kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 5 mio. kr. og ikke overstiger 10 mio. kr., vil skulle stille en garanti på 300.000 kr.

Virksomheder, hvis omsætning er over 10 mio. kr. og ikke overstiger 15 mio. kr., vil skulle stille en garanti på 750.000 kr.

For virksomheder med en omsætning, der overstiger 15 mio. kr., foreslås det, at garantibeløbet nedsættes med ca. 10 pct.

Formålet er at skabe bedre sammenhæng mellem omsætningsinterval og garantistillelse, og at gøre garantisystemet mindre byrdefuldt for virksomhederne, herunder specielt for nye aktører og mindre virksomheder. Forslaget vil kunne betyde, at Rejsegarantifondens risiko for at realisere tab, som følge af konkurser, bliver større. Sekretariatet for Rejsegarantifonden vurderer umiddelbart, at stigningen i risiko er beskeden, forudsat at Rejsegarantifonden, ligesom i dag, kan imødegå potentielle konkurser i opløbet i forbindelse med deres tilsyn med rejsearrangørerne.

2.9.3. *Forhøjet garanti*

Rejsegarantifonden kan kræve forhøjet garantistillelse af en rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder, når det efter en konkret analyse af dennes økonomiske forhold må antages, at der er særlig risiko for, at Rejsegarantifonden vil lide tab jf. rejsegarantifondslovens § 19.

Reglen giver Rejsegarantifonden mulighed for at følge virksomhedernes økonomiske situation og for at kunne gribe ind over for virksomheder med en særlig økonomisk risiko. Bestemmelsen blev indsat med lovændringen i 2004 (Lov nr. 207 af 29/03/2004). Det fremgår af bemærkningerne til lovændringen i 2004, at Rejsegarantifonden foretager en screening af branchen på baggrund af en automatisk indberetning af tre nøgletal (dæknings-, likviditets- og soliditetsgrad) fra alle rejseudbydere og formidlere for en udenlandsk rejseudbyder. Rejseudbydere og formidlere, hvor et eller flere nøgletal afviger negativt i forhold til nogle opstillede indikatorer, undergives en nærmere analyse af deres samlede økonomiske situation i henhold til en række økonomiske indikatorer. Det samme kan ske, hvis Rejsegarantifonden af andre kanaler får mistanke til et selskabs økonomiske grundlag, eller hvis der i forbindelse med registrering af en ny virksomhed er mistanke om, at virksomheden påtænkes drevet på et uforsvarligt grundlag. Hvis Rejsegarantifonden efter en konkret vurdering på baggrund af den økonomiske analyse finder, at rejseudbyderen/formidleren har en nærliggende risiko for at gå konkurs, kan Rejsegarantifonden kræve, at denne stiller en forhøjet garanti. Derved sikres det, at Rejsegarantifonden kan gribe ind over for virksomheder, der drives på et uforsvarligt økonomisk grundlag, eller som i øvrigt agerer særligt uansvarligt. Kravet om forøget garanti kan i tilfælde, hvor rejsearrangøren eller formidleren ikke er i stand til at opfylde kravet om forøget garantistillelse, føre til, at virksomheden må ophøre, hvilket i nogle tilfælde kan medføre en konkurs jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, spalte 4100.

Efterhånden som tilsynet er blevet etableret og Rejsegarantifonden har indsamlet erfaringer, har det vist sig, at revisors årlige indberetning af de tre angivne nøgletal ikke alene kan anvendes som udslagsgivende for, hvornår kapitalberedskabet hos en given rejseudbyder er så utilfredsstillende, at

Rejsegarantifonden ønsker at kræve forhøjet garanti. Det skyldes bl.a., at de nøgletal, revisorerne indberettede, var beregnet ud fra rejseudbydernes årsrapporter, dvs. uden at der var taget højde for f.eks. omplaceringer og sæsonudsving.

I dag vurderer Rejsegarantifonden derfor kapitalberedskabet sammenholdt med en vurdering af den forretningsmæssige risiko, når det skal afgøres, om der er grundlag for at varsle krav om forhøjet garanti. I forhold til en vurdering af kapitalberedskabet bliver der primært taget udgangspunkt i soliditetsgrad, egenkapital i forhold til omsætning, likviditetsgrad samt om likvidberedskabet er tilfredsstillende. Underskudsgivende drift øger kravene, og det gør sæsonbetonet indtjening også. Alle nøgletal vurderes efter at der er foretaget omplaceringer, så rejseudbyderens kapitalberedskab vises ud fra en risikobetragtning.

Hvis Rejsegarantifonden vurderer, at rejseudbyderen har en forhøjet risiko for konkurs fastsættes den forhøjede garanti til det største af følgende fire beløb: 1) 50.000 kr., 2) niveauet for den ordinære garanti, 3) den aktuelle forudbetalingsbeholdning (inkl. tillæg) opgjort ultimo måneden eller 4) den maksimalt forventede forudbetalingsbeholdning (inkl. tillæg) to måneder frem i tiden. Tillægget er på 21 pct. for rejseudbydere, som anvender garantipladser i forbindelse med transport eller overnatning og 6 pct. for rejseudbydere, som ikke gør.

Ved Rejsegarantifondens nuværende praksis er der ikke faste rammer for, hvad der fører til krav om forhøjet garanti. Fordelen herved er, at det giver fleksibilitet til at lave en konkret, individuel vurdering af den enkelte virksomheds forhold. For rejsearrangørerne er det imidlertid svært at gennemskue, hvad der får Rejsegarantifonden til at vurdere, at en rejsearrangør skal stille forhøjet garanti.

For at øge gennemsigueligheden for rejseudbyderne foreslås det, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal fastsætte retningslinjer for, hvad der medfører krav om forhøjet garanti. Hensigten er at tilstræbe enkelhed og gennemsigtighed, således at nøgletal og efterlevelse af klare regnskabsprincipper i hovedparten af sagerne er tilstrækkelige til at fastslå, om en rejsearrangør skal stille en forhøjet garanti på grund af konkursrisiko. Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert, jf. lovforslagets § 1, nr. 26, og den foreslåede § 11 a, påtegne, at retningslinjerne for hvad der medfører krav om forhøjet garanti, sammenholdt med de øvrige parametre, er tilstrækkelige til at fastholde forbrugerbeskyttelsen. Den uafhængige, eksterne ekspert kan f.eks. være en revisor eller en aktuar.

Det forventes, at justeringen vil give et fald i antallet af virksomheder, der pålægges at stille forhøjet garanti og dermed en reduktion af virksomhedernes byrder.

2.9.4. *Fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementers formue*

I henhold til rejsegarantifondslovens § 9 a, stk. 3, fastsættes Pakkerejsefondskassens formue af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren. I praksis fastsættes Rejsegarantifondens formue i dag som summen af de tab, som er realiseret ved de to største konkurser blandt rejsearrangørerne siden 1997 i nutidskroner.

Det betyder, at Rejsegarantifondens formuestørrelse ikke afspejler en beregning af den reelle risiko, som Rejsegarantifonden er disponeret overfor. En række andre garantifonde har en aktuar tilknyttet, enten i bestyrelsen eller som ansvarshavende aktuar. Det gælder f.eks. Lønmodtagernes garantifond og Garantifonden for skadesforsikringer.

På den baggrund foreslås det, at Rejsegarantifondens bestyrelse udarbejder en metode til fastsættelse af Rejsegarantifondens risiko, og fastsætter, hvor stor fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementers formue bør være. Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert, jf. lovforslagets § 1, nr. 26, og den foreslåede § 11 a, påtegne, at formuens størrelse sammenholdt med de øvrige parametre, er tilstrækkelige til at fastholde forbrugerbeskyttelsen. Den uafhængige, eksterne ekspert kan være revisor eller aktuar. Erhvervsministeren skal som hidtil godkende størrelsen af Fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementers formue.

2.9.5. *Formueopbyggende bidrag*

Rejsegarantifondens bestyrelse kan efter rejsegarantifondslovens § 9 a, stk. 2, efter behov, træffe beslutning om bidragsbetaling pr. deltager i et rejsearrangement. Formålet er at sikre, at Rejsegarantifonden løbende har en grundkapital svarende til de to største tab, som Rejsegarantifonden har lidt siden rejsegarantifondslovens ikrafttræden i 1997. Tabene udgør i dag i alt ca. 41,3 mio. kr. Såfremt bestyrelsen fastsætter et formueopbyggende bidrag skal bidraget godkendes af erhvervsministeren.

Rejsearrangørerne blev opkrævet et bidrag på 20 kr. pr. deltager i et rejsearrangement fra 1. januar 2009 til 31. januar 2009. På nuværende tidspunkt bliver der ikke opkrævet et formueopbyggende bidrag for deltagere i pakkerejser.

Et bidrag baseret på antallet af solgte pakkerejser er skævvridende, idet billige pakkerejser bliver ramt af en relativt større byrde i forhold til dyre pakkerejser.

Det foreslås derfor, at et eventuelt fremtidigt formueopbyggende bidrag i stedet gøres omsætningsafhængigt. Formålet er at give en mere fair fordeling af byrden blandt rejsearrangørerne jf. lovforslagets § 1, nr. 24 og den foreslåede § 9 a, stk. 3.

2.9.6. *Administrationsbidrag og registreringsbidrag*

Rejsegarantifondens administration af pakkerejsefondskassen og rejseankenævnet finansieres af et administrationsbidrag.

Indtil lovændringen i 2004 blev der opkrævet et fast beløb pr. deltager i et rejsearrangement.

I dag fastsættes administrationsbidragets størrelse af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren jf. rejsegarantifondslovens § 9 a, stk. 1. I bekendtgørelse nr. 1421 af 3. december 2015 om registrering, garantistillelse m.v. i Rejsegarantifonden, er det fastslået i § 8, at bidraget består af et grundbidrag, som er ens for alle registrerede, og et bidrag der fastsættes i forhold til rejseudbyderens eller formidleren for en udenlandsk rejseudbyders omsætning. Det følger endvidere af bekendtgørelsens § 9, at der skal betales grundbidrag i forbindelse med

registrering i Rejsegarantifonden, samt hvis en rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder slettes fra registrering i Rejsegarantifonden, og efterfølgende ansøger om at blive registreret igen.

I praksis fastsatte Rejsegarantifonden i perioden fra 2004 indtil 2009 administrationsbidraget således, at 70 pct. af driftsudgifterne blev fordelt på rejsearrangørerne/formidlerne i forhold til deres årsomsætning. De resterende 30 pct. af driftsomkostninger blev reduceret med afkastet af Rejsegarantifondens formue fratrukket en inflationssikring af en grundformue svarende til de to største tab, som Rejsegarantifonden havde lidt siden rejsegarantifondslovens ikrafttræden i 1997. Herefter blev udgiften fordelt ligeligt mellem alle rejseudbydere/formidlere som et grundbidrag. Det samlede administrationsbidrag blev fastsat årligt den 1. juli af Rejsegarantifondens bestyrelse ud fra de opgjorte administrationsudgifter, som Rejsegarantifonden havde haft det foregående år, med mulighed for at korrigere for henholdsvis overskud og underskud ved fastsættelsen af næste års bidrag jf. Folketingstidende 2003-04, tillæg A, spalte 4100.

I forbindelse med lovændringen i 2009 (lov nr. 518 af 12. juni 2009) ændrede Rejsegarantifondens bestyrelse metoden for fastsættelse af administrationsbidraget. Grundbidraget bliver fastsat hvert år af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren. Grundbidraget udgør i 2017 4.250 kr. Den omsætningsafhængige del af administrationsbidraget fastsættes som forskellen mellem de samlede administrationsudgifter og det totale indbetalte grundbidrag. Omsætningsbidraget fordeles på rejseudbyderne i forhold til størrelsen af deres omsætning. Omsætningsbidraget opkræves som et acontobeløb, og efterreguleres det følgende år, når Rejsegarantifondens nøjagtige administrationsomkostninger kendes, så det enkelte år går i 0.

Det er svært for rejsearrangørerne at budgettere med det nuværende administrationsbidrag på grund af efterreguleringen og fordi administrationsbidraget varierer fra år til år. Samtidig bliver der fra Rejsegarantifondens side brugt mange ressourcer på at efterregulere bidraget for hver enkelt rejseudbyder hvert år.

På den baggrund foreslås det, at det omsætningsafhængige administrationsbidrag fremover ikke efterreguleres. Et eventuelt overskud et givent år skal tilgå formuen, ligesom et eventuelt underskud skal trækkes i den eksisterende formue. Ændringen i bidragsstrukturen, herunder at det overskydende administrationsbidrag tilgår formuen, skal ikke føre til, at størrelsen på fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementers formue kan overstige det, der skønnes nødvendigt for at dække eventuelle tab, som dækkes af fondskassen. Rejsegarantifondens bestyrelse sikrer, at grundbidraget, det omsætningsafhængige bidrag og registreringsbidraget samlet set balancerer over en fireårig periode.

Rejsegarantifondens bestyrelse udarbejder en model til fastsættelse af det omsætningsafhængige bidrag.

Samtidig foreslås det, at der indføres et registreringsbidrag for ny-tilmeldte virksomheder. Det sker for at sikre betaling fra nye virksomheder, der ikke har opgivet en årsomsætning endnu, samt for at styrke den enkelte virksomheds incitament til at undgå hyppig ind- og udmeldelse.

Registreringsbidraget skal også ses i lyset af, at grænsen for, hvornår der skal stilles garanti øges fra en omsætning på 250.000 kr. til en omsætning på 1 mio. kr.

Størrelsen på grund- og registreringsbidraget fastsættes i bekendtgørelse.

Grundbidraget, det omsætningsafhængige bidrag og registreringsbidraget skal samlet set fortsat afspejle omkostningerne ved fondens drift. Rejsegarantifondens bestyrelse pålægges at sikre, at ordningen ikke opbygger en formue set over en årrække (hviler i sig selv) og underlægges et som udgangspunkt fireårigt balancekrav, jf. pkt. 2.3.1.2 i Budgetvejledningen.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 24 og den foreslåede § 9 a, stk. 1-2.

Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert, jf. lovforslagets § 1, nr. 26, og den foreslåede § 11 a, påtage, at bidragenes størrelse, herunder modellen for fastsættelse af det omsætningsafhængige bidrag og registreringsbidraget, sammenholdt med de øvrige parametre, er tilstrækkelige til at fastholde forbrugerbeskyttelsen. Den uafhængige, eksterne ekspert kan være revisor eller aktuar.

2.10. Ændring af bestyrelsesstrukturen

Rejsegarantifondens bestyrelse består af en formand og seks medlemmer, der udnævnes af erhvervsministeren jf. rejsegarantifondslovens § 10. To af medlemmerne repræsenterer de registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere, et medlem repræsenterer udbydere af flytransport, og tre medlemmer repræsenterer kunderne. Bestyrelsen og en stedfortræder for formanden udnævnes for 3 år. Rejsegarantifondens bestyrelse er på nuværende tidspunkt sammensat af en række interessenter på rejseområdet, herunder Dansk Rejsebureauforening (DRF), Rejsearrangører i Danmark (RID) og Brancheforeningen Dansk Luftfart (BDL). Kunderne er repræsenteret ved to repræsentanter for Forbrugerrådet TÆNK og en repræsentant for HK.

I 2014 gav Komiteen for god fondsledelse anbefalinger for god fondsledelse til erhvervsdrivende fonde. Rejsegarantifonden er ikke en erhvervsdrivende fond. En række af anbefalingerne kan det imidlertid være hensigtsmæssige for Rejsegarantifondens at følge. Det vil f.eks. være relevant, at indføre en årlig evaluering af sekretariatets arbejde med optimering af drift og administration, samt offentliggørelse af vederlag for medlemmer i bestyrelsen.

Med udgangspunkt i anbefalingerne fra Komiteen for god Fondsledelse, foreslås det, jf. lovforslagets § 1, nr. 25, at den gældende rejsegarantifondslov § 10 ændres, så der fremover stilles krav om, at formanden samt ét bestyrelsesmedlem til enhver tid skal være uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser, samt at mindst et af bestyrelsesmedlemmerne skal have økonomisk baggrund og regnskabsteknisk indsigt. Formålet er at sikre, at bestyrelsen er kompetent til at foretage vurderingen af den samlede tilsynsmodel, som foreslået i lovforslagets § 1, nr. 26, og den foreslåede § 11 a. For at kunne imødekomme dette krav foreslås det, at bestyrelsen udvides med et medlem. De resterende seks medlemmer skal fordeles som hidtil med 2 medlemmer, der repræsenterer de i Rejsegarantifonden registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske

rejsearrangører, 1 medlem der repræsenterer udbydere af flytransport, og 3 medlemmer, der repræsenterer de rejsende. Det foreslås, at det i loven præciseres, at de seks medlemmer udnævnes efter indstilling. Se lovforslagets § 1, nr. 25 og den foreslåede § 10.

3. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

Lovforslaget vurderes ikke at have økonomiske konsekvenser for det offentlige

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget forventes at give en samlet nettobesparelse for de eksisterende tilmeldte virksomheder på ca. 1 mio. kr. om året som resultat af lavere omkostninger til garantistillelse samt en samlet administrativ nettobesparelse på 1,4 mio. kr. årligt som resultat af, at lovforslaget fritager virksomheder med under 1 mio. kr. i omsætning fra at stille garanti.

Direktivet kræver dog en udvidelse rejsegarantidækningen, hvilket betyder at antallet af virksomheder, der skal tilmelde sig Rejsegarantifonden, fordobles. Således er der en række nye virksomheder, der skal stille garanti i Rejsegarantifonden, som ikke har tidligere har skullet stille garanti.

Samlet set betyder dette, at lovforslaget har negative erhvervsøkonomiske konsekvenser på 3 mio. kr., som følge af de nye virksomheders omkostninger til garantistillelse, samt 5,4 mio. kr., som følge af de administrative omkostninger, som er forbundet med at skulle være tilknyttet Rejsegarantifonden. I alt 8,4 mio. kr. årligt i negative økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget har ingen administrative konsekvenser for borgerne

6. Lovforslaget har ingen miljømæssige konsekvenser

7. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget gennemfører de dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2016/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelse af rådets direktiv 90/314/EØF (EU-Tidende 2015, nr. L 326, side 1), som vedrører beskyttelse mod konkurs og insolvens. Direktivets bestemmelser, som ikke vedrører beskyttelse mod konkurs og insolvens, gennemføres ved en ny lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som henhører under Justitsministeriets ressort.

Direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 1. januar 2018 og træde i kraft den 1. juli 2018.

8. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra [xx til xx] været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, BARD, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Campingrådet, CBS - Copenhagen Business School, Danmarks Idrætsforbund (DIF), Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Internet Handel (FDHI), Dansk Industri, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Jagtrejse Arrangører DJA, Danske Biludlejere, Danske Busvognmænd, Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI), Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DFDS A/S, Domstolsstyrelsen, Feriehusudlejernes Brancheforening, Finansrådet, Forbrugerrådet TÆNK, Foreningen af Rejsearrangører i Danmark (R.I.D.), Forsikring & Pension, Friluftsrådet, HK/Danmark, HORESTA, Håndværksrådet, Ingeniørforeningen, Københavns Universitet, Landsforeningen Dansk Vandrelaug, Landsorganisationen i Danmark, Rejsegarantifonden, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing F, Retten i Næstved, Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Aarhus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rejsearrangører i Danmark, Rigsrevisionen, SAS, Stena Line A/S, Syddansk Universitet, Sø- og Handelsretten, Søsportens Brancheforening, Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, Transport-, Bygning- og Boligministeriet, Turistvognmændenes Arbejdsgiverforening, Østre Landsret, Visit Denmark, Vestre Landsret, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet

9. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindre udgifter	Negative konsekvenser/ merudgifter
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen	Ingen
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Kravene til garantistillelse nedsættes for alle virksomheder – og specielt for virksomheder med en omsætning på under 15 mio. kr. Forslaget forventes at give en samlet nettobesparelse for de tilmeldte virksomheder på ca. <u>1 mio. kr. om året</u> som resultat af lavere omkostninger til garantistillelse.	Virksomheder, der yder sammensatte pakkerejser, skal stille garanti til Rejsegarantifonden. Dansk Rejsebureau Forening skønner, at antallet af omfattede aktører bliver stort set fordoblet, mens den yderligere omsætning, som de nye regler tilfører fondsdækningen, stiger med mellem 1 og 2 milliarder. I gennemsnit vil aktørerne dermed skulle stille 150.000 kr. i garanti, hvilket med en garantiprovision på 1,5 pct. skønnes at give en samlet

		omkostning på <u>ca. 3 mio. kr. om året</u>. Der tages i beregningen ikke højde for, om de nye regler vil føre til, at danske aktører registrerer sig under andre landes garantiordninger og dermed forlader den danske ordning. Den ændrede garantiskala fordeler noget af byrden for de mindre virksomheder ud over alle de omfattede rejseaktører. Det reducerer de mindre virksomheders omkostning ved at påtage sig risiko (moral hazard). Denne adfærdsmæssige omkostning er ikke indregnet.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Lovforslaget hæver omsætningsgrænsen for, hvornår en virksomhed skal stille garanti til Rejsegarantifonden, således at virksomheder med en omsætning fra 250.000 kr. til 1 mio. kr. (110 stk.) ikke længere skal stille garanti. Dette vil betyde administrative lettelser på <u>ca. 1,4 mio. kr. om året</u>. Revisionen af loven er desuden fokuseret på, at Rejsegarantifonden drives ud fra et princip om at minimere de samlede byrder og udgifter for virksomhederne, samtidigt med at den høje forbrugerbeskyttelse opretholdes. Som noget nyt pålægger loven bestyrelsen for Rejsegarantifonden at tilstræbe en sådan optimering. Det kan pt ikke estimeres, hvilke lettelser dette vil medføre.	Kommissionen har vurderet, at ca. dobbelt så mange virksomheder som i dag vil blive omfattet af de nye regler. KFST har bl.a. via dialog med branchen samt indhentning af branchestatistik forsøgt at lave et eget estimat på direktivets konsekvenser for antallet af nye virksomheder, der skal tilmelde sig Rejsegarantifonden. Det har dog ikke været muligt at udarbejde et bedre estimat end kommissionens, som dermed lægges til grund. I den seneste AMVAB-måling er de administrative omkostninger ved garantiordningen vurderet til at koste 13.000 kr. pr. virksomhed, hvilket svarer til 6,8 mio. kr. for de nuværende 514 virksomheder, der stiller garanti. Der betyder at de administrative konsekvenser ved en fordobling af tilmeldte virksomheder må forventes at udgøre 6,8 mio. kr., fratrukket de sparede

		omkostninger for antallet af virksomheder, der ikke længere skal stille garanti, som følge af lovrevisionen (1,4 mio. kr.). De samlede negative administrative konsekvenser estimeres derfor til at være <u>5,4 mio. kr. om året.</u>
Miljømæssige konsekvenser	Ingen	Ingen
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen	Ingen
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget gennemfører de dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer samt om ændring af forordning (EF) nr. 2016/2004 og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU og om ophævelses af rådets direktiv 90/314/EØF (EU-Tidende 2015, nr. L 326, side 1), som vedrører beskyttelse mod konkurs og insolvens. Direktivets bestemmelser, som ikke vedrører beskyttelse mod konkurs og insolvens, gennemføres ved en ny lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som henhører under Justitsministeriets ressort. Direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 1. januar 2018 og træde i kraft den 1. juli 2018.	

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Ved kongelig resolution af 28. november 2016 blev betegnelsen Erhvervs- og Vækstministeriet ændret til Erhvervsministeriet. Som konsekvens heraf ændres rejsegarantifondslovens henvisninger til erhvervs- og vækstministeren til erhvervsministeren, rejsegarantifondslovens henvisninger til Erhvervs- og vækstministeren til Erhvervsministeren og rejsegarantifondslovens henvisninger til Erhvervs- og Vækstministeriet til Erhvervsministeriet.

Til nr. 2

Efter rejsegarantifondsloven defineres en formidler for en udenlandsk rejseudbyder som enhver, der udbyder eller sælger en rejseydelse i en udenlandsk rejseudbyders navn.

Efter den foreslåede bestemmelse ændres begrebet ”en formidler for en udenlandsk rejseudbyder” til ”en formidler for en udenlandsk rejsearrangør”. Forslaget er en konsekvens af, at definitionen på en rejseudbyder og en formidler foreslås ændret med lovforslagets § 1, nr. 9 og den foreslåede § 3.

Til nr. 3

Den gældende rejsegarantifondslov finder anvendelse på kunder, der indgår aftale om køb af rejseydelser.

Efter den foreslåede bestemmelse ændres begrebet ”kunde” overalt i loven til ”rejsende” i overensstemmelse med direktivets definition. Forslaget er en konsekvens af den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 11 og den foreslåede § 4.

Definitionen af ”rejsende” er nærmere beskrevet i bemærkningerne til lovforslagets § 1, nr. 11.

Til nr. 4

Efter den gældende bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 1, stk. 1, 2. pkt. yder Rejsegarantifonden i dag bistand i henhold til §§ 5, 5 a og 6, når en kunde har indgået aftale om en rejseydelse med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder, jf. dog § 21, og når en kunde har indgået aftale med en udbyder af flytransport.

Rejsegarantifonden yder ikke bistand vedrørende rejseydelser, der er markedsført og solgt i udlandet, jf. henvisningen til den gældende § 21.

Den foreslåede bestemmelse i § 1, stk. 1, 2. pkt., er en delvis videreførelse af gældende ret. Efter bestemmelsen, vil Rejsegarantifonden som i dag være dækningspligtig, hvis en rejsende har indgået aftale om en pakkerejse med en registreringspligtig rejsearrangør eller en formidler for en

udenlandsk rejsearrangør. Efter den foreslåede bestemmelse er Rejsegarantifonden som noget nyt derudover dækningspligtig, når en rejsende har indgået aftale om et sammensat rejsearrangement med en registreringspligtig rejseudbyder. Den foreslåede bestemmelse indeholder derudover en henvisning til rejsegarantifondslovens § 20, der fastslår, hvem der er registreringspligtig efter loven. Registreringspligtige efter den foreslåede § 20 er i Danmark etablerede rejseudbydere, formidlere for udenlandske rejsearrangører og rejseudbydere, der er etableret uden for EU/EØS-området, som sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer i Danmark, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod rejsende her i Danmark.

Henvisningen til den gældende § 21 foreslås fjernet som konsekvens af, at bestemmelsen foreslås ophævet, jf. lovforslagets § 1, nr. 31.

Rejsegarantifondens dækningsområde skal fortsat fastlægges i rejsegarantifondslovens §§ 5 og 5 a. Rejsegarantifonden vil således fortsat yde bistand i forbindelse med aftaler vedrørende særskilt flytransport, jf. rejsegarantifondslovens § 5 a, der ikke foreslås ændret.

Der henvises til bemærkningerne til den foreslåede bestemmelse i lovforslagets § 1, nr. 31.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.3 til lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

De foreslåede ændringer i nr. 5 er konsekvensændringer, der følger af, at lov om forbrugerklager, jf. lovbekendtgørelse nr. 1095 af 9. september 2010, er ophævet og erstattet af lov nr. 524 af 29. april 2015 om alternativ tvistløsning.

Til nr. 6

Det foreslås med nr. 6, at den nuværende overskrift til § 2 ændres fra "Rejseydelser" til "Pakkerejser, sammensatte rejsearrangementer, rejseydelser m.v.", der dækker for de foreslåede ændringer af rejsegarantifondslovens anvendelsesområde.

Til nr. 7

Rejsegarantifondslovens § 2 definerer i dag en rejseydelse som fire forskellige typer rejsearrangementer eller rejseydelser, som er omfattet af rejsegarantiordningens konkursdækning.

Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, forstås ved en rejseydelse en pakkerejse. Rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og stk. 2, svarer til pakkerejselovens definition af en pakkerejse, jf. pakkerejselovens § 2. En pakkerejse består i dag af en kombination af mindst to bestemte elementer, der af rejseudbyderen udbydes samlet eller har været udbudt på forhånd og sælges samlet. Det forudsættes, at den samlede ydelse har en varighed på over 24 timer eller omfatter overnatning. De elementer, der kan indgå i en pakkerejse er: a) transport, b) indkvartering, c) anden turistmæssig ydelse, der ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, men som udgør en væsentlig del af pakkerejsen.

Rejsegarantifondslovens § 2, stk.1, nr. 2, definerer en rejseydelse, som en ydelse, der omfatter transport og indkvartering, som er aftalt med samme rejseudbyder eller formidler, men som ikke er omfattet af nr. 1. Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 3, kan en rejseydelse bestå i transport og anden turistmæssig ydelse, som ikke har en varighed på over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr.

Endelig omfatter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 4, flytransport, der er omfattet af en særlig konkursordning for enkeltstående flyrejser. Der er tale om en national særregel, der falder uden for direktivets anvendelsesområde. Ordningen er ikke en del af lovforslaget og omtales derfor ikke yderligere i lovforslaget.

Direktivets definition af en rejseydelse afviger væsentligt fra den gældende rejsegarantifondslovs § 2. Derudover indeholder direktivet en ny definition af begrebet pakkerejse ligesom direktivet indeholder en ny kategori af rejser, de sammensatte rejsearrangementer, der ikke kendes fra gældende ret. Der foreslås på den baggrund en ny affattelse af § 2, og at der indsættes en ny § 2 a – 2 c, der gennemfører direktivets definitioner på en fuldstændig og korrekt måde.

Det bemærkes, at der for at sikre en ensartet beskyttelse i forhold til de øvrige EU/EØS-stater og regelforenkling foreslås en ophævelse af de gældende nationale særregler i rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2-3. Disse rejsearrangementer vil således ikke fremover være omfattet af rejsegarantiordningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

Efter rejsegarantifondslovens § 1, stk. 1, yder Rejsegarantifonden bistand i henhold til rejsegarantifondslovens §§ 5, 5 a og 6, når en kunde har indgået aftale om en rejseydelse med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder, jf. dog § 21, og når en kunde har indgået aftale om en rejseydelse med en udbyder af flytransport. Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, forstås ved en rejseydelse: 1) en pakkerejse, 2) en ydelse, der omfatter transport og indkvartering, som er aftalt med samme rejseudbyder, men ikke er omfattet af nr. 1, 3) transport og anden turistmæssig ydelse, som ikke har en varighed på over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr. og 4) flytransport.

Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, er det en betingelse for, at en rejse anses for en pakkerejse, at den har en varighed på over 24 timer eller omfatter overnatning.

Efter rejsegarantifondslovens § 3, stk. 1, anses som rejseudbydere enhver, der udbyder eller sælger de i § 2, stk. 1, nr. 1-3 nævnte rejseydelser, enten direkte eller gennem en formidler, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvist.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* skal loven finde anvendelse på pakkerejser, der udbydes eller sælges af erhvervsdrivende til rejsende, og på sammensatte rejsearrangementer, der formidles af erhvervsdrivende til rejsende, og aftaler om rejseydelser, der udelukkende omfatter flytransport.

Begreberne pakkerejse og sammensat rejsearrangement er defineret i lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 a og § 2 b.

Den kreds af erhvervsdrivende, som er omfattet af bestemmelsen, og dermed af loven, er defineret i lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 4.

Anvendelsesområdet for rejsegarantifondsloven udvides til også at omfatte sammensatte rejsearrangementer.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 1 gennemfører direktivets artikel 2, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

I medfør af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* undtages visse pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer fra rejsegarantifondslovens anvendelsesområde.

Med den foreslåede § 2, stk. 2, *nr. 1*, undtages pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer af en varighed på under 24 timer, medmindre de omfatter overnatning.

For så vidt angår pakkerejser er der tale om en videreførelse af den gældende retstilstand, jf. rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1.

Med den foreslåede § 2, stk. 2, *nr. 2*, undtages pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der udbydes og formidles lejlighedsvist og på nonprofitbasis til en begrænset gruppe rejsende.

Kriteriet ”lejlighedsvist” vil i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 19 som udgangspunkt være opfyldt, hvis den erhvervsdrivende kun udbyder og formidler pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer nogle få gange om året, jf. nærmere ovenfor under pkt. 2.1.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Ved vurdering af, om kriteriet ”nonprofitbasis” er opfyldt, vil der skulle foretages en konkret vurdering for den enkelte rejse. Ved vurderingen kan det bl.a. indgå, om f.eks. en juridisk person er organiseret som en nonprofitorganisation eller ej.

Hvorvidt kriteriet ”begrænset gruppe rejsende” er opfyldt, vil ligeledes skulle vurderes konkret i hvert enkelt tilfælde. Generelt vil kriteriet dog være opfyldt, når en rejse ikke udbydes til offentligheden, men kun f.eks. medlemmer af en forening eller klub, dvs. til en afgrænset kreds.

Kriterierne i nr. 2 er kumulative. Hvis kun en eller to af betingelserne er opfyldt, vil rejsen således være inden for rejsegarantifondslovens anvendelsesområde. Hovedsigtet med bestemmelsen er i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 19 at sikre, at f.eks. sportsklubber eller skoler kan arrangere lejrskoler eller træningslejre uden at blive omfattet af loven.

Forslaget ændrer den gældende retstilstand, idet der ikke længere kan foretages en samlet, konkret vurdering af karakteren af f.eks. en forenings salg af rejser. Der må derimod foretages en separat vurdering af de ovennævnte kriterier, der som nævnt alle skal være opfyldt, for at aftalen om rejsen ikke omfattes af loven. Det vil således medføre, at en rejse er omfattet af loven, hvis den af en

forening mv. udbydes til offentligheden, uanset om foreningen i øvrigt kun arrangerer rejser lejlighedsvist og på nonprofitbasis.

Med den foreslåede bestemmelse i § 2, stk. 2, *nr.* 3, undtages pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der købes på grundlag af en generel aftale mellem erhvervsdrivende om køb af forretningsrejser.

En generel aftale mellem erhvervsdrivende om køb af forretningsrejser kan f.eks. være en aftale, som en virksomhed har indgået med et rejsebureau for en længere periode, hvorefter virksomheden opnår visse fordele ved at forpligte sig til at anvende dette rejsebureau ved bestilling af rejser til brug for virksomheden.

Den foreslåede *nr.* 3 udgør en begrænsning i forhold til den gældende retstilstand, hvor der ikke er en tilsvarende undtagelse for pakkerejser, som købes på grundlag af en generel aftale mellem erhvervsdrivende om køb af forretningsrejser.

Det foreslåede stk. 2 gennemfører direktivets artikel 2, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede *stk.* 3 kan loven ikke ved aftale fraviges til skade for den rejsende eller den, der indtræder i den rejsendes krav.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 3 tilsiger at gennemføre direktivets artikel 23.

Til § 2 a

Den foreslåede bestemmelse definerer en pakkerejse.

Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, forstås ved en pakkerejse en kombination af mindst to elementer, såfremt de af arrangøren udbydes samlet eller har været udbudt på forhånd og sælges samlet, hvis den samlede ydelse har en varighed på over 24 timer eller omfatter overnatning. De elementer, der mindst to sammen kan udgøre en pakkerejse, er 1) transport, 2) indkvartering og 3) andre turistmæssige ydelser, der ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, men som udgør en væsentlig del af pakkerejsen.

De enkelte elementer i pakkerejsen skal enten være udbudt samlet, dvs. udbudt til salg som en kombination, eller i øvrigt være blandt de ydelser, arrangøren udbyder til salg. Loven omfatter således også individuelt sammensatte kombinationer.

Herudover omfattes efter EU-Domstolens praksis også kombinationer af rejseydelser, som normalt ikke udbydes af en arrangør, men som sammensættes på foranledning af kunden, hvis ydelserne sammensættes inden aftalen mellem parterne indgås, og kombinationen i øvrigt opfylder betingelserne for at være en pakkerejse.

Begrebet ”andre turistmæssige ydelser” omfatter ydelser, der for det første ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, og for det andet udgør en væsentlig del af pakkerejsen. Vurderingen

af, om en ydelse udgør en væsentlig del af pakkerejsen, foretages konkret ud fra den pågældende ydelses karakter og dens andel i den samlede rejse. Der lægges i den forbindelse vægt på, om prisen for den pågældende ydelse udgør et vigtigt element i den samlede pris, og om opholdet eller transporten primært tager sigte på den specielle turistmæssige ydelse. Omfattet af begrebet anden turistmæssig ydelse er f.eks. teater-, biograf- eller museumsbesøg, udflugter med naturvejledere og kort til skiliftsystemer, ligesom f.eks. fodbold-, opera- og jagtrejser er omfattet. Leje af bil på bestemmelsesstedet kan efter omstændighederne udgøre en turistmæssig ydelse. Hvorvidt dette er tilfældet i en konkret situation, afgøres efter Pakkerejse-Ankenævnets praksis ud fra en vurdering af billejens tidsmæssige udstrækning og værdi i forhold til rejsen.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1*, udgøres en pakkerejse af en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser med henblik på samme rejse. De rejseydelser, som kan indgå i kombinationen, er passagerbefordring, indkvartering, udlejning af biler, store motorcykler eller andre motorkøretøjer og enhver anden turistydelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra a-d.

For så vidt angår det grundlæggende krav om antallet af rejseydelser (mindst to), for at der er tale om en pakkerejse, tilsigtes der således ingen ændringer i forhold til den gældende rejsegarantifondslovs § 2, stk. 1.

For at en kombination af rejseydelser er en pakkerejse, skal aftalen om rejsen indgås på en af de i bestemmelsens nr. 1 og 2 opregnede måder.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at en kombination, som nævnt ovenfor, er en pakkerejse, hvis ydelserne sammensættes af en enkelt erhvervsdrivende, inden der indgås en aftale om alle ydelserne.

Omfattet af nr. 1 er i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 8 både tilfælde, hvor rejseydelserne kombineres før der er etableret kontakt med den rejsende, på den rejsendes foranledning eller i overensstemmelse med en udvælgelse den rejsende har foretaget.

Med nr. 1 videreføres den gældende retstilstand efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1, og EU-Domstolens praksis.

Med den foreslåede bestemmelse i § 2 a, stk. 1, *nr. 2*, kan en kombination af mindst to rejseydelser endvidere være en pakkerejse, hvis ydelserne, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører af rejseydelser, købes under visse særlige omstændigheder, som nærmere opregnes i bestemmelsens litra a-e.

I forhold til den gældende retstilstand er der tale om en udvidelse af pakkerejsebegrebet, idet særskilte aftaler med forskellige leverandører ikke tidligere har kunnet udgøre en pakkerejse.

Efter det foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, *litra a*, er der tale om en pakkerejse, hvis rejseydelserne er købt fra et enkelt salgssted og udvalgt, inden den rejsende accepterer at betale.

At rejseydelserne er købt fra et enkelt salgssted, og rejseydelserne er blevet udvalgt inden den rejsende accepterer at betale, betyder, at rejsen købes ”inden for samme bestillingsprocedure”. Dette

omfatter f.eks. tilfælde, hvor en rejsende på en hjemmeside lægger flere rejseydelser i sin ”indkøbskurv”, inden den pågældende ”går til kassen” for at bestille eller betale sin rejse. At den rejsende accepterer at betale indebærer ikke nødvendigvis, at den rejsende dermed samtidig foretager betalingen. Den rejsende vil således f.eks. acceptere at betale, hvis den pågældende blot afgiver en ordre, og dermed indvilger i at betale på et senere tidspunkt.

Efter det foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, *litra b*, er der tale om en pakkerejse, hvis rejseydelserne udbydes, sælges eller faktureres til en samlet pris. Omfattet heraf er også tilfælde, hvor rejsen faktureres til en pris, hvor alt er inkluderet.

Den foreslåede bestemmelse vil kunne omfatte visse tilfælde, som ikke falder under det foreslåede *litra a*. Det vil f.eks. være tilfældet, hvis et rejsebureau fakturerer den rejsende for en flybillet og en hotelovernatning samlet, selvom den rejsende har udvalgt og accepteret at betale for flyrejsen først, og rejsen dermed ikke er omfattet af det foreslåede *litra a*.

Efter det foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, *litra c*, er der tale om en pakkerejse, hvis rejseydelserne annonceres til salg eller sælges under betegnelsen »pakkerejse« eller lignende. Sådanne lignende betegnelser kan f.eks. være ”samlet tilbud”, ”all inclusive” eller ”arrangement med alt inkluderet”.

Efter det foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, *litra d*, er der tale om en pakkerejse, hvis rejseydelserne sammensættes efter indgåelsen af en aftale, hvori den erhvervsdrivende giver den rejsende ret til at vælge blandt et udvalg af forskellige typer rejseydelser.

Bestemmelsen tager i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 11 bl.a. sigte på gaveæsker, der indeholder pakkerejser.

Efter det foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, *litra e*, er der tale om en pakkerejse, hvis rejseydelserne købes fra forskellige erhvervsdrivende gennem forbundne onlinebestillingsprocedurer, når den rejsendes navn, betalingsoplysninger og e-mailadresse er videregivet fra den erhvervsdrivende, med hvem den første aftale er indgået, til en anden eller andre erhvervsdrivende, og der senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse er indgået en aftale med sidstnævnte erhvervsdrivende.

Ved betalingsoplysninger forstås bl.a. kreditkortoplysninger, kontooplysninger eller andre oplysninger, som leder tilbage til en bestemt betaler, og som den erhvervsdrivende kan bruge til at modtage betaling fra den rejsende. Dette vil f.eks. også kunne være et EAN-nummer som bruges ved betalinger foretaget af det offentlige.

Ved bekræftelsen af bestillingen forstås den ordrebekræftelse, som den rejsende typisk modtager efter at have foretaget køb af en rejseydelse. I de tilfælde, hvor der ikke udstedes en egentlig ordrebekræftelse, men f.eks. blot som det første udstedes en billet eller fremsendes en faktura, må dette anses for at være en bekræftelse af bestillingen.

Bestemmelsen tager sigte på tilfælde af såkaldte ”click through-køb”, hvor den rejsende først køber en rejseydelse hos en erhvervsdrivende, bliver ”stillet videre” til eller opfordret til at besøge en

anden hjemmeside, og herefter på denne hjemmeside ikke behøver at angive sit navn, sine betalingsoplysninger og e-mailadresse, fordi den første erhvervsdrivende har overført disse oplysninger til den anden erhvervsdrivende. Bestemmelsen vil således f.eks. finde anvendelse, hvis en rejsende køber en flybillet og betaler med kreditkort, hvorefter den rejsende præsenteres for et link til en anden hjemmeside, hvor den pågældende kan købe en overnatning på et hotel. Hvis den rejsende på denne anden hjemmeside ikke behøver at indtaste sit navn, sine kreditkortoplysninger og sin e-mailadresse, fordi dette er overført fra købet på den første hjemmeside, og herefter køber hotelovernatningen, vil der være tale om en pakkerejse efter den foreslåede bestemmelse. Der opstår derimod ikke en pakkerejse efter bestemmelsen, hvis f.eks. alene navn, adresse, legitimationsnummer og e-mailadresse overføres til den anden hjemmeside.

Hvis en rejsende efter at have købt den anden rejseydelse hos den erhvervsdrivende, som har fået overført oplysningerne på samme måde bliver viderestillet til en tredje erhvervsdrivende, og de nødvendige oplysninger overføres til denne tredje erhvervsdrivende, opstår der endnu en pakkerejse. Dermed vil den anden erhvervsdrivende, for så vidt angår denne pakkerejse være rejsearrangør, mens den tredje erhvervsdrivende vil være den erhvervsdrivende, som får overført oplysninger om den rejsende.

Hvis aftalen med den anden erhvervsdrivende, til hvem der er overført oplysninger, indgås mere end 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse, opstår der ikke en pakkerejse, og rejsen falder dermed helt uden for rejsegarantifondslovens anvendelsesområde.

Bestemmelse i § 2 a, stk. 1, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 2, 1. afsnit.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* vil en kombination som nævnt i *stk. 1*, der består af én rejseydelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelser, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra d, kun udgøre en pakkerejse, hvis turistydelserne opfylder to betingelser.

Den ene betingelse efter det foreslåede *stk. 2* er, at turistydelserne udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 18 anses turistydelser, der udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi, for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi.

Det beror på en konkret vurdering af hvert enkelt tilfælde, hvornår turistydelser ”annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen”, og der dermed er tale om en pakkerejse. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en rejsearrangør udbyder hotelovernatning og billetter til en fodboldkamp, hvor det er klart, at entréen til fodboldkampen er det primære formål med rejsen.

Bestemmelsen i nr. 1 viderefører den gældende retstilstand efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, idet det dog er en ændring i forhold hertil, at turistydelser der udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi altid anses for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi.

Den anden betingelse efter det foreslåede stk. 2 er, at turistydelserne er udvalgt og købt inden leveringen af rejseydelsen er påbegyndt. Hvis en turistydelse udvælges og købes efterfølgende, f.eks. efter at et hotelophold er påbegyndt, er der således ikke tale om en pakkerejse, selvom betingelserne efter lovforslagets § 2 a, stk. 1, i øvrigt er opfyldt.

Betingelserne efter de foreslåede nr. 1 og 2 er kumulative, og skal således begge være opfyldt, førend der er tale om en pakkerejse.

Den foreslåede bestemmelse i § 2 a, stk. 2 gennemfører direktivets artikel 3, nr. 2, 2. afsnit.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2 b

Den foreslåede bestemmelse i § 2 b indeholder definitionen af sammensatte rejsearrangementer. Dette begreb og reguleringen heraf er ny.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* forstås ved et sammensat rejsearrangement et køb af to eller flere forskellige typer rejseydelser, med henblik på den samme rejse, som ikke udgør en pakkerejse, og som fører til indgåelse af særskilte aftaler med hver leverandør af rejseydelserne, hvis en erhvervsdrivende formidler rejseydelser på en af to mulige måder.

Et sammensat rejsearrangement består – ligesom en pakkerejse - af mindst to forskellige typer rejseydelser, der købes med henblik på den samme rejse. Modsat en pakkerejse, der kendetegnes ved, at det er én erhvervsdrivende, der som rejsearrangør er ansvarlig for, at hele pakkerejsen leveres, er et sammensat rejsearrangement kendetegnet ved, at der indgås særskilte aftaler med hver enkelt leverandør af rejseydelserne. Disse leverandører er hver især ansvarlig for levering af deres rejseydelse.

Et sammensat rejsearrangement forudsætter derfor, at der er en erhvervsdrivende, der udbyder én rejseydelse, og denne erhvervsdrivende formidler den rejsendes køb af mindst endnu en rejseydelse hos en anden erhvervsdrivende.

Det foreslås i stk. 1, *nr. 1*, at der for det første opstår et sammensat rejsearrangement, hvis en erhvervsdrivende i overensstemmelse med stk. 1 formidler den rejsendes særskilte udvælgelse og særskilte betaling for hver rejseydelse i forbindelse med en enkelt kontakt med den erhvervsdrivendes salgssted.

Der vil dermed f.eks. være tale om et sammensat rejsearrangement, hvis en rejsende under et besøg hos et fysisk rejsebureau køber en flyrejse og betaler for den, hvorefter rejsebureauet formidler et hotelophold på samme rejse, som den rejsende accepterer, og herefter betaler for. Et sådant køb er ikke en pakkerejse, da betalingen sker separat for hver enkelt rejseydelse, og ikke samlet som ved en pakkerejse, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra a.

På samme vis vil der være tale om et sammensat rejsearrangement, hvis den rejsende f.eks. ved et enkelt besøg på et rejsebureaus hjemmeside, eller ved en enkelt telefonsamtale med et rejsebureau, køber en rejseydelse og betaler den, og herefter køber en ny rejseydelse hos en anden leverandør

gennem rejsebureauet. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den rejsende, efter at have købt den første rejseydelse på rejsebureauets hjemmeside, på bekræftelsessiden bliver præsenteret for en række tilbud på en eller flere yderligere rejseydelser til samme rejse, som der indgås aftale med en anden erhvervsdrivende om, f.eks. via et pop op-vindue, som fremkommer efter betalingen af den første rejseydelse. Dette kan både være tilfælde hvor den rejsende fortsætter bestillingen på samme hjemmeside og hvor den rejsende fortsætter i et miljø, hvor en anden erhvervsdrivendes hjemmeside præsenteres for den rejsende som en del af den første erhvervsdrivendes hjemmeside, jf. definitionen af salgssted i lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 5.

Det foreslås i stk. 1, *nr. 2*, at der for det andet opstår et sammensat rejsearrangement, hvis en erhvervsdrivende i overensstemmelse med stk. 1 formidler køb af mindst én yderligere rejseydelse fra en anden erhvervsdrivende på målrettet vis, når aftalen med den anden erhvervsdrivende indgås senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse.

Betingelserne for at en rejse udgør et sammensat rejsearrangement efter *nr. 2*, vil i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 13 f.eks. være opfyldt i tilfælde, hvor en rejsende har bestilt en fly- eller togrejse, og sammen med bekræftelsen på rejsen modtager en opfordring til at bestille yderligere en rejseydelse, med et link til det websted, hvor der kan foretages bestilling. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis den rejsende efter at have købt en flyrejse modtager en e-mail med flybilletten, hvor der i mailen er annoncer, der på målrettet vis tilbyder f.eks. hotelophold på destinationen. Det samme gælder tilfælde, hvor den rejsende på bekræftelsessiden efter køb en f.eks. en flyrejse præsenteres for annoncer, der på målrettet vis opfordrer den rejsende til at bestille yderligere rejseydelser på destinationen.

Der skal for det første være tale om målrettet formidling. Ved vurderingen af, om der er tale om formidling på målrettet vis efter bestemmelsen, må der i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 12 sondres mellem sammensatte rejsearrangementer online og linkede websider, hvis formål ikke er, at der skal indgås en aftale med den rejsende, og link, hvor rejsende alene bliver oplyst om andre rejseydelser generelt. Det sidste er ifølge betragtningen bl.a. tilfældet, når et hotel eller en arrangør af en begivenhed på deres websted angiver en liste over alle de operatører, der tilbyder transport til deres placering, uden at dette står i forbindelse med en bestilling, eller når der bruges cookies eller metadata til at indsætte annoncer på websider.

Der vil dermed ikke være tale om målrettet formidling i alle situationer, hvor den rejsende efter købet af én rejseydelse præsenteres for et tilbud om at købe en eller flere yderligere rejseydelser. Målrettet formidling vil således typisk indebære en form for betaling og aftale mellem de erhvervsdrivende.

På den ene side vil en reklame for f.eks. et hotel på destinationen, som vises på en erhvervsdrivendes hjemmeside efter salg af en flybillet på grundlag af en aftale mellem den erhvervsdrivende og en hotelkæde eller lignende, være et eksempel på målrettet formidling af yderligere rejseydelser. En sådan aftale vil ofte indebære, at den rejsende præsenteres for et tilbud, som er nøje tilpasset den rejseydelse, som den rejsende netop har købt hos den første erhvervsdrivende. Det vil således som klart udgangspunkt være målrettet formidling, hvis den

rejsende efter at have købt f.eks. en flybillet præsenteres for en annonce for hoteller, der leder til en oversigt over hoteller, som er tilpasset flybillettens destination og rejsedatoer, og herudover angiver en pris for overnatning i netop denne periode.

Hvis den erhvervsdrivende derimod har indgået en aftale med en virksomhed om placering af annoncer på hjemmesiden, vil der på den anden side ikke være tale om målrettet formidling, såfremt der på bekræftelsessiden efter køb af en flybillet – på grundlag af cookies, der indeholder data om den rejsendes tidligere søgninger – vises en annonce for hoteller på destinationen. En sådan annonce vil således ikke være baseret på data om den rejsendes netop indgåede aftale, men på cookies indeholdende data om den rejsendes tidligere søgninger. Den erhvervsdrivende, som har placeret annoncen på bekræftelsessiden, vil som udgangspunkt ikke have mulighed for at blive bekendt med, at den rejsende ved klik på annoncen er blevet ”stillet videre” efter køb af en bestemt rejseydelse. Dermed vil den anden erhvervsdrivende ikke umiddelbart kunne opfylde sin forpligtelse til at underrette den formidlende erhvervsdrivende efter direktivets artikel 19, stk. 4, som gennemføres i Justitsministeriets samtidig fremsatte lovforslag om lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer § 36.

Hvis den rejsende køber en ydelse hos den anden erhvervsdrivende, som medfører, at der opstår et sammensat rejsearrangement, og den anden erhvervsdrivende herefter formidler køb af endnu en rejseydelse på målrettet vis i overensstemmelse med den foreslåede bestemmelse, opstår der endnu et særskilt sammensat rejsearrangement. I dette sammensatte rejsearrangement vil den erhvervsdrivende, som den rejsende købte sin anden rejseydelse hos, således være den erhvervsdrivende, der formidler det sammensatte rejsearrangement.

For det andet skal aftalen med den anden erhvervsdrivende indgås inden 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse.

Hvis aftalen med den anden erhvervsdrivende indgås mere end 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse, opstår der aldrig et sammensat rejsearrangement, og rejsen falder dermed helt uden for rejsegarantifondslovens anvendelsesområde.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 b, stk. 1, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 5, 1. afsnit.

I den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* foreslås det, at en kombination som nævnt i *stk. 1*, der består af én rejseydelse, jf. § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelser, jf. den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra d, kun er et sammensat rejsearrangement, hvis turistydelserne udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 18 anses turistydelser, der udgør 25 pct. eller mere af kombinationens værdi, for at udgøre en væsentlig andel af kombinationens værdi.

Det beror på en konkret vurdering af hvert enkelt tilfælde, hvornår turistydelser ”annonceres som eller på anden måde udgør en væsentlig bestanddel af kombinationen”, og der dermed er tale om et sammensat rejsearrangement. Det vil f.eks. kunne være tilfældet, hvis en rejsearrangør udbyder

hotellovernatning og billetter til en fodboldkamp, hvor det er klart, at entréen til fodboldkampen er det primære formål med rejsen.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 b, stk. 2, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 5, 2. afsnit.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2 c

Den foreslåede § 2 c indeholder definitioner af en række begreber som anvendes i lovforslaget.

Efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 1-3, er de rejseydelser, der kan indgå i en pakkerejse transport, indkvartering og andre turistmæssige ydelser, der ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, men som udgør en væsentlig del af pakkerejsen.

Begrebet indkvartering omfatter indlogering på hotel, i sommerhus eller lignende, men ikke overnatning under transport, f.eks. i en sovevogn i et tog. Ophold i et transportmiddel kan dog være en turistmæssig attraktion i sig selv, hvilket f.eks. er tilfældet ved krydstogter og lignende

Begrebet anden turistmæssig ydelse omfatter ydelser, der for det første ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, og for det andet udgør en væsentlig del af pakkerejsen. Omfattet af begrebet anden turistmæssig ydelse er f.eks. teater-, biograf- eller museumsbesøg, udflugter med naturvejledere og kort til skiliftsystemer, ligesom f.eks. fodbold-, opera- og jagtrejser er omfattet. Leje af en bil på rejsens bestemmelsessted kan efter omstændighederne udgøre en turistmæssig ydelse. Hvorvidt dette er tilfældet i en konkret situation, afgøres efter Pakkerejse-Ankenævnets praksis ud fra en vurdering af billejens tidsmæssige udstrækning og værdi i forhold til rejsen.

I det foreslåede *nr. 1* defineres rejseydelse. Bestemmelsen i nr. 1 indeholder de fire typer rejseydelser, som kan indgå i en kombination, der udgør en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement.

Efter det foreslåede *litra a* er passagerbefordring en rejseydelse.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 17, omfatter bestemmelsen befordring af passagerer med bus, tog eller ad sø- eller luftvejen. Opregningen i betragtningen er dog ikke udtømmende, og andre former for passagertransport, f.eks. i en personbil, kan ligeledes være omfattet. Mindre transportydelser, såsom befordring af passagerer som led i en guidet tur eller transport mellem et hotel og en lufthavn eller en banegård, er en uløselig del af andre rejseydelser, og er således ikke rejseydelser i sig selv.

Et turistrabatkort, der indeholder gratis adgang til offentlig transport i en nærmere angiven periode, er som udgangspunkt omfattet af begrebet passagerbefordring. Hvis et sådant rabatkort også indeholder gratis adgang til eller giver rabat på besøg på museer mv., vil rabatkortet dog i visse tilfælde i stedet skulle anses for en "anden turistydelse" efter lovforslagets § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 c, nr. 1, litra d, jf. nærmere pkt. 2.2.3.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Den endelige vurdering vil dog afhænge af det konkrete indhold af rabatkortet.

Der tilsigtes ikke ved anvendelsen af begrebet ”passagerbefordring” nogen ændring i retstilstanden i forhold til ”transport” efter den gældende rejsegarantifondslovs § 2, stk. 1, nr. 1.

Efter det foreslåede *litra b* er indkvartering en rejseydelse.

Ved indkvartering forstås i overensstemmelse med direktivet indkvartering, som ikke er en uløselig del af befordringen af passagerer, og som ikke er for at tage varigt ophold. Ved varigt ophold forstås eksempelvis ophold i forbindelse med længerevarende sprogkurser, jf. præambelbetragtning nr. 17. Der er på dette punkt tale om en ændring i forhold til gældende ret, jf. Pakkerejse-Ankenævnets kendelse af 16. februar 2016, hvorefter indkvartering i forbindelse med et high school-ophold efter Pakkerejse-Ankenævnets opfattelse er indkvartering i pakkerejselovens forstand.

Betingelsen om, at indkvarteringen ikke må være en uløselig del af befordringen af passagerer, betyder i overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 17, at en indkvartering natten over som del af passagertransport, hvor den primære bestanddel tydeligvis er transport, ikke betragtes som en rejseydelse i sig selv. Dermed er udgangspunktet, at en overnatning, der finder sted under transport, f.eks. en overnatning under en tog- eller skibsrejse, som udgangspunkt ikke er en rejseydelse i lovforslagets forstand, selvom overnatningen finder sted i en sovevogn eller kahyt.

Vurderingen af, om indkvartering natten over som en del af passagertransport anses for en rejseydelse i sig selv, beror på en konkret afvejning af indkvarteringselementet over for transportelementet. I overensstemmelse med præambelbetragtning nr. 17 vil et krydstogt efter bestemmelsen anses for at være både passagerbefordring og indkvartering, hvis det i øvrigt opfylder betingelserne for at være omfattet af lovforslaget. Det samme vil være tilfældet ved andre former for rejser, hvor transport og overnatning leveres på tilsvarende vis, f.eks. en længere togrejse med en række overnatninger inkluderet.

Bestemmelsen viderefører i det væsentlige den gældende retstilstand.

Med bestemmelsen lægges dog op til en ændring af betydningen af ”indkvartering” i forhold til den gældende retstilstand efter rejsegarantifondslovens § 2, stk. 1, nr. 2. Indkvartering efter bestemmelsen er således ikke begrænset til indlogering på hotel, i sommerhus eller lignende, men kan også være en indkvartering under transport, hvis indkvarteringen ikke er en uløselig del af transporten. Vurderingen af, hvorvidt dette er tilfældet, må som nævnt bero på, om den primære bestanddel tydeligvis er transport.

Efter *litra c* er udlejning af biler, andre motorkøretøjer eller store motorcykler en rejseydelse.

I overensstemmelse med direktivet omfatter udlejning af andre motorkøretøjer alle motorkøretøjer som defineret i artikel 3, nr. 11, i direktiv 2007/46/EF, hvorved forstås ethvert færdigopbygget, trinvis færdigopbygget eller delvis opbygget selvkørende motordrevet køretøj med mindst fire hjul og med en konstruktivt bestemt største hastighed på over 25 km/t.

Ved udlejning af store motorcykler forstås i overensstemmelse med direktivet motorcykler, der kræver et kategori A-kørekort efter artikel 4, stk. 3, litra c, i direktiv 2006/126/EF, som gennemført i dansk ret ved § 11, nr. 1 og 2, i bekendtgørelse nr. 312 af 25. marts 2015 om kørekort. Motorcykler, som kan føres på grundlag af et kategori A1- eller A2-kørekort, jf. §§ 9 og 10 i den nævnte bekendtgørelse, er således ikke omfattet af den foreslåede bestemmelse.

Efter *litra d* er enhver anden turistydelse, der ikke er en uløselig del af en rejseydelse som defineret i litra a-c, en rejseydelse.

Sådanne turistydelser kan f.eks. være entré til koncerter, sportsbegivenheder, udflugter eller forlystelsesparker, guidede ture, liftkort og leje af sportsudstyr såsom skiudstyr eller spabehandlinger.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning nr. 17 er måltider, drikkevarer og rengøring, der leveres som en del af indkvartering, og adgang til faciliteter på steder, f.eks. swimmingpool, sauna, spa eller motionsrum, som er inkluderet for hotelgæster, uløseligt forbundet til indkvartering, og dermed ikke en turistydelse efter bestemmelsen.

Omvendt vil adgang til f.eks. en forlystelsespark eller lignende, som er inkluderet i prisen for indkvartering, skulle anses som en turistydelse i sig selv – og dermed ikke en uløselig del af indkvartering – hvis adgangen til forlystelsesparken mv. må anses for at være hovedformålet med rejsen, og indkvarteringen i sig selv dermed ikke den primære bestanddel.

Den foreslåede bestemmelse viderefører den gældende rejsegarantifondslovs § 2, stk. 1, nr. 3, der ligesom den foreslåede bestemmelse ikke giver en nærmere afgrænsning af, hvilke ydelser der kan udgøre turistydelser. Dette må således afgøres ved en konkret vurdering af, om der i det hele taget er tale om en turistydelse, og om turistydelser i så fald er uløseligt forbundet med en anden rejseydelse.

Efter *litra d* er særskilt flytransport, der ikke indgår i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement ligeledes en rejseydelse. Definitionen har betydning for rejsegarantifondslovens dækning af aftaler om rejseydelser, der udelukkende omfatter flytransport, jf. den gældende lovs § 5 a, der foreslås opretholdt med enkelte justeringer.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 c, nr. 1, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *nr. 2* defineres en aftale om en pakkerejse som en aftale om en samlet pakkerejse, eller hvis pakkerejsen leveres i henhold til særskilte aftaler, alle de aftaler, der dækker de i pakkerejsen inkluderede rejseydelser.

Bestemmelsen fastslår, at hvis en pakkerejse er opstået på en af de i lovforslagets § 2 a, stk. 1, nr. 2, angivne måder, hvor der indgås flere aftaler, er disse aftaler samlet at anse for en aftale om en pakkerejse.

Bestemmelsen er ny i forhold til den gældende rejsegarantifondslov og afspejler, at pakkerejsebegrebet er udvidet, jf. lovforslagets § 2 a.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 c, nr. 2, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.4 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *nr. 3* defineres pakkerejsens begyndelse som påbegyndelse af levering af de rejseydelser, der er inkluderet i pakkerejsen.

Påbegyndelse af eventuelle rejseydelser, som ikke indgår i pakkerejsen, udgør således ikke pakkerejsens påbegyndelse efter lovforslaget, selvom rejseydelserne er købt til samme rejse som pakkerejsen.

Bestemmelsen er ny i forhold til rejsegarantifondsloven.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 c, nr. 3, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 4.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

I det foreslåede *nr. 4* defineres erhvervsdrivende som enhver fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med aftaler omfattet af denne lov.

Det er ikke et krav efter bestemmelsen, at den fysiske eller juridiske person tilsigter en økonomisk gevinst ved driften af sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession.

I overensstemmelse med direktivet omfatter definitionen både offentlige og private juridiske personer. Herudover følger det af almindelige fuldmagtsregler, at en erhvervsdrivende, der handler via en anden person, der optræder på den erhvervsdrivendes vegne, bliver bundet af en aftale, som mellemmanden indgår på den erhvervsdrivendes vegne. Det ændrer således ikke efter gældende dansk ret på en erhvervsdrivendes status som sådan, at han handler via en mellemmand, der optræder på den erhvervsdrivendes vegne. En erhvervsdrivende er omfattet af definitionen, uanset om den erhvervsdrivende handler i egenskab af rejsearrangør, formidler, erhvervsdrivende, der formidler et sammensat rejsearrangement eller rejsetjenesteyder.

Bestemmelsen er ny i forhold til rejsegarantifondsloven.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 c, nr. 4, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 7.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.7 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

I det foreslåede *nr. 5* defineres salgssted som ethvert fast eller mobilt detailforretningssted, et detailforretningswebsted eller en lignende onlinesalgfacilitet, telefontjenester samt flere detailforretningswebsteder eller lignende onlinesalgfaciliteter og telefontjenester, der præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet.

Der findes ikke i dag en tilsvarende bestemmelse i den gældende rejsegarantifondslov, og definitionen af et salgssted er således ny.

Bestemmelsen omfatter både faste og mobile detailforretningssteder, altså fysiske butikker og salgskontorer mv. Endvidere følger det af bestemmelsen, at detailforretningswebsteder eller lignende onlinesalgfaciliteter, hvormed forstås hjemmesider, samt telefontjenester også anses for salgssteder. Endelig fremgår det af bestemmelsen, at hvis detailforretningswebsteder eller onlinesalgfaciliteter præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet, anses disse websteder også for et salgssted.

Det sidstnævnte medfører, at i tilfælde hvor flere forskellige hjemmesider præsenteres eller fremstår for den rejsende på en sådan måde, at den pågældende må gå ud fra, at der er tale om det samme salgssted, anses den rejsende for at have haft kontakt med ét salgssted. Vurderingen af, om der er tale om et enkelt salgssted efter forslaget, vil bero på en konkret vurdering af, i hvilken grad den rejsende må have opfattet flere hjemmesider eller lignende som den samme hjemmeside. Der vil f.eks. kunne lægges vægt på, om hjemmesiderne har samme skrifttype, logoer og udseende generelt. Dette har betydning i forhold til køb af pakkerejser efter lovforslagets § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra a, og sammensatte rejsearrangementer efter lovforslagets § 2 b, stk. 1, nr. 1. Det samme gælder ifølge direktivets artikel 3, nr. 15, for telefontjenester.

Bestemmelsen i den foreslåede § 2 c, nr. 5, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 15.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 8

Det foreslås, at overskriften inden § 3 ændres, så den i overensstemmelse med lovforslagets anvendelsesområde omfatter rejsearrangører, erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, formidlere, rejseudbydere og udbydere af flytransport.

Til nr. 9

Efter rejsegarantifondslovens § 3, stk. 1, defineres en rejseudbyder som enhver, der i eget navn til kunder udbyder eller sælger de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte rejseydelser, enten direkte eller gennem en formidler, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvist. En rejseudbyder kan således både være en rejsearrangør, der udbyder eller sælger pakkerejser, og en rejsearrangør, der sælger eller udbyder pakkerejselignende rejsearrangementer.

Direktivet skelner mellem rejsearrangører, formidlere og erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer. For at sikre korrekt gennemførelse af direktivet foreslås det, at direktivets definitioner anvendes.

Den, der tilrettelægger pakkerejser, er som udgangspunkt den, som står bag det samlede arrangement. I tilfælde, hvor pakkerejsen faktisk er sammensat af en anden end den, som sælger

pakkerejsen, må sælgeren dog anses for at være arrangør, hvis kunden må gå ud fra, at det er sælgeren, der har tilrettelagt rejsen.

For så vidt angår undtagelsen af virksomhed, som udøves lejlighedsvist, henvises til pkt. 2.1.2 og 3.1.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger samt § 1, nr. 7, og den foreslåede § 2 og bemærkningerne hertil.

I den foreslåede § 3, *stk. 1* defineres rejsearrangør som en erhvervsdrivende, der sammensætter og sælger pakkerejser, eller udbyder dem til salg, eller en erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 a, nr. 1, litra e.

I overensstemmelse med direktivet omfatter definitionen også erhvervsdrivende, som sælger pakkerejser eller udbyder dem til salg gennem en anden eller sammen med en anden erhvervsdrivende. Bestemmelsen omhandler således både direkte salg, salg gennem en anden erhvervsdrivende og sammen med en anden erhvervsdrivende. Derudover tilføjes som rejsearrangører også erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til lovforslagets § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra e.

I de tilfælde hvor der opstår en pakkerejse i medfør af lovforslagets § 1, nr. 7 og den foreslåede § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra e (click through-køb), er det således den erhvervsdrivende, der sælger den første rejseydelse, der bliver rejsearrangør.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 1, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.8 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den gældende bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 3, stk. 2, anses som formidler, enhver, der udbyder eller sælger en rejseydelse i en indenlandsk rejseudbyders navn. En formidler er således en fuldmægtig for arrangøren, og parter i aftaler om køb af en pakkerejse, som er indgået med en formidler, er arrangøren og kunden.

Efter rejsegarantifondslovens § 3, stk. 3, anses som formidler for en udenlandsk rejseudbyder enhver, der udbyder eller sælger en rejseydelse i en udenlandsk rejseudbyders navn. Definitionen er sat ind, fordi loven skelner mellem formidlere for nationale rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere.

I det foreslåede § 3, *stk. 2*, defineres en formidler som en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, og som udbyder eller sælger pakkerejser, der er sammensat af en indenlandsk rejsearrangør.

I overensstemmelse med direktivets præambelbetragtning 22 kan en formidler kun optræde som sådan, hvis der er en anden erhvervsdrivende, der optræder som rejsearrangør i den konkrete situation.

Det er ikke afgørende, hvilken type mellemmand formidleren agerer som. Formidlere vil derfor kunne være både fuldmægtige, som handler i rejsearrangørens navn, agenter, som blot udbyder pakkerejser, der er sammensat af rejsearrangører, med henblik på at føre den rejsende og rejsearrangøren sammen, samt i princippet kommissionærer som sælger pakkerejsen i eget navn.

Lovforslaget indebærer således en udvidelse af formidlerbegrebet i forhold til den gældende retstilstand.

Det er i overensstemmelse med præambelbetragtning nr. 22 ikke afgørende, hvordan en erhvervsdrivende betegner sin virksomhed. Afgørende er derimod, i hvilken grad den erhvervsdrivende er involveret i sammensætningen af pakkerejsen.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, stk. 2, gennemfører direktivets artikel 3, nr. 9.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, *stk. 3*, definerer en formidler for en udenlandsk rejsearrangør, som en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangør, som og som udbyder eller sælger pakkerejser, der er sammensat af en udenlandsk rejsearrangør. Sondringen mellem en formidler for en indenlandsk eller en udenlandsk rejsearrangør er væsentlig, idet det efter forslaget kun er formidlere for udenlandske rejsearrangører, der er registreringspligtige.

Der henvises til pkt. 2.2.3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Med bestemmelsen i § 3, *stk. 4*, foreslås det, at begrebet ”rejseudbyder” anvendes som en fælles betegnelse for rejsearrangører og erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer.

Hensigten med den foreslåede bestemmelse er at sikre regelforenklings ved så vidt muligt at lade de samme bestemmelser finde anvendelse på rejsearrangører og erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer.

Den foreslåede bestemmelse i § 3, *stk. 5*, er en videreførelse af den gældende bestemmelse i § 4, *stk. 4*. Bestemmelsen indebærer, at alle udbydere af flytransport, der i eget navn udbyder eller sælger flytransport, defineres særskilt.

Udbydere af flytransport er undtaget fra pligten til registrering i Rejsegarantifonden og skal ikke stille garanti for disse rejseydelser, i det omfang de er købt separat, dvs. ikke indgår som en del af de i § 2 a – 2 b, nævnte rejseydelser.

Til nr. 10

Det foreslås, at overskriften inden § 4 ændres, så den i overensstemmelse med lovforslagets anvendelsesområde vedrører rejsende og ikke kunder.

Til nr. 11

Efter rejsegarantifondslovens § 4 defineres en ”kunde”, som enhver, der køber eller i hvis navn der køber en rejseydelse. Hvis rejsen overdrages, anses tillige den, som får rejsen overdraget, som

kunde. Det er således muligt at være kunde, selvom man ikke selv har købt rejsen, hvis den dog købes i ens navn. Ligeledes er det muligt at være deltager på en rejse, uden at være kunde, hvis man ikke er part i aftalen med arrangøren. Både fysiske og juridiske personer kan være kunder efter bestemmelsen, hvilket f.eks. kan være tilfældet, hvis en repræsentant for en forening køber en pakkerejse i foreningens navn.

Efter lovforslagets § 1, nr. 11, og den foreslåede § 4 defineres rejsende som enhver person, som søger at indgå en aftale inden for direktivets anvendelsesområde, eller som har ret til at rejse på grundlag af en aftale indgået indenfor direktivets anvendelsesområde.

Både fysiske og juridiske personer kan være rejsende efter bestemmelsen. I visse situationer, hvor en ansat i en juridisk person har købt en pakkerejse til sig selv, men firmaet har betalt rejsen, vil både den juridiske person og den ansatte kunne være rejsende efter den foreslåede bestemmelse på samme tid, jf. nærmere herom i pkt. 2.2.3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Den foreslåede bestemmelse udvider definitionen af en rejsende i forhold til definitionen af en kunde i rejsegarantifondslovens § 4, idet en person allerede anses for rejsende, når denne søger at indgå en aftale inden for rejsegarantifondslovens anvendelsesområde, men viderefører i øvrigt den gældende retstilstand. Det foreslås samtidig, at den, der køber en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, som i dag ikke skal anses som rejsende efter loven. Bestemmelsen indebærer, at der i sådanne tilfælde ikke skal betales bidrag, jf. rejsegarantifondslovens § 9, to gange for det samme arrangement. Det følger af bestemmelsen, at den der tilrettelægger rejsearrangementer og sælger disse til en anden virksomhed med henblik på dennes videresalg, ikke anses som arrangør i rejsegarantifondslovens forstand. Den pågældende vil imidlertid efter § 7, stk. 6, over for Rejsegarantifonden være forpligtet til at gennemføre rejsearrangementerne, uanset om vedkommende har modtaget betaling.

Den foreslåede bestemmelse i § 4 gennemfører direktivets artikel 3, nr. 6.

Der henvises til pkt. 2.2.3.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Bestemmelsen gennemfører delvist direktivets artikel 17 og 19.

Den gældende § 5 i rejsegarantifondsloven fastlægger Rejsegarantifondens forpligtelse til at yde bistand over for kunder, der har indgået en aftale med en registreringspligtig rejseudbyder, når ydelsen ikke kan leveres eller afbrydes som følge af rejseudbyderens økonomiske forhold.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, *stk. 1*, er en videreførelse af gældende ret, men præciserer, at der er tale om pakkerejser.

Bestemmelsen i *stk. 1, 1. pkt.*, omhandler Rejsegarantifondens pligt til at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb. Rejsegarantifonden har en forpligtelse til at godtgøre forudbetalte beløb, såfremt en pakkerejse ikke kan påbegyndes. Der vil også være tale om godtgørelse af beløb, der er forudbetalt

for accessoriske ydelser som f.eks. busture, bil- og bådleje, der ikke indgår som en del af pakkerejsen. Fonden skal ikke skaffe rejsekunder, der har forudbetalt ikke-påbegyndte rejser, anden rejsemulighed, men rejsende, der har et krav over for fonden, kan overdrage deres fordring til andre rejsearrangører til hel eller delvis betaling for en erstatningsrejse. Der vil ikke kunne ydes godtgørelse for rejser, der er betalt ved modregning med erstatningskrav for mangler ved en tidligere rejse, herunder ved indfrielse af et gavekort udstedt i den anledning (U 2013 350 Ø). Såfremt fonden tilbyder den rejsende at gennemføre rejsearrangementet, arrangere hjemtransport eller overnatning m.v., jf. rejsegarantifondslovens § 5, stk. 2-5, der bliver stk. 3-6, har den rejsende ikke ret til godtgørelse efter stk. 1 for de samme ydelser. Bestemmelsen omfatter ikke tilfælde, hvor rejsemål eller afrejsetidspunkt mv. ikke er fastlagt. I sådanne tilfælde, der er almindelige i forbindelse med udstedelse af gavekort, kan der imidlertid ydes godtgørelse efter lovens § 5, stk. 4, der bliver stk. 5.

Bestemmelsen i den foreslåede *stk. 1, 2. pkt.* præciserer, at der også er pligt for Rejsegarantifonden til at yde godtgørelse, såfremt et rejsearrangement afbrydes på grund af arrangørens økonomiske forhold.

Rejsegarantifondens bistand forudsætter ligesom efter den gældende § 5, stk. 1, at arrangørens misligholdelse skyldes arrangørens ”økonomiske forhold”. Herved skal forstås, at arrangøren, hvad enten arrangøren er registreret i henhold til § 8, eller i strid med loven driver virksomhed uden at være anmeldt og registreret i Rejsegarantifonden, er taget under konkursbehandling eller rekonstruktionsbehandling, har afgivet insolvenserklæring i fogedretten eller at omstændighederne i øvrigt sandsynliggør, at vedkommende ikke er i stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser. Hvis en rejsearrangør ikke afholder de udgifter, der er nødvendige til rejsens gennemførelse, men i stedet ophører med at drive virksomhed og anvender de modtagne beløb til uvedkommende formål, kan det, at rejsen ikke gennemføres efter omstændighederne betragtes som forårsaget af arrangørens økonomiske forhold. Begivenheder i udlandet, som krig, revolution og lignende, der får indflydelse på arrangementer, er Rejsegarantifonden uvedkommende. At et rejsearrangement ikke kvalitetsmæssigt svarer til det lovede, kan ikke begrunde en godtgørelse fra Rejsegarantifonden, men den rejsende vil være henvist til at indbringe sin sag for det private, godkendte Pakkerejse-Ankenævnet.

Bestemmelsen i stk. 1 omfatter ikke tilfælde, hvor rejsemål eller afrejsetidspunkt mv. ikke er fastlagt. I sådanne tilfælde, der er almindelig i forbindelse med udstedelse af gavekort, vil der imidlertid kunne ydes godtgørelse efter bestemmelsen i den foreslåede stk. 5.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 1, gennemfører direktivets artikel 17, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Under tilsvarende betingelser indføres med den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* en forpligtelse for Rejsegarantifonden til bl.a. at tilbagebetale forudbetalte beløb til en rejsende i forbindelse med sammensatte rejsearrangementer.

Det følger af den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 1. pkt.*, at Rejsegarantifonden er forpligtet til at tilbagebetale beløb, som den rejsende har betalt til rejseudbyderen (den erhvervsdrivende, der har formidlet et sammensat rejsearrangement), for en rejseydelse, der udgør en del af det sammensatte rejsearrangement, hvis det er rejseudbyderens økonomiske forhold, der har medført at denne rejseydelse ikke kan leveres.

Bestemmelsen omhandler alene den situation, hvor en rejseydelse, som rejseudbyderen har modtaget forudbetaling for, ikke kan leveres som følge af rejseudbyderens økonomiske forhold. Bestemmelsen vedrører den situation, hvor rejseudbyderen (f.eks. et rejsebureau) har modtaget betalinger fra den rejsende, og fortsat har betalingen på tidspunktet for rejseudbyderens insolvens eller konkurs. Bestemmelsen omfatter således ikke den situation, hvor rejseudbyderen enten ikke modtager forudbetaling, eller straks overfører betalingen til rejseydelsesleverandøren (f.eks. et flyselskab). Så snart betalingen er videreført, vil rejseudbyderens insolvens ikke kunne have nogen effekt på leveringen af ydelserne. Garantistillelsen omfatter ikke eventuel insolvens eller konkurs hos den rejsetjenesteleverandør, der ikke har formidlet det sammensatte rejsearrangement.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2, 2. pkt.*, fastslår en pligt for Rejsegarantifonden til at yde godtgørelse, såfremt et rejsearrangement afbrydes på grund af rejseudbyderens økonomiske forhold.

Den foreslåede bestemmelse i § 5, stk. 2, gennemfører direktivets artikel 19, stk. 1.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Efter pakkerejselovens § 28, stk. 1, hæfter en formidler umiddelbart over for kunden for økonomiske krav, der i medfør af loven kan rejses over for arrangøren. Efter den gældende rejsegarantifondslovs § 5, stk. 5, kan Rejsegarantifonden yde en godtgørelse til en formidler, der som følge af en rejseudbyders økonomiske forhold har opfyldt kundens krav, jf. pakkerejselovens § 28, stk. 1.

Da pakkerejseloven ophæves med det nye forslag til lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, foreslås henvisningen til pakkerejselovens § 28, stk. 1, ophævet. Det bemærkes, at det fremgår af Justitsministeriet samtidigt fremsatte lovforslag, jf. L nr. [xx], at Justitsministeriet har overvejet, om det vil være muligt at opretholde den gældende ordning, hvor formidlere hæfter for økonomiske krav, som kan rettes mod arrangøren i medfør af loven. Det fremgår af direktivets artikel 13, stk. 1, 2. afsnit, at medlemsstaterne kan opretholde bestemmelser om, at formidleren også er ansvarlig for levering af pakkerejsen, og at visse dele af direktivet i så fald finder anvendelse på formidleren. Efter Justitsministeriets opfattelse vil det ikke være muligt at opretholde den gældende ordning, uden samtidig at indføre bestemmelser om, at formidleren – i modsætning til hvad der gælder i dag – forpligtes til at stille garanti i tilfælde af dennes konkurs. Dette ville således udvide formidlerens forpligtelser i forhold til i dag. På den baggrund finder ministeriet det ikke hensigtsmæssigt, at direktivets mulighed for at pålægge formidleren ansvar udnyttes.

Til nr. 14

Der er tale om en konsekvens af, at det foreslås at ny affatte den gældende § 2 i rejsegarantifondsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, hvorfor der i stedet henvises til den foreslåede § 2 c, stk. 1, nr. 1, litra e, der omhandler særskilt flytransport, der ikke indgår i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement.

Til nr. 15

Der er tale om en konsekvens af, at det foreslås at ny affatte den gældende § 2 i rejsegarantifondsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, hvorfor der i stedet henvises til de foreslåede §§ 2 a eller 2 b, der definerer henholdsvis pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer

Til nr. 16

Det foreslås med nr. 16, at den nuværende overskrift til § 6 ændres fra ”Frist til fremsættelse af krav” til ” Behandling af og frist for fremsættelse af krav”. Ændringen er en konsekvens af, at der foreslås indført en bestemmelse om Rejsegarantifondens behandling af anmodninger om godtgørelse, jf. lovforslagets nr. 17 og det foreslåede § 6, stk. 1, 2. pkt.

Til nr. 17

I dag er der ikke nogen frist for, hvornår Rejsegarantifonden skal behandle en anmodning om godtgørelse efter lovens § 5.

Det foreslås med nr. 17, at der i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 5, indføres en bestemmelse, hvorefter Rejsegarantifonden skal behandle en anmodning om godtgørelse efter den foreslåede § 5 uden ugrundet ophold.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 17, stk. 5.

Til nr. 18

Efter den gældende § 7, stk. 2, i rejsegarantifondsloven, kan Rejsegarantifonden indtræde i kundens krav imod en formidler, såfremt denne har pådraget sig ansvar over for kunden på andet grundlag end § 28, stk. 1, i lov om pakkerejse.

Da pakkerejseloven ophæves med det ny forslag til lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer foreslås henvisning til pakkerejselovens § 28, stk. 1, ophævet. Det bemærkes, at Justitsministeriet ikke har foreslået formidleransvaret videreført i den ny lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, Der henvises til bemærkningerne til nr. 13.

Til nr. 19

Med bestemmelsen foreslås, at der henvises til rejsegarantifondslovens § 20, så det klart fremgår, hvilke rejseudbydere og formidlere den foreslåede § 8 vedrører. Efter den foreslåede § 20, vil der være tale om her i landet etablerede rejseudbydere, formidlere for udenlandske rejsearrangører samt

rejseudbydere, der er etableret uden for EU/EØS-området, som sælger eller udbyder rejseudydelse til salg her i landet, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod rejsende er i landet.

Til nr. 20

Den gældende § 8, stk. 5, fastsætter størrelsen på den garanti, som rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører skal stille. Garantien størrelse er inddelt i otte intervaller, der er afhængig af den enkeltes rejseudbyder eller formidler for udenlandske rejsearrangørers omsætning.

Det foreslås, at rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører med en omsætning, der ikke overstiger 1 mio. kr., fremover ikke skal stille garanti. Selvom en rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejsearrangør har en omsætning på under 1 mio. kr., skal denne alligevel være registreret i Rejsegarantifonden og betale bidrag.

Det foreslås endvidere, at de øvrige omsætningsintervaller ændres og størrelsen på garantiene sænkes. Formålet er at skabe bedre sammenhæng mellem omsætningsinterval og garantistillelse, og at gøre garantisystemet mindre byrdefuldt for rejseudbydere og formidlerne for udenlandske rejsearrangører, herunder specielt for nye og mindre aktører. Forslaget vil kunne betyde, at Rejsegarantifondens risiko for at realisere tab, som følge af konkurser, bliver større. Sekretariatet for Rejsegarantifonden vurderer umiddelbart, at stigningen i risiko er beskeden, forudsat at Rejsegarantifonden, ligesom i dag, kan imødegå potentielle konkurser i opløbet i forbindelse med deres tilsyn med rejsearrangørerne. Der henvises til pkt. 3.9 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Nystartede rejseudbydere eller formidlere for udenlandske rejsearrangører skal ved registreringen stille en garanti svarende til den budgetterede omsætning i det første kvartal. Det vil sige, at en rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejsearrangør, der allerede ved registreringen forventer at nå en omsætning på f.eks. 10 mio. kr. i løbet af det første kvartal, fra begyndelsen skal stille en garanti på 600.000 kr. Herefter vil garantien blive justeret hvert kvartal i forhold til omsætningen på samme måde som ved selskaber i drift.

Udover ændringen af garantiskalaen foreslås der enkelte sproglige tilpasninger.

For det første foreslås det, at den gældende bestemmelses 1. pkt. udgår, idet indholdet af 1. pkt. allerede fremgår af § 8, stk. 3. Det gældende 1. pkt. lyder "En rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder skal stille en garanti, jf. § 23, stk. 2.". Det følger af § 8, stk. 3, at "Det er en betingelse for registrering, at rejseudbyderen eller formidleren for den udenlandske rejseudbyder over for Rejsegarantifonden stiller en garanti, der afhænger af dennes omsætning, i overensstemmelse med stk. 4 og 5." Henvisningen til § 23, stk. 2, bevares i § 8, stk. 5, jf. den foreslåede *stk. 5, 1. pkt.* Der er ikke tilsigtet ændringer i retstilstanden.

For det andet, foreslås det, at *stk. 5, nr. 1, 1. pkt.* ændres, fra "en omsætning under" til "en omsætning ikke over", da det efter de gældende regler er uklart, om der skal stilles garanti, hvis omsætningen rammer skæringsbeløbet.

Bestemmelsen gennemfører dele af direktivets artikel 17 og 19.

Til nr. 21

Det foreslås, at der indsættes en bestemmelse, der fastslår, at en rejseudbyder, der formidler sammensatte rejsearrangementer, men som ikke modtager betaling, før efter at det sammensatte rejsearrangement er leveret, ikke er pligtig at stille rejsegaranti.

Der henvises til pkt. 2.6.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Det følger allerede af den gældende § 8, at her i landet etablerede formidlere for udenlandske rejseudbydere skal registreres i Rejsegarantifonden og stille garanti. Der sondres ikke mellem rejseudbydere etableret inden for eller uden for EØS-området, men efter den gældende § 8, stk. 7, sker der gensidig anerkendelse af andre ordninger i EU/EØS.

Det foreslåede 2. pkt. indebærer, at en formidler for en rejsearrangør, der er etableret uden for EØS, skal stille garanti, medmindre formidleren kan godtgøre, at rejsearrangøren har stillet den behørigte garanti efter den foreslåede § 20, stk. 2.

Den foreslåede 2. pkt. gennemfører direktivets artikel 20.

Til nr. 23

Der er tale om en konsekvens af, at der med lovforslagets § 1, nr. 7, foreslås en ny affattelse af den gældende § 2 i rejsegarantifondsloven.

Til nr. 24

Den gældende § 9 a fastslår, at der skal betales administrationsbidrag, og giver herudover Rejsegarantifondens bestyrelse mulighed for, at opkræve et bidrag pr. deltager i en rejseydelse. Det fremgår i dag af bekendtgørelse nr. 1421 af 3. december 2015 om registrering, garantistillelse m.v. i Rejsegarantifonden, at administrationsbidraget består af et fast grundbidrag og et omsætningsbidrag. Det følger endvidere af bekendtgørelsens § 9, at der skal betales grundbidrag i forbindelse med registrering i Rejsegarantifonden, samt hvis en rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder slettes fra registrering i Rejsegarantifonden, og efterfølgende ansøger om at blive registreret igen.

For at skabe overblik over, hvilke bidrag Rejsegarantifonden opkræver foreslås det, at alle bidrag samles i en bestemmelse i selve loven.

Den foreslåede *stk. 1* er en videreførelse af den gældende lovs § 9 a, stk. 1. Det følger af bestemmelsen, at rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører skal betale et administrationsbidrag til finansiering af Fondskassen for pakkerejser og sammensatte

rejsearrangementer og rejseankenævnets driftsudgifter. Som noget nyt foreslås det i 2. pkt. præciseret, at administrationsbidraget består af et fast grundbidrag og et omsætningsbidrag.

I *stk. 2* foreslås det, at der indføres et registreringsbidrag for ny-tilmeldte virksomheder. Registreringsbidraget er nyt, og vil skulle betales ud over grundbidraget. Registreringsbidraget vil også blive opkrævet, såfremt en rejseudbyder eller formidlere for udenlandsk rejsearrangør slettes fra registrering i Rejsegarantifonden og efterfølgende ansøger om at blive registreret igen. Registreringsbidraget foreslås indført for at sikre betaling fra nye virksomheder, der ikke har opgivet en årsomsætning endnu, samt for at styrke den enkelte virksomheds incitament til at undgå hyppig ind- og udmeldelser.

Det foreslås i *stk. 3*, at størrelsen på et eventuelt formueopbyggende bidrag fremover skal afhænge af omsætning, og ikke være et fast beløb pr. deltager i en rejseydelse.

Det er som hidtil Rejsegarantifondens bestyrelse med godkendelse af erhvervsministeren, der skal fastsætte størrelsen på fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementers formue. Ændringen i bidragsstrukturen, herunder at et eventuelt overskydende administrationsbidrag skal tilgå formuen, skal ikke føre til, at størrelsen på fondskassens formue kan overstige det, der skønnes nødvendigt for at dække eventuelle tab, som dækkes af fondskassen. Grundbidraget, det omsætningsafhængige bidrag og registreringsbidraget skal samlet set fortsat afspejle omkostningerne ved fondens drift. Rejsegarantifondens bestyrelse pålægges at sikre, at ordningen ikke opbygger en formue set over en årrække (hviler i sig selv) og underlægges et som udgangspunkt fireårigt balancekrav jf. pkt. 2.3.1.2 i Budgetvejledningen.

Det bemærkes, at det formueopbyggende bidrag efter *stk. 3* ikke er underlagt et balancekrav og afviger derfor i dette tilfælde fra principperne i pkt. 2.3.1.2 i Budgetvejledningen.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.5 og 2.9.6 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 25

Rejsegarantifondens bestyrelse består i dag af en formand og seks medlemmer. Bestyrelsesposterne fordeles med tre medlemmer, der repræsenterer kunderne, to medlemmer der repræsenterer de i Rejsegarantifonden registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører og et medlem der repræsenterer udbydere af flytransport.

Det foreslås i *stk. 1* at udvide bestyrelsen med et medlem, så der fremover er et medlem, som er uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser, samt har økonomisk baggrund og regnskabsteknisk indsigt jf. det foreslåede *stk. 2, 3. pkt.* Formålet er at sikre, at bestyrelsen er kompetent til at foretage vurderingen af den samlede tilsynsmodel, som foreslået i § 11 a.

Det er præciseret i *stk. 2, 1. pkt.*, at medlemmerne kan genudnævnes.

Seks af bestyrelsens medlemmer skal udnævnes af erhvervsministeren efter indstilling af hhv. rejseudbyderne/formidlerne for de udenlandske rejsearrangører, udbyderne af flytransport og de

rejsende. Der er tale om en videreførelse af gældende ret, dog er det præciseret i lovteksten, at ministeren udnævner medlemmerne på baggrund af en indstilling fra de relevante interessenter på rejseområdet.

Da det samlede antal bestyrelsesmedlemmer herefter bliver 8, foreslås det, at formandens stemme i tilfælde af stemmelighed er afgørende jf. det foreslåede *stk. 3*.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 26

Bestemmelsen er ny. Formålet med bestemmelsen er, at sikre, at Rejsegarantifondens bestyrelse løbende påser, at Rejsegarantifondens tilsynsvirksomhed med pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer udføres på en måde, der minimerer de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed.

Det foreslås i *1. pkt.*, at Rejsegarantifonden sikrer, at der er den rette balancen mellem 1) formuestørrelsen, 2) bidragenes størrelse, 3) størrelsen på de ordinære garantier og 4) kravene til forhøjet garanti.

For det første skal Rejsegarantifondens bestyrelse sikre, at Fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer har den rette størrelse. Det følger af de gældende forarbejder, at formuestørrelsen fastsættes som summen af de tab, som er realiseret ved de to største konkurser blandt rejsearrangørerne siden 1997 i nutidskroner. Det er formålet med bestemmelsen, at bestyrelsen – i samarbejde med f.eks. en revisor eller aktuar – skal sikre at fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer fremadrettet i højere grad afspejler den reelle risiko, som Rejsegarantifonden er disponeret over. Metoden til fastsættelse af formuestørrelsen for fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer skal godkendes af erhvervsministeren jf. den gældende rejsegarantifondslovs § 9 a, stk. 3.

For det andet skal det undersøges, om bidragene kan sænkes. Ved bidrag skal både forstås administrationsbidraget, registreringsbidraget og et evt. bidrag til opbygning af Rejsegarantifondens formue. Administrationsbidraget består i dag af et fast grundbidrag, som fastsættes hvert år og et omsætningsbidrag, som opkræves som et acontobeløb og efterreguleres det følgende år, når de nøjagtige administrationsomkostninger kendes. Optrækningen varierer således fra år til år, og rejseudbydere og formidlerne for udenlandske rejsearrangører har derfor ikke mulighed for at budgettere med udgiften. Samtidig bliver der brugt mange ressourcer på at efterregulere bidraget for hver enkelt erhvervsdrivende hvert år. Det er formålet med bestemmelsen, at Rejsegarantifondens bestyrelse i samarbejde med f.eks. en revisor eller aktuar skal udarbejde en model til fastsættelse af den del af administrationsbidraget, som er omsætningsafhængigt. Bidragenes størrelse, herunder modellen for fastsættelse af det omsætningsafhængige bidrag, skal ligesom i dag godkendes af erhvervsministeren, jf. den foreslåede § 9 a, stk. 1-2.

Størrelsen på de ordinære garantier fremgår af den foreslåede § 8, stk. 5, men skal som det tredje element inddrages ved vurderingen af, om den optimale balance er fastsat. Erhvervsministeren har

som hidtil mulighed for, efter indstilling fra Rejsegarantifonden, at forhøje garantistillelsen, hvis prisudviklingen eller udviklingen i Rejsegarantifondens formue tilsiger det jf. § rejsegarantifondslovens 23, stk. 2.

For det fjerde skal Rejsegarantifondens bestyrelse se på kravene til forhøjet garanti. Det dækker både over, hvornår der skal stilles forhøjet garanti og størrelserne af den forhøjede garanti. Rejsegarantifondens bestyrelse skal således vurdere de samlede omkostninger for virksomhederne til forhøjede garantistillelse. For at øge gennemskueligheden for rejsearrangørerne foreslås det, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal fastsætte retningslinjer for, hvad der medfører krav om forhøjet garanti jf. den foreslåede § 1, nr. 29.

Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert, jf. 2. pkt., påtegne, at balancen er robust og tilstrækkelig til at fastholde forbrugerbeskyttelsen. Den uafhængige, eksterne ekspert kan f.eks. være en revisor eller en aktuar.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.9.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 27

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 18, stk. 2-4.

Der er ikke i gældende ret bestemmelser, der forpligter Rejsegarantifonden eller en anden myndighed til at samarbejde med andre medlemsstaters insolvensbeskyttelsesenheder.

Den foreslåede bestemmelse i § 14 a indebærer, at Rejsegarantifonden udpeges til officielt kontaktpunkt efter direktivets artikel 18, stk. 1. Bestemmelsen forpligter Rejsegarantifonden til at medvirke til at lette samarbejdet og tilsynet med rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, der opererer på tværs af landegrænser.

Bestemmelsen primære formål er at sikre, at direktivets krav om gensidig anerkendelse fungerer, og at der ikke stilles hindringer i vejen for den frie etablering eller grænseoverskridende handel, jf. direktivets artikel 18, stk. 1. Hvis en medlemsstat er i tvivl om en rejsearrangørs beskyttelse mod konkurs eller insolvens, søger medlemsstaten nærmere oplysninger i den medlemsstat, som rejsearrangøren er etableret i.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 2 skal Rejsegarantifonden stille alle nødvendige oplysninger til rådighed om de krav, der gælder for garantistillelse efter rejsegarantifondsloven, og status i forhold til specifikke rejseudbydere, såfremt andre medlemslandes kontaktpunkter anmoder herom. Rejsegarantifonden skal besvare forespørgsler fra andre kontaktpunkter hurtigst muligt.

Efter den foreslåede bestemmelse i stk. 3 skal Rejsegarantifonden offentliggøre elektroniske lister over rejseudbydere, der opfylder deres forpligtelser efter loven.

Det bemærkes i den forbindelse, at Rejsegarantifonden allerede i dag fører lister over sådanne rejseudbydere.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.5 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 28

Det foreslås af praktiske hensyn, at det ikke er Rejsegarantifondens bestyrelse, der skal træffe beslutning om, hvorvidt en registrering i Rejsegarantifonden skal slettes, hvis forpligtelserne ikke er opfyldt inden en fastsat frist. Bestyrelsen holder som udgangspunkt møde 6 gange årligt, og selv om bestyrelsen i hastesager godt kan træffe beslutninger imellem møderne – enten ved et ekstraordinært møde, telefonmøde eller ved skriftlig behandling – så er det administrativt tungt og tidskrævende at afvente en sådan tilbagemelding. Det drejer sig typisk om kritiske sager, hvor eks. en registreret rejseudbydere undlader at betale bidrag, stille garanti eller besvare henvendelser.

Da det er objektivt konstaterbart, om en garanti er stillet inden en fastsat frist, ses der ikke at retssikkerhedsmæssige problemer i, at det er Rejsegarantifondens sekretariat, der fremover træffer beslutning om sletning.

Til nr. 29

Rejsegarantifonden kan efter den gældende § 19 kræve forhøjet garantistillelse, når det efter en konkret analyse af en rejseudbyder eller formidlers økonomiske forhold må antages, at der er særlig risiko for at Rejsegarantifonden vil lide tab.

Det foreslås, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal fastsætte retningslinjer for, hvad der medfører krav om forhøjet garanti. Formålet med ændringen er at øge gennemsækeligheden for rejsearrangørerne, og det er hensigten, at der af retningslinjerne skal fremgå nøgletal og klare regnskabsprincipper, som i hovedparten af sagerne vil være tilstrækkelige til at fastslå, om en rejsearrangør skal stille en forhøjet garanti. Retningslinjerne skal være offentligt tilgængelige på Rejsegarantifondens hjemmeside.

Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert, jf. den foreslåede § 11 a, påtegne, at balancen er robust og tilstrækkelig til at fastholde forbrugerbeskyttelsen. Den uafhængige, eksterne ekspert kan f.eks. være en revisor eller en aktuar.

Der henvises til pkt. 2.9.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 30

Den gældende bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 20 fastslår, at registreringspligten kun omfatter her i landet etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere. Det foreslås, at rejsegarantifondslovens udgangspunkt fastholdes, jf. dog det foreslåede stk. 3. Efter Rejsegarantifondens praksis anses en erhvervsdrivende som etableret i Danmark, hvis rejseudbyderen har et forretningssted eller en repræsentant i Danmark, som kunderne fysisk kan henvende sig til.

Den foreslåede bestemmelse i *stk.* 2 definerer, hvad der forstås ved ”etablering”.

Det følger af EU-retten, at en tjenesteyder er etableret, hvis vedkommende rent faktisk udøver sin erhvervsvirksomhed fra et fast forretningssted i et ikke nærmere defineret tidsrum. Der kan også være tale om etablering, hvis et selskab oprettes for en bestemt periode, eller selskabet lejer den bygning eller det anlæg, der anvendes til udøvelse af virksomheden. Etablering kan også omfatte tilfælde, hvor en tjenesteyder gives en tidsbegrænset tilladelse til at udøve bestemte tjenesteydelser.

Etablering behøver ikke at ske i form af etablering af et datterselskab, en filial eller et agentur, men kan bestå af et kontor, der ledes af tjenesteyderens eget personale eller af en person, der er selvstændig, men bemyndiget til at handle på en vedvarende måde for virksomheden, som det ville være tilfældet med et agentur. Omvendt kan en postkasse ikke udgøre et etableringssted.

En tjenesteyder kan godt anvende en bestemt infrastruktur i Danmark uden nødvendigvis at være etableret i Danmark. For nogle tjenesteydere er det eksempelvis nødvendigt at have en eller anden form for infrastruktur i landet for overhovedet at kunne levere sin tjenesteydelse, eksempelvis en praksis eller et kontor. Etablering kræver imidlertid som udgangspunkt integration i dansk økonomi og erhvervelse af en kundekreds i Danmark med udgangspunkt i et stabilt etableret forretningssted.

Det skal vurderes fra sag til sag, om der er tale om etablering eller midlertidig levering af tjenesteydelser. Der skal hermed ikke kun tages hensyn til tjenesteydelsens varighed, men også dens hyppighed, periodiske karakter eller kontinuitet. Det følger heraf, at der ikke kan fastsættes nogen generel tidsfrist med henblik på at skelne mellem etablering og udveksling af tjenesteydelser. Selv tjenesteydelser, der udøves gennem mange år i et land, kan være midlertidig levering af en tjenesteydelse. Dette er eksempelvis også tilfældet med tilbagevendende tjenesteydelser over en længere periode, f.eks. konsulentvirksomhed eller rådgivningsvirksomhed.

Efter Servicedirektivet anses etableringsstedet, når en tjenesteyder er etableret i flere EU/EØS-lande, som det sted, der udgør centret for tjenesteyderens virksomhed i relation til den pågældende tjenesteydelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2.3.10 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den gældende bestemmelse i rejsegarantifondslovens § 22, stk. 2, skal enhver, der fra udlandet markedsfører pakkerejser her i landet, uden at det sker gennem en registreringspligtig formidler, stille tilstrækkelig garanti i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. Garantistillelse i forhold til rejsearrangører, der er etableret uden for EU/EØS-området, har i praksis ikke kunnet håndhæves, og kunder, der har indgået aftaler om pakkerejser med sådanne rejsearrangører, har måttet søge at få dækket deres tab gennem en eventuel garantistillelse i det land, hvor rejsearrangøren var etableret.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* medfører i overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 2, en egentlig forpligtelse for rejseudbydere, der er etableret uden for EU/EØS-området, til at lade sig registrere og stille garanti i overensstemmelse med reglerne i rejsegarantifondsloven. Forpligtelsen indtræder såfremt rejseudbyderen sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer til salg her i landet, eller på en hvilken som helst måde retter sin virksomhed mod rejsende her i landet. Det foreslås samtidig, at Rejsegarantifonden skal dække i tilfælde af

konkurs eller insolvens, når der er indgået aftale om en pakkerejse eller et sammensatte rejsearrangementer med sådanne rejseudbydere forudsat, at der er stillet den behørig garanti.

Den foreslåede bestemmelse i § 20 gennemfører direktivets artikel 3, nr. 10, og artikel 17, stk. 2.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 31

Efter den gældende § 21 dækker Rejsegarantifonden ikke rejseydelser, der er markedsført og solgt i udlandet. Efter bestemmelsen anses en rejseydelse for markedsført og solgt i udlandet, hvis rejseudbyderen eller formidleren har modtaget kundens bestilling i udlandet eller der i udlandet er fremsat særligt tilbud over for kunden eller er foretaget reklamering og kunden derefter i udlandet har foretaget de handlinger, der er nødvendige for aftalens indgåelse.

Det foreslås, at den gældende § 21 ophæves. På den måde sikres det, at rejsegarantifondsloven opfylder direktivets krav om, at en garanti stillet i overensstemmelse med rejsegarantifondsloven dækker rejsende uanset deres opholds- eller afrejsested eller det sted hvor pakkerejsen er solgt.

Den foreslåede bestemmelse gennemfører direktivets artikel 17, stk. 3.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.4.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 32

Med den foreslåede bestemmelse ændres overskriften til § 22, så den omfatter begrebet gensidig anerkendelse og dokumentation for garantistillelse.

Til nr. 33

Efter den gældende § 22, stk. 1, i rejsegarantifondsloven skal her i landet etablerede rejseudbydere eller formidlere, der udbyder pakkerejser inden for EU/EØS-området, der ikke er dækket af Rejsegarantifonden, jf. § 21, stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. Efter stk. 2, skal enhver, der markedsfører pakkerejser i Danmark fra udlandet – uanset om det er inden eller uden for EU/EØS – stille tilstrækkelig garanti. Garantistillelse, der opfylder betingelserne i en anden godkendt EU/EØS-ordning anses for tilstrækkelig. Stk. 3 giver Rejsegarantifonden – og en udenlandsk myndighed – mulighed for at kræve dokumentation for garantien.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 1* fastslår, at garantistillelse, som en rejseudbyder har stillet i overensstemmelse med reglerne i det land inden for EU/EØS, hvor rejseudbyderen er etableret, anerkendes som fuldt tilstrækkelig.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 2* vedrører rejseudbydere, der er etableret i et andet EU/EØS-land, som sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer i Danmark. Sådanne rejseudbydere skal ikke stille garanti i Danmark, men er forpligtet til at underrette

Rejsegarantifonden om omfanget af deres salgsaktivitet rettet mod Danmark. Derudover skal de oplyse om, i hvilket EU/EØS-land de har stillet garantien.

Bestemmelsen skal gøre det muligt for Rejsegarantifonden at føre kontrol med, at sådanne rejseudbydere har stillet den fornødne garanti i etableringslandet, og at denne også dækker aktivitet, der omfatter danske rejsende. Rejsegarantifonden kan i tvivlstilfælde kontakte det respektive kontaktpunkt i det EU/EØS-land, hvor rejseudbyderen har stillet garantien.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 3* skal rejseudbydere, der foruden at være etableret her i landet også er etableret i et eller flere andre lande inden for EU/EØS-området, men som har valgt en anden garantiordning, ligeledes underrette Rejsegarantifonden om salgsaktivitet m.v. En rejseudbyder kan således vælge at etablere sig i flere medlemsstater og stille garanti efter de forskellige ordninger, men det er ikke en pligt. En Rejseudbyder, der er etableret i flere medlemsstater, kan ligeledes vælge hvilken garantiordning, der skal gælde for det samlede udbud af rejseaktivitet.

Der henvises til pkt. 2.5.3 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter den foreslåede bestemmelse i *stk. 4* kan Rejsegarantifonden anmode om, at rejseudbydere efter *stk. 2*, dokumenterer, at kravene om sikkerhed er opfyldt.

Bestemmelsen gennemfører direktivets artikel 18, *stk. 1*.

Til nr. 34

Med den foreslåede bestemmelse får Rejsegarantifonden hjemmel til at offentliggøre oplysninger på Rejsegarantifondens hjemmeside om rejseudbydere eller formidlere, der ikke overholder kravene om registrering eller garantistillelse. Offentliggørelsen vil også kunne ske i forbindelse med f.eks. en pressemeddelelse, så oplysningerne bringes ud til en bredere kreds. Formålet med bestemmelsen er dels at tilskynde de omhandlede rejseudbydere til at stille garantien, og dels at varetage et væsentligt forbrugerhensyn, ved at sikre, at rejsende bliver gjort opmærksom på, at de ikke vil være dækket af Rejsegarantifonden, hvis de indgår aftale med de pågældende virksomheder, der ikke opfylder rejsegarantifondslovens krav om garantistillelse. Det vil derfor være vigtigt at opfordre rejsende til at undersøge Rejsegarantifondens register over registrerede rejseudbydere.

Til nr. 35

Efter den gældende § 23, *stk. 5*, kan erhvervsministeren, såfremt prisudviklingen tilsiger det, forhøje den i § 2, *stk. 1*, nr. 3, nævnte beløbsgrænse. § 2, *stk. 1*, nr. 3, omhandler ydelser, der omfatter transport og anden turistmæssig ydelse, som ikke har en varighed på over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr. Med den foreslåede bestemmelse i nr. 35 ophæves § 23, *stk. 5*, som konsekvens af, at det med lovforslagets § 1, nr. 7, foreslås at ophæve § 2, *stk. 1*, nr. 3.

Til nr. 36

Der er tale om en konsekvens af, at det med lovforslagets § 1, nr. 31, foreslås at ophæve § 21, og at der med lovforslagets § 1, nr. 33, foreslås en ny affattelse af § 22, hvorfor henvisningerne justeres.

Til nr. 37

Der er tale om en konsekvens af, at der med lovforslaget § 1, nr. 33, foreslås en ny affattelse af § 22, hvorfor henvisningerne justere.

Til § 2

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2018. Ikrafttrædelsesdatoen svarer til fristen i direktivets artikel 28, stk. 2, hvorefter medlemsstaterne skal anvende de love og bestemmelser, der gennemfører direktivet, fra denne dato.

Det foreslås dog i *stk. 2*, at ændringerne for betaling af administrationsbidrag først træder i 1. januar 2019, idet Rejsegarantifondens opkrævning af bidrag beregnes på baggrund af administrationsomkostningerne det foregående regnskabsår.

Til § 3

Bestemmelsen vedrører rejsegarantifondslovens territoriale gyldighed.

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at loven ved kongelig anordning skal kunne sættes i kraft for Færøerne og Grønland, med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	§ 1 I lov om en rejsegarantifond, jf. lovbekendtgørelse nr. 1101 af 3. september 2015, foretages følgende ændringer: 1. Overalt i loven ændres »erhvervs- og vækstministeren« til: »erhvervsministeren«, »Erhvervs- og vækstministeren« til: »Erhvervsministeren« og »Erhvervs- og Vækstministeriet« til: »Erhvervsministeriet«. 2. Overalt i loven ændres »udenlandsk rejseudbyder« til: »udenlandsk rejsearrangør« og »udenlandske rejseudbydere« til: »udenlandske rejsearrangører«. 3. Overalt i loven ændres »Kunde« til: »Rejsende«, »Kunder« til: »Rejsende«, »kunde« til: »rejsende«, »kunder« til: »rejsende«, »kunden« til: »den rejsende«, »kunderne« til: »de rejsende«, »kundens« til: »den rejsendes«.
§ 1. Rejsegarantifonden er en privat selvejende institution, der skal yde kunder bistand. Fonden yder bistand i henhold til §§ 5, 5 a og 6, når en kunde har indgået aftale om en rejseydelse med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder, jf. dog § 21, og når en kunde har indgået aftale om en rejseydelse med en udbyder af flytransport. <i>Stk. 2</i> Fonden finansierer og sekretariatsbetjener et rejseankenævn, der er oprettet og godkendt i henhold til lov om forbrugerklager. Rejseankenævnet behandler klager, der rejses af forbrugere vedrørende rejseydelser. Nævnet drives og finansieres i overensstemmelse med lov om forbrugerklager.	4. § 1, stk. 1, 2. pkt. affattes således: »Fonden yder bistand i henhold til §§ 5, 5 a og 6, når en rejsende har indgået aftale om en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejsearrangør, jf. § 20, og når en rejsende har indgået aftale om en rejseydelse, der udelukkende omfatter flytransport med en udbyder af flytransport«. 5. I § 1, stk. 2, 1. og 3. pkt. ændres »lov om forbrugerklager« til: »lov om alternativ tvistløsning i forbindelse med forbrugerklager«.
<i>Rejseydelse</i>	6. Overskriften til § 2 affattes således: »Pakkerejser, sammensatte rejsearrangementer,

§ 2. Ved en rejseydelse forstås: 1) En pakkerejse, som består af en kombination af mindst to af følgende elementer, såfremt de af rejseudbyderen udbydes samlet eller har været udbudt på forhånd og sælges samlet, og såfremt den samlede ydelse har en varighed på over 24 timer eller omfatter overnatning: a) Transport. b) Indkvartering. c) Anden turistmæssig ydelse, der ikke er direkte knyttet til transport eller indkvartering, men som udgør en væsentlig del af pakkerejsen. 2) En ydelse, der omfatter transport og indkvartering, som er aftalt med samme rejseudbyder eller formidler, men som ikke er omfattet af nr. 1. 3) Transport og anden turistmæssig ydelse, som ikke har en varighed over 24 timer, men har en samlet pris på over 1.000 kr. 4) Flytransport. <i>Stk. 2.</i> Særsålt fakturering af de i stk. 1 nævnte elementer medfører ikke, at kombinationen af disse falder uden for loven.	<i>rejseydelser m.v.«</i> 7. § 2 ophæves, og i stedet indsættes inden overskriften til § 3: »§ 2. Loven finder anvendelse på pakkerejser, der udbydes eller sælges til rejsende af erhvervsdrivende, og på sammensatte rejsearrangementer, der formidles af erhvervsdrivende, samt aftaler om rejseydelser, der udelukkende omfatter flytransport. <i>Stk. 2.</i> Loven finder ikke anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der 1) er af en varighed på under 24 timer, medmindre de omfatter overnatning, 2) udbydes og formidles lejlighedsvis og på nonprofitbasis, til udelukkende en begrænset gruppe rejsende, eller 3) købes på grundlag af en generel aftale mellem erhvervsdrivende om køb af forretningsrejser. § 2 a. Ved en pakkerejse forstås i denne lov en kombination af mindst to forskellige typer rejseydelser, jf. § 2 c, med henblik på den samme rejse, hvis 1) ydelserne sammensættes af en enkelt erhvervsdrivende, inden der indgås en enkelt aftale om alle ydelserne, eller 2) ydelserne, uanset om der indgås særskilte aftaler med forskellige leverandører af rejseydelser, a) er købt fra et enkelt salgssted og udvalgt, inden den rejsende accepterer at betale, b) udbydes, sælges til eller faktureres til en samlet pris, c) annonceres til salg eller sælges under betegnelsen ”pakkerejse” eller lignende, d) sammensættes efter indgåelsen af en aftale, hvori den erhvervsdrivende giver den rejsende ret til at vælge blandt et udvalg af forskellige rejseydelser, eller e) købes fra forskellige erhvervsdrivende gennem forbundne onlinebestillingsprocedurer, når den rejsendes navn, betalingsoplysninger og
---	--

	e-mailadresse er videregivet fra den erhvervsdrivende, med hvem den første aftale er indgået, til andre erhvervsdrivende, og der senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse er indgået en aftale med sidstnævnte erhvervsdrivende. <i>Stk. 2.</i> En kombination, som nævnt i stk. 1, der består af én type rejseydelse, jf. § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelser, jf. § 2 c, nr. 1, litra d, er kun en pakkerejse, hvis turistydelserne udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som, eller på anden måde udgør, en væsentlig bestanddel af kombinationen, og er udvalgt og købt inden leveringen af rejseydelsen er påbegyndt. § 2 b. Ved et sammensat rejsearrangement forstås i denne lov to eller flere forskellige typer rejseydelser, jf. § 2 c, der købes med henblik på den samme rejse, uden at udgøre en pakkerejse, og om hvilke der indgås særskilte aftaler med hver leverandør, hvis en erhvervsdrivende 1) formidler den rejsendes særskilte udvælgelse og betaling for hver rejseydelse under en enkelt kontakt med dennes salgssted, eller 2) på målrettet vis formidler køb af mindst én yderligere rejseydelse fra en anden erhvervsdrivende, når aftalen med en sådan anden erhvervsdrivende indgås senest 24 timer efter bekræftelsen af bestillingen af den første rejseydelse. <i>Stk. 2.</i> En kombination, som nævnt i stk. 1, der består af én rejseydelse, jf. § 2 c, nr. 1, litra a-c, og en eller flere turistydelser, jf. § 2 c, nr. 1, litra c, er kun et sammensat rejsearrangement, hvis turistydelserne udgør en væsentlig andel af kombinationens værdi eller annonceres som, eller på anden måde udgør, en væsentlig bestanddel af kombinationen. § 2 c. I denne lov forstås ved: 1) Rejseydelse: a) passagerbefordring,
--	--

	b) indkvartering, c) udlejning af biler, store motorcykler eller andre motorkøretøjer, d) enhver anden turistydelse, der ikke er en uløselig del af en rejseydelse, som defineret i litra a-c, og e) særskilt flytransport, der ikke indgår i en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement. 2) Aftale om en pakkerejse: En aftale om en samlet pakkerejse eller, hvis pakkerejsen leveres i henhold til særskilte aftaler, alle de aftaler, der dækker de i pakkerejsen inkluderede rejseydelser. 3) Pakkerejsens begyndelse: Påbegyndelse af levering af de rejseydelser, der er inkluderet i pakkerejsen. 4) Erhvervsdrivende: Enhver fysisk eller juridisk person, der handler som led i sit erhverv, sin virksomhed, sit håndværk eller sin profession i forbindelse med aftaler omfattet af denne lov. 5) Salgssted: Ethvert fast eller mobilt detailforretningssted, et detailforretningswebsted eller en lignende onlinesalgfacilitet, telefontjenester samt flere detailforretningssteder eller lignende onlinesalgfaciliteter og telefontjenester, der præsenteres for rejsende som en enkelt facilitet.«
<i>Rejseudbydere, formidler og udbydere af flytransport</i> § 3. Som rejseudbyder anses enhver, der i eget navn til kunder udbyder eller sælger de i § 2, stk. 1, nr. 1-3 nævnte rejseydelser direkte eller gennem en formidler, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvis.	8. Overskriften inden § 3 affattes således: <i>»Rejsearrangører, erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, formidlere, rejseudbydere og udbydere af flytransport«.</i> 9. § 3 affattes således: »§ 3. Som rejsearrangør anses en erhvervsdrivende, der sammensætter og sælger pakkerejser, eller udbyder dem til salg, eller en erhvervsdrivende, der videregiver den rejsendes

<i>Stk. 2.</i> Som formidler anses enhver, der udbyder eller sælger en rejseydelse i en indenlandsk rejseudbyderens navn. <i>Stk. 3.</i> Som formidler for en udenlandsk rejseudbyder anses enhver, der udbyder eller sælger en rejseydelse i en udenlandsk rejseudbyders navn. <i>Stk. 4.</i> Som udbyder af flytransport anses enhver, der i eget navn udbyder eller sælger flytransport, medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvis.	oplysninger til en anden erhvervsdrivende i henhold til § 2 a, stk. 1, nr. 2, litra e. <i>Stk. 2.</i> Som formidler anses en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, og som udbyder eller sælger pakkerejser sammensat af en indenlandsk rejsearrangør. <i>Stk. 3.</i> Som formidler for en udenlandsk rejsearrangør, anses en erhvervsdrivende, som ikke er rejsearrangøren, som udbyder eller sælger pakkerejser sammensat af en udenlandsk rejsearrangør. <i>Stk. 4.</i> Som rejseudbyder anses dels en rejsearrangør, som defineret i stk. 1, dels en erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, jf. § 2 b. <i>Stk. 5.</i> Som udbyder af flytransport anses enhver, der i eget navn udbyder eller sælger flytransport medmindre denne virksomhed alene udøves lejlighedsvis«.
<i>Kunde</i> § 4. Som kunde anses enhver, der køber, eller i hvis navn der købes en rejseydelse. Overdrager kunden rejseydelsen, anses tillige den, der får overdraget rejseydelsen, som kunde. Den, der køber en rejseydelse med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, anses dog ikke som kunde.	10. Overskriften til § 4 affattes således: <i>»Rejsende«</i> 11. § 4 affattes således: »§ 4. Som rejsende anses enhver person, som søger at indgå en aftale inden for lovens anvendelsesområde eller har ret til at rejse på grundlag af en aftale omfattet af loven. Den, der køber en pakkerejse eller et sammensat rejsearrangement med henblik på erhvervsmæssigt videresalg, anses ikke som rejsende efter denne lov.«
§ 5. Når en kunde har indgået en aftale om en rejseydelse jf. § 2, stk. 1, nr. 1-3, kan kunden få beløb, der er erlagt som betaling for et arrangement, godtgjort af fonden, hvis rejseudbyderens økonomiske forhold har medført, at en rejseydelse ikke kan påbegyndes. Hvis rejseydelsen af samme grund afbrydes, kan kunden kræve godtgørelse fra fonden for den del af vederlaget, som svarer til de ydelser, der ikke er opfyldt over for kunden.	12. § 5, <i>stk. 1</i>, ophæves og i stedet indsættes: »Når en rejsende har indgået en aftale om en pakkerejse, jf. § 2 a, kan den rejsende få beløb, der er erlagt som betaling for pakkerejsen, godtgjort af Rejsegarantifonden, hvis rejsearrangørens økonomiske forhold har medført, at pakkerejsen ikke kan påbegyndes. Hvis pakkerejsen af samme grund afbrydes, kan den rejsende kræve godtgørelse fra fonden for den del af vederlaget, som svarer til de ydelser, der ikke er opfyldt over for den rejsende. <i>Stk. 2.</i> Når en rejsende har indgået en aftale om et sammensat rejsearrangement, jf. § 2 b, kan

<i>Stk. 2-4.---</i> <i>Stk. 5.</i> Fonden kan yde en godtgørelse til en formidler, der som følge af en rejseudbyders økonomiske forhold har opfyldt kundens krav, jf. § 28, stk. 1, i lov om pakkerejser. <i>Stk. 6-7.---</i> § 5 a. Når en kunde har indgået en aftale om en rejseydelse, der udelukkende omfatter flytransport, jf. § 2, stk. 1, nr. 4, er kunden dækket i henhold til stk. 2 og 3, såfremt rejsen er påbegyndt, og kunden har et gyldigt hjemrejsedokument til en dansk lufthavn. Indenrigsflyvninger og rejseydelser omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-3, er ikke omfattet af bestemmelsen. Rejsegarantifonden skal tilbagebetale flykonkursbidrag, der er opkrævet fra indenrigsflyvninger til udbydere af flyrejser og flykonkursbidrag, der er opkrævet fra flytransport, som efterfølgende er anvendt som element i en af de § 2, stk. 1, nr. 1-3 nævnte rejseydelser, til rejseudbyderne. <i>Stk. 2-3.---</i>	den rejsende få beløb, der er betalt til rejseudbyderen, for en rejseydelse, der udgør en del af det sammensatte rejsearrangement, godtgjort af fonden, hvis rejseudbyderens økonomiske forhold har medført, at denne rejseydelse ikke kan leveres. Hvis rejseydelsen af samme grund afbrydes, kan den rejsende kræve godtgørelse fra fonden for den del af vederlaget, som svarer til den del af ydelsen, der ikke er leveret.« Stk. 2-6 bliver herefter stk. 3-7. 13. § 5, stk. 5, der bliver stk. 6, ophæves. Stk. 6-7 bliver herefter til stk. 5-6. 14. I § 5 a, stk. 1, 1. pkt. ændres »§ 2, stk. 1, nr. 4« til: »§ 2 c, stk. 1, nr. 1, litra e«. 15. I § 5 a, stk. 1, 2. og 3. pkt. ændres »§ 2, stk. 1, nr. 1-3« til: »§ 2 a eller § 2 b«.
<i>Frist for fremsættelse af krav</i> § 6. Anmodning fra kunden om godtgørelse i	16. Overskriften inden § 6 affattes således: <i>»Behandling af og frist for fremsættelse af krav«</i> 17. I § 6, stk. 1, indsættes som 2. pkt.:

henhold til § 5 skal fremsættes over for fonden inden rimelig tid, dog senest 1 år efter, at rejseydelsen er afsluttet eller det er åbenbart, at rejseydelsen ikke vil blive gennemført.	»Fonden behandler en anmodning om godtgørelse uden ugrundet ophold.«
<i>Regreskrav m.v.</i> § 7. --- <i>Stk. 2.</i> Fonden indtræder dog kun i kundens krav imod en formidler, såfremt denne har pådraget sig ansvar over for kunden på andet grundlag end § 28, stk. 1, i lov om pakkerejser. <i>Stk. 3-6.---</i>	18. § 7, stk. 2, ophæves. Stk. 3-6 bliver herefter stk. 2-5.
§ 8. Rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere skal foretage anmeldelse til Rejsegarantifonden, som registrerer og underretter de pågældende om optagelsen i registeret. <i>Stk. 2-4.---</i> <i>Stk. 5.</i> En rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder skal stille en garanti, jf. § 23, stk. 2. Garantiens størrelse fastsættes således: 1) Der stilles ikke garanti for en omsætning under 250.000 kr. Ved en omsætning på mere end 250.000 kr., men ikke over 5 mio. kr., er garantien 300.000 kr. 2) Ved en omsætning på mere end 5 mio. kr., men ikke over 10 mio. kr., er garantien 500.000 kr. 3) Ved en omsætning på mere end 10 mio. kr., men ikke over 15 mio. kr., er garantien 750.000 kr. 4) Ved en omsætning på mere end 15 mio. kr., men ikke over 50 mio. kr., er garantien 1 mio. kr. 5) Ved en omsætning på mere end 50 mio. kr., men ikke over 100 mio. kr., er garantien 1,5 mio. kr. 6) Ved en omsætning på mere end 100 mio. kr., men ikke over 250 mio. kr., er garantien 2 mio. kr. 7) Ved en omsætning på mere end 250 mio. kr.	19. I § 8, <i>stk. 1</i>, indsættes efter »udenlandske rejseudbydere«, der efter den foreslåede bestemmelse i nr. 2, bliver »udenlandske rejsearrangører«: », jf. § 20«. 20. § 8, <i>stk. 5</i>, ophæves, og i stedet indsættes: »<i>Stk. 5.</i> Garantiens størrelse fastsættes således, jf. dog § 23, stk. 2: 1) Der stilles ikke garanti, hvis omsætningen ikke er over 1 mio. kr. 2) Ved en omsætning på mere end 1 mio. kr., men ikke over 5 mio. kr., er garantien 150.000 kr. 3) Ved en omsætning på mere end 5 mio. kr., men ikke over 10 mio. kr., er garantien 300.000 kr. 4) Ved en omsætning på mere end 10 mio. kr., men ikke over 15 mio. kr., er garantien 600.000 kr. 5) Ved en omsætning på mere end 15 mio. kr., men ikke over 50 mio. kr., er garantien 900.000 kr. 6) Ved en omsætning på mere end 50 mio. kr., men ikke over 100 mio. kr., er garantien 1,35 mio. kr. 7) Ved en omsætning på mere end 100 mio. kr., men ikke over 250 mio. kr., er garantien 1,8 mio. kr. 8) Ved en omsætning på mere end 250 mio. kr.

er garantien på 2,5 mio. kr. og en yderligere garanti på 1 mio. kr. for hver 100 mio. kr., omsætningen overstiger 250 mio. kr. <i>Stk. 6. ---</i> <i>Stk. 7-8.---</i>	er garantien på 2,25 mio. kr. og en yderligere garanti på 1 mio. kr. for hver 100 mio. kr., omsætningen overstiger 250 mio. kr. « 21. I § 8 indsættes efter stk. 6, som nyt stykke: »<i>Stk. 7.</i> En erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, men ikke modtager betaling før efter, at det sammensatte rejsearrangement er leveret, skal ikke stille garanti.« Stk. 7-8 bliver herefter stk. 8-9. 22. I § 8, <i>stk. 7</i>, som bliver stk. 8, indsættes som 2. pkt.:»En formidler for en udenlandsk rejsearrangør, der er etableret uden for EØS, skal stille garanti, medmindre formidleren kan dokumentere, at rejsearrangøren har stillet den behørigte garanti, jf. § 20, stk. 3.«
§ 9. Rejsegarantifonden er én juridisk enhed, hvis formue regnskabsteknisk er opdelt i to fondskasser, en pakkerejsefondskasse vedrørende de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte rejseydelser og en flyrejsefondskasse vedrørende den i § 2, stk.1, nr. 4, nævnte rejseydelse. De to fondskasser opgøres separat, men der kan under visse omstændigheder optages lån mellem fondskasserne jf. § 9 c. § 9 a. Rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere af rejseydelser omfattet af § 2, stk. 1, nr. 1-3, skal betale et administrationsbidrag til pakkerejsefondskassen til finansiering af pakkerejsefondskassens og ankenævnets driftsudgifter. Bidragets størrelse fastsættes af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervs- og vækstministeren. <i>Stk. 2.</i> Rejsegarantifondens bestyrelse kan fastsætte, at rejseudbydere og formidlere for en udenlandsk rejseudbyder af de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte rejseydelser, skal betale et bidrag til pakkerejsefondskassen pr. deltager i en rejseydelse, der er omfattet af pakkerejsefondskassens dækning, jf. § 5.	23. I § 9, <i>1. pkt.</i> ændres »en pakkerejsefondskasse vedrørende de i § 2, stk. 1, nr. 1-3, nævnte rejseydelser« til: »en fondskasse for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, jf. §§ 2 a og 2 b«, og § »2, stk. 1, nr. 4« ændres til: »§ 2 c, stk. 1, litra e«. 24. § 9 a, <i>stk. 1-2</i>, ophæves, og i stedet indsættes: »Rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, jf. § 20, skal betale et administrationsbidrag til fondskassen for pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer til finansiering af fondskassens og rejseankenævnets driftsudgifter. Administrationsbidraget består af et fast grundbidrag og et omsætningsafhængigt bidrag. Bidragets størrelse fastsættes af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren. <i>Stk. 2.</i> Ved registrering i fonden betales et registreringsbidrag. Registreringsbidraget betales også, såfremt en rejseudbyder eller en

Bidragets størrelse fastsættes af Rejsegarantifondens bestyrelse og godkendes af erhvervs- og vækstministeren. <i>Stk. 3.</i> Pakkerejsefondskassens formue fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af erhvervs- og vækstministeren.	formidler for en udenlandsk rejsearrangør slettes fra registreringen i fonden, og efterfølgende ansøger om at blive registreret igen. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse og godkendes af erhvervsministeren. <i>Stk. 3.</i> Fondens bestyrelse kan fastsætte, at rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, skal betale et formueopbyggende bidrag. Bidragets størrelse fastsættes af fondens bestyrelse i forhold til rejseudbyderens eller formidlerens for en udenlandsk rejseudbyders omsætning. Bidraget godkendes af erhvervsministeren.« Stk. 3 bliver herefter stk. 4.
§ 10. Fondens bestyrelse består af 1 formand og 6 medlemmer, der udnævnes af erhvervs- og vækstministeren. Af de 6 medlemmer repræsenterer 2 medlemmer de i fonden registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere, 1 medlem repræsenterer udbydere af flytransport, og 3 medlemmer repræsenterer kunderne. Bestyrelsen og en stedfortræder for formanden udnævnes for 3 år.	25. § 10 affattes således: »§ 10. Rejsegarantifondens bestyrelse består af en formand og syv medlemmer. <i>Stk. 2.</i> Bestyrelsen, og en stedfortræder for formanden, udnævnes af erhvervsministeren for 3 år ad gangen med mulighed for genudnævnelse. Formanden skal være uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser. Et af bestyrelsens medlemmer skal være uafhængig af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser, og samtidig have økonomisk baggrund og regnskabsteknisk indsigt. Af de øvrige seks medlemmer udnævnes to medlemmer efter indstilling af de i fonden registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, et medlem efter indstilling af udbyderne af flytransport og tre medlemmer efter indstilling af de rejsende. <i>Stk. 3.</i> I tilfælde af stemmelighed er formandens stemme afgørende.«
§ 11. ---	26. Efter § 11 indsættes før overskriften før § 12: <i>»Balanceret tilsynsvirksomhed</i> § 11 a. Rejsegarantifondens bestyrelse skal påse, at fondens tilsynsvirksomhed har den rette balance mellem formuestørrelsen, bidragenes størrelse, størrelsen på de ordinære garantier og kravene til forhøjet garanti. Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert påtegne, at balancen er robust og tilstrækkelig til at

	fastholde forbrugerbeskyttelsen.«
§ 14.---	27. Efter § 14 indsættes i <i>kapitel 4</i>: <i>»Centralt kontaktpunkt for samarbejdet inden for EØS</i> § 14 a. Rejsegarantifonden er centralt kontaktpunkt og medvirker til at lette det administrative samarbejde og tilsyn med rejsearrangører, og erhvervsdrivende, som formidler sammensatte rejsearrangementer, der opererer i de forskellige medlemsstater inden for EØS, med hensyn til de forpligtelser, der udspringer af loven. <i>Stk. 2.</i> Fonden stiller alle nødvendige oplysninger til rådighed for andre kontaktpunkter om rejsegarantifondslovens krav om garantistillelse. Fonden besvarer sådanne henvendelser hurtigst muligt og senest 15 arbejdsdage efter modtagelsen af forespørgslen. <i>Stk. 3.</i> Fonden offentliggør elektroniske lister over rejseudbydere, som opfylder deres forpligtelser efter rejsegarantifondsloven.«
§ 17. Undlader en registreret rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder at betale bidrag til fonden eller at bringe garantistillelse i overensstemmelse med § 8, stk. 5, eller § 19, eller modtager fonden ikke på forlangende de i §§ 12 a, 13 og 22, stk. 3, nævnte oplysninger, kan fondens bestyrelse beslutte, at registreringen i fonden slettes, hvis forpligtelserne ikke er opfyldt inden en fastsat frist.	28. I § 17 ændres »fondens bestyrelse« til: »fonden«.
§ 19. Fonden kan kræve forhøjet garantistillelse af en rejseudbyder eller en formidler for en udenlandsk rejseudbyder, når det efter en konkret analyse af dennes økonomiske forhold må antages, at der er særlig risiko for, at fonden vil lide tab. Fonden skal i forbindelse hermed iagttage forvaltningslovens regler om partshøring og begrundelse. <i>Stk. 2.</i> ---	29. I § 19, <i>stk. 1, 1. pkt.</i> udgår »det efter en konkret analyse af dennes økonomiske forhold må antages, at«, og i § 19, <i>stk. 1</i> , indsættes som <i>3. pkt.</i> : »fondens bestyrelse fastsætter retningslinjer for, hvornår en særlig risiko er til stede.«
§ 20. Pligten til at lade sig registrere omfatter her i landet etablerede rejseudbydere og	30. I § 20 indsættes som <i>stk. 2</i> og <i>stk. 3</i> : » <i>Stk. 2.</i> Ved etablering forstås tjenesteyderes

formidlere for udenlandske rejseudbydere.	faktiske udøvelse af erhvervsvirksomhed i et ikke nærmere angivet tidsrum fra et fast forretningssted, hvorfra aktiviteten med levering af tjenesteydelser udføres, jf. § 2, nr. 4, i lov om tjenesteydelser i det indre marked. <i>Stk. 3.</i> Rejseudbydere, der er etableret uden for EØS-området, som sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer til salg her i landet, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod rejsende her i landet, er tilsvarende registreringspligtige og skal betale bidrag og stille garanti i overensstemmelse med reglerne i denne lov. Rejsegarantifonden dækker krav, jf. 5, som udspringer af aftaler indgået med registreringspligtige rejseudbydere, i det omfang rejseudbyderen har stillet garanti efter denne lov.«
§ 21. Fonden dækker ikke rejseydelser, der er markedsført og solgt i udlandet. <i>Stk. 2.</i> En rejseydelse anses for markedsført og solgt i udlandet, såfremt 1) rejseudbyderen eller en formidler har modtaget kundens bestilling i udlandet eller 2) der i udlandet er fremsat særligt tilbud over for kunden eller er foretaget reklamering og kunden derefter i udlandet har foretaget de handlinger, der er nødvendige for aftalens indgåelse.	31. § 21 ophæves.
<i>Krav om tilstrækkelig garanti</i> § 22. Enhver her i landet etableret rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder, der inden for EU/EØS-området udbyder pakkerejseydelser, jf. § 2, stk. 1, nr. 1, som ikke er dækket af fonden, jf. § 21, skal stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. <i>Stk. 2.</i> Enhver, der fra udlandet markedsfører	32. Overskriften til § 22 affattes således: »Gensidig anerkendelse og dokumentation for garantistillelse« 33. § 22 affattes således: »Garantistillelse, som en rejseudbyder har stillet i overensstemmelse med reglerne i det land inden for EU/EØS, hvor rejseudbyderen er etableret, anerkendes som fuldt tilstrækkelig. <i>Stk. 2.</i> Rejseudbydere, som er etableret i et andet EØS-land, som sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer til salg her i landet, eller som på en hvilken som helst

pakkerejseydelser her i landet, skal stille tilstrækkelig garanti til i tilfælde af insolvens eller konkurs at sikre tilbagebetaling af erlagte beløb og hjemtransport af kunden. Garantistillelse, der opfylder betingelserne i en af et andet EU/EØS-land godkendt ordning, anses som tilstrækkelig. <i>Stk. 3.</i> Såfremt fonden anmoder herom, skal vedkommende dokumentere, at de i stk. 1 og 2 nævnte krav om sikkerhed er stillet. Tilsvarende dokumentation skal efter anmodning gives til en udenlandsk myndighed, der fører kontrol med regler, der er fastsat til gennemførelse af Rådets direktiv 90/314/EØF om pakkerejseydelser, herunder pakkeferier og pakketure.	måde retter deres virksomhed mod rejsende her i landet, skal underrette Rejsegarantifonden om omfanget af denne salgsaktivitet, og oplyse, i hvilket EØS-land garantien er stillet. <i>Stk. 3.</i> <i>Stk. 2</i> gælder tilsvarende for rejseudbydere, der foruden at være etableret her i landet, er etableret i et eller flere andre lande inden for EØS, og som har valgt at anvende en anden garantiordning end Rejsegarantifonden <i>Stk. 4.</i> Såfremt fonden anmoder herom, skal rejseudbyderen dokumentere, at de i stk. 2 nævnte krav om sikkerhed er stillet.«
	34. Efter § 22 indsættes i <i>kapitel 6</i>: <i>»Offentliggørelse</i> § 22 a. Rejsegarantifonden kan på Rejsegarantifondens hjemmeside offentliggøre oplysninger om rejseudbydere eller formidlere, der ikke overholder kravene om anmeldelse eller registrering efter § 8, jf. §§ 2-4, §§ 19, 20 og 22.«
§ 23. --- <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3. ---</i> <i>Stk. 4. ---</i> <i>Stk. 5.</i> Såfremt prisudviklingen tilsiger det, kan erhvervs- og vækstministeren forhøje den i § 2, stk. 1, nr. 3, nævnte beløbsgrænse. <i>Stk. 6. ---</i>	35. I § 23 ophæves stk. 5. Stk. 6 bliver herefter stk. 5.
§ 24. Fondens afgørelser vedrørende registreringspligt og garantistillelse efter § 8, jf. §§ 2-4, § 14, stk. 2, §§ 19-21 og § 22, stk. 1 og 2, samt afgørelse vedrørende registreringspligt og garantistillelse truffet i medfør af regler fastsat efter § 14, stk. 1, og § 23, stk. 1, kan indbringes for Erhvervsankenævnet. Klage skal indbringes senest 4 uger efter, at afgørelsen er meddelt den pågældende.	36. I § 24 ændres »§§ 19-21« til: »§§ 19-20«, og »§ 22, stk. 1 og stk. 2« ændres til: »§ 22, stk. 2 og stk. 3«.
§ 25. For så vidt højere straf ikke er forskyldt efter den øvrige lovgivning, straffes med bøde	37. I § 25, <i>stk. 1, nr. 2</i>, ændres »§ 22, stk. 3« til: »§ 22, stk. 4«.

eller fængsel i indtil 4 måneder den, der 1) overtræder § 8, stk. 2, 2) undlader at give de af fonden og erhvervs- og vækstministeren i henhold til § 12 a, § 13, § 22, stk. 3, og § 23, stk. 4, krævede oplysninger og dokumentation eller 3) afgiver urigtige eller vildledende oplysninger til fonden eller erhvervs- og vækstministeren. <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3.</i>	
	§ 2 Loven træder i kraft den 1. juli 2018, jf. dog stk. 2. <i>Stk. 2.</i> § 9 a, stk. 1, i lov om en rejsegarantifond, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 23, træder i kraft den 1. januar 2019.
	§ 3 Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, men kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske og grønlandske forhold tilsiger.